

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 8

Dimecres, 13 de març de 1996

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessions plenàries núms. 7 i 8

Í N D E X

Sessió núm. 7

Manifestació

de condol per la mort de l'exdiputada Sra. Montserrat Raurell i Jané

Designació

dels diputats que han de representar la Generalitat al Senat

Sessió núm. 8

Projecte de llei

de modificació parcial de la Llei 15/1993, de 28 de desembre, per la qual es crea el Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya

Proposició de llei

sobre els drets lingüístics a les pòlisses de contractes d'assegurances (presa en consideració)

Proposició de llei

de protecció de les parelles de fet (presa en consideració)

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre les Causes que generen Violència Infantil

Propostes de resolució

per les quals es creen la Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica del Món Rural a Catalunya i la Comissió d'Estudi sobre la Sida

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Situació de la Pesca a Catalunya

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre el desplaçament dels Mossos d'Esquadra a Catalunya

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la política d'arxius

→

Í N D E X

Preguntes**Interpel·lació**

al Consell Executiu sobre les transferències de l'Estat en matèria de turisme

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre l'aplicació de la reforma educativa en l'etapa d'educació secundària obligatòria

Proposició no de llei

sobre l'avellana i les reformes de l'Organització Comuna de Mercat de fruites i hortalisses i de l'Organització Comuna de Mercat de productes transformats a base de fruites i hortalisses

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la seguretat interna i externa de les indústries químiques de Tarragona

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les transferències de l'Estat a la Generalitat

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la capacitat de regulació dels rius de Catalunya

S U M A R I

Sessió núm. 7

La sessió s'obre a les deu del matí i dotze minuts.

1. Manifestació de condol per la mort de l'exdiputada Sra. Montserrat Raurell i Jané

El president intervé per fer la necrologia de la Sra. Montserrat Raurell i Jané, diputada de la quarta legislatura. Tot seguit, la cambra serva un minut de silenci. 212

2. Designació dels diputats que han de representar la Generalitat al Senat (Tram. 280-00002/05) (Punt únic de l'ordre del dia.)

El secretari primer llegeix el text amb els noms dels diputats que els grups parlamentaris han proposat per representar el Parlament al Senat. 212

Votació: són elegits, per 110 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions, el Sr. Joaquim Ferrer i Roca, el Sr. Joan Rigol i Roig, el Sr. Joan Maria Roig i Grau, el Sr. Lluís Armet i Coma, el Sr. Josep Maria Sala i Griso, el Sr. Aleix Vidal-Quadras i Roca i el Sr. Àngel Colom i Colom. 212

La sessió s'aixeca a un quart d'onze del matí i tres minuts.

Sessió núm. 8

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i tres minuts.

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa al punt vuitè, la qual és aprovada per assentiment. 213

1. Tramitació en lectura única del Projecte de llei de modificació parcial de la Llei 15/1993, del 28 de desembre, per la qual es crea el Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya (Tram. 200-00005/05) (Punt primer de l'ordre del dia.)

El president proposa la tramitació en lectura única del Projecte, la qual és aprovada per assentiment. 214

Presentació: conseller de la Presidència. 214

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Guillot i Miravet. 214

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bargalló i Valls. 215

Posició del G. P. Popular: Sr. Curto i Casadó. 215

Posició del G. Socialista: Sr. Carbonell i Abelló. 215

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Castellnou i Alberch. 216

Votació: aprovat per 93 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions. 216

2. Proposició de llei sobre els drets lingüístics a les pòlisses dels contractes d'assegurances (Tram. 202-00008/05) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Ferrer i Gironès (ERC). 217

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Riera i Gassiot. 218

Posició del G. P. Popular: Sr. Vilardaga González. 218

Posició del G. Socialista: Sr. Dalmau i Ribalta. 219

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Bruguera i Bellmunt. 220

Posició del grup presentant: Sr. Ferrer i Gironès (ERC). 221

Votació: rebutjada per 23 vots a favor, 97 en contra i cap abstenció. 221

3. Proposició de llei de protecció de les parelles de fet (Tram. 202-00019/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV). 222

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Escudé i Pladellorens. 223

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ridao i Martín. 225

Posició del G. P. Popular: Sra. Nadal i Aymerich. 227

Posició del G. Socialista: Sra. De Madre Ortega. 228

Votació: rebutjada per 45 vots a favor, 53 en contra i 13 abstencions. 229

4. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre les Causes que generen Violència Infantil (Tram. 252-00007/05) (Punt quart de l'ordre del dia.)	
<i>Presentació:</i> Sr. Oliart i Pons (S) i Sra. Bruguera i Bellmunt (CiU).	229
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sra. Mayol i Beltran.	230
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Bosch i Garcia.	231
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Herranz i Masó.	231
5. Propostes de resolució per les quals es creen la Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica del Món Rural a Catalunya (Tram. 252-00008/05) i la Comissió d'Estudi sobre la Sida (Tram. 252-00009/05) (Punts cinquè i sisè de l'ordre del dia.)	
<i>Presentació:</i> Sr. Gimeno i Sanz (IC-EV).	231
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ausàs i Coll.	232
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Curto i Casadó.	232
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sra. Geli i Fàbrega.	232
<i>El Sr. Carod-Rovira (ERC) intervé per una qüestió d'ordre.</i>	233
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Bosch i Garcia.	233
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Camp i Batalla.	234
6. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Situació de la Pesca a Catalunya (Tram. 252-00014/05) (Punt setè de l'ordre del dia.)	
<i>Presentació:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	234
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Gimeno i Sanz.	235
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Luna Vivas.	235
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Sans i Pairutó.	236
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Roig i Grau.	237
<i>Votació conjunta:</i> aprovades per assentiment.	237
Alteració de l'ordre del dia	
<i>El president proposa l'alteració de l'ordre del dia pel que fa als punts onzè i novè, la qual és aprovada per assentiment.</i>	237
7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el desplegament dels Mossos d'Esquadra a Catalunya (Tram. 300-00040/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.)	
<i>Formulació:</i> Sr. Corbacho Chaves (S).	237
<i>Resposta:</i> conseller de Governació.	239
<i>Rèplica:</i> Sr. Corbacho Chaves (S).	240
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Governació.	241
8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'arxius (Tram. 300-00002/05) (Punt novè de l'ordre del dia.)	
<i>Formulació:</i> Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).	242
<i>Resposta:</i> conseller de Cultura.	243
<i>Rèplica:</i> Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).	245
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Cultura.	246
La sessió se suspèn a les dues del migdia i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i onze minuts.	
9. Preguntes (Punt setzè de l'ordre del dia.)	
Pregunta al president de la Generalitat sobre les prioritats del Consell Executiu per a augmentar l'autogovern de Catalunya (Tram. 317-00007/05)	
<i>Formulació:</i> Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV).	247
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	247
<i>Repregunta:</i> Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV).	247
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	247
Pregunta al president de la Generalitat sobre el seu compromís amb els representants de la Unió de Pagesos pel que fa al pressupost per al 1996 (Tram. 317-00010/05)	
<i>Formulació:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	248
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	248
<i>Repregunta:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	248
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	248

—	Pregunta al president de la Generalitat sobre els motius pels quals no s'ha pogut retenir a Catalunya la instal·lació de l'empresa Daewoo (Tram. 317-00012/05)	
	<i>El Sr. Ferrer i Gironès n'anuncia la retirada.</i>	249
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre la marginació que pateix la Unió de Pagesos a l'hora de concertar les actuacions agràries del Govern (Tram. 317-00017/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).	249
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	249
	<i>Repregunta:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).	250
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	250
—	Preguntes al Consell Executiu sobre les irregularitats existents en el Consell Comarcal del Priorat (Tram. 310-00021/05), sobre les mesures preses en relació amb les irregularitats detectades en el Consell Comarcal del Priorat (Tram. 310-00022/05), sobre les mesures a prendre per a impedir que es tornin a produir irregularitats com les detectades en el Consell Comarcal del Priorat (Tram. 310-00023/05), sobre la reducció de mossos d'esquadra a les presons catalanes a causa de la implantació de sistemes de vigilància (Tram. 310-00058/05) i sobre la legalitat del trasllat de mossos d'esquadra del centre penitenciari de Ponent a d'altres comarques de Catalunya (Tram. 310-00059/05)	
	<i>El president n'anuncia la retirada.</i>	250
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la limitació de les beques predoctorals per a la formació de personal investigador, convocatòria 1995 (Tram. 310-00001/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).	250
	<i>Resposta:</i> conseller d'Ensenyament.	251
	<i>Repregunta:</i> Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).	251
	<i>Segona resposta:</i> conseller d'Ensenyament.	251
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la darrera campanya de la loteria de la Generalitat (Tram. 310-00004/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	<pa251
	<i>Resposta:</i> conseller de Benestar Social.	252
	<i>Rèplica:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	252
—	Pregunta al Consell Executiu sobre l'acord entre l'empresa Enher i la brigada de Girona de la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis i Salvaments pel que fa a la revisió de la xarxa elèctrica (Tram. 310-00025/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Gimeno i Sanz (IC-EV).	252
	<i>Resposta:</i> conseller de Governació.	253
	<i>Repregunta:</i> Sr. Gimeno i Sanz (IC-EV).	253
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Governació.	253
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la situació d'insalubritat de la riera de Rubí al seu pas pel terme municipal de Rubí (Vallès Occidental) (Tram. 310-00026/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Ariza Irigoyen (P).	253
	<i>Resposta:</i> conseller de Medi Ambient.	253
	<i>Repregunta:</i> Sr. Ariza Irigoyen (P).	254
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Medi Ambient.	254
—	Preguntes al Consell Executiu sobre la concessió d'obres públiques a una determinada empresa constructora com a compensació de donacions econòmiques fetes per aquesta a un diari de la ciutat de Barcelona (Tram. 310-00028/05) i sobre la veracitat de la informació apareguda a la premsa el dia 16 de gener de 1996, relativa a la possible concessió d'obres públiques a empreses com a compensació de dotacions econòmiques fetes a un determinat diari de Barcelona (Tram. 310-00029/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Carnicer i Vidal (S).	254
	<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	255
	<i>Repregunta:</i> Sr. Carnicer i Vidal (S).	255
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	255

—	Preguntes al Consell Executiu sobre la situació actual dels tràmits de compra de la Farga Palau, de Ripoll (Ripollès) (Tram. 310-00030/05), sobre el nou termini d'adquisició de la Farga Palau, de Ripoll, previst pel Departament de Cultura (Tram. 310-00031/05) i sobre el termini previst per a obrir al públic el Museu de la Farga Catalana de Ripoll (Ripollès) (Tram. 310-00032/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Piella i Vilaregut (S).	255
	<i>Resposta:</i> conseller de Cultura.	256
	<i>Repregunta:</i> Sr. Piella i Vilaregut (S).	256
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Cultura.	256
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la possible intervenció de la Generalitat per a aturar el projecte d'una nova parcel·lació de les restes del poblat ibèric de la Cadira del Bisbe, al municipi de Premià de Dalt (Maresme) (Tram. 310-00034/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).	257
	<i>Resposta:</i> conseller de Cultura.	257
	<i>Rèplica:</i> Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).	257
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la construcció d'un centre d'atenció primària a Esparreguera (Baix Llobregat) (Tram. 310-00057/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Oleart i Comellas (P).	258
	<i>Resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	258
	<i>Repregunta:</i> Sr. Oleart i Comellas (P).	258
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	258
—	10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les transferències de l'Estat en matèria de turisme (Tram. 300-00017/05) (Punt desè de l'ordre del dia.)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	258
	<i>Resposta:</i> conseller de Comerç, Consum i Turisme.	260
	<i>Rèplica:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	261
	<i>Contrarèplica:</i> conseller de Comerç, Consum i Turisme.	261
—	11. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la reforma educativa en l'etapa d'educació secundària obligatòria (Tram. 301-00005/05) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV).	262
	<i>Resposta:</i> conseller d'Ensenyament.	263
	<i>Rèplica:</i> Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV).	264
	<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Ensenyament.	265
	<i>La Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV) i el conseller d'Ensenyament intervenen per contradiccions.</i>	266
—	12. Proposició no de llei sobre l'avellana i les reformes de l'Organització Comuna de Mercat de fruites i hortalisses i de l'Organització Comuna de Mercat de productes transformats a base de fruites i hortalisses (Tram. 250-00101/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)	
	<i>Presentació:</i> Sr. Gimeno i Sanz (IC-EV).	266
	<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Benach i Pascual.	268
	<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Luna Vivas.	269
	<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Gil i Agné.	270
	<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Roig i Grau.	271
	<i>Votació:</i> aprovada per unanimitat.	272
—	13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la seguretat interna i externa de les indústries químiques de Tarragona (Tram. 302-00001/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)	
	<i>Presentació:</i> Sr. Gimeno i Sanz (IC-EV).	273
	<i>Esmenes del G. Socialista (núms. 1 i 2, d'addició)</i>	
	<i>Torn a favor:</i> Sra. Duch i Plana. Tot seguit, n'anuncia la retirada en favor d'una esmena transaccional.	274
	<i>Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 3, de modificació)</i>	
	<i>Torn a favor:</i> Sr. Sabanza i March.	275
	<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Benach i Pascual.	276

Posició del G. P. Popular: Sra. Montserrat i Culleré. 277

Posició del grup presentant: Sr. Gimeno i Sanz (IC-EV), que llegeix el text transaccional proposat. 277

Votació del text transaccional: aprovat per unanimitat. 278

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les transferències de l'Estat a la Generalitat (Tram. 302-00002/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Huguet i Biosca (ERC). 278

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núms. 1, de supressió; 2, de modificació, i 3, d'addició)

Torn a favor: Sr. Fuentes i Navarro. 279

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 4, de modificació)

Torn a favor: Sr. Escudé i Pladellorens. 280

Posició del G. P. Popular: Sr. Curto i Casadó. 281

Posició del G. Socialista: Sr. Clotas i Cierco. 282

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i tres minuts i es reprèn a un quart de nou i tretze minuts.

Posició del grup presentant: Sr. Huguet i Biosca (ERC), que llegeix el text transaccional proposat. 282

Votació del text transaccional: aprovat per unanimitat. 283

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la capacitat de regulació dels rius de Catalunya (Tram. 302-00003/05) (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Gavín i Valls (CiU). 283

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Boada i Masoliver. 284

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Portabella i Calvete. 284

Posició del G. P. Popular: Sr. Barios i Ortiz. 284

Posició del G. Socialista: Sr. Manuel Nadal i Farreras. 285

Votació: aprovada per unanimitat. 285

La sessió s'aixeca a tres quarts de nou del vespre i sis minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 7

La sessió s'obre a les deu del matí i dotze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon i dels secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficial major i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el conseller de la Presidència.

ORDRE DEL DIA

1. Designació dels senadors que han de representar la Generalitat al Senat. 280-00002/05. Junta de Portaveus. Designació dels senadors que representaran la Generalitat al Senat.

El president

S'obre la sessió del primer Ple del dia d'avui.

Manifestació de condol per la mort de l'exdiputada Sra. Montserrat Raurell i Jané

Senyores diputades, senyors diputats, abans de començar la sessió..., com tots vostès deuen saber, aquesta setmana ha mort la que fou diputada d'aquesta cambra durant la quarta legislatura, la il·lustre senyora Montserrat Raurell i Jané. En nom del Parlament de Catalunya i en el meu propi, vull expressar el més sentit condol pel seu traspàs a la seva família i als seus companys del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Com a respecte i honor per la traspassada, els demanaria que volguéssim guardar tots plegats un minut de silenci.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Designació dels senadors que han de representar la Generalitat al Senat

Aquest primer Ple té un únic punt de l'ordre del dia, que és la designació dels senadors que, d'acord amb l'article 34.1 de l'Estatut d'autonomia i l'article 139 del

Reglament, representaran la Generalitat de Catalunya al Senat. El primer secretari donarà lectura als candidats a senador presentats pels grups parlamentaris. El senyor Raimon Escudé té la paraula.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. «Candidats a senadors presentats pels grups parlamentaris. Presidència del Parlament. D'acord amb l'article 139.3 del Reglament, es fa avinent que els grups parlamentaris, en la sessió de la Junta de Portaveus del 5 de març de 1996, han proposat els diputats que tot seguit es relacionen per a representar la Generalitat al Senat, d'acord amb l'apartat primer de l'article 34 de l'Estatut de Catalunya: Grup Parlamentari de Convergència i Unió, senyor Joaquim Ferrer i Roca, senyor Joan Rigol i Roig, senyor Joan Maria Roig i Grau; Grup Socialista al Parlament de Catalunya, senyor Lluís Armet i Coma, senyor Josep Maria Sala i Griso; Grup Popular, senyor Aleix Vidal-Quadras i Roca; Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, senyor Àngel Colom i Colom. Palau del Parlament, 7 de març de 1996. El president del Parlament, Joan Reventós i Carner.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari. La Presidència proposa a la cambra la ratificació dels candidats presentats pels grups parlamentaris pel procediment ordinari, d'acord amb l'article 78.

Procedirem, doncs, a la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El resultat de la votació és el següent: 110 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

S'informarà, per tant, la Presidència del Senat dels senadors designats, als quals es lliurarà la corresponent credencial.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart d'onze del matí i tres minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 8

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, la lletrada Sra. Andreu i Fornós i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Política Territorial i Obres Públiques i de Benestar Social.

ORDRE DEL DIA

1. Projecte de llei de modificació parcial de la Llei 15/1993, del 28 de desembre, per la qual es crea el Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya. 200-00005/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació de la proposta, de la Mesa i de la Junta de Portaveus, de tramitar-la en lectura única.

2. Proposició de llei sobre els drets lingüístics a les pòlisses dels contractes d'assegurances. 202-00008/05. Sr. Francesc Ferrer i Gironès, juntament amb quatre altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

3. Proposició de llei de protecció de les parelles de fet. 202-00019/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació de la presa en consideració.

4. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre les Causes que generen Violència Infantil. 252-00007/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya, Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

5. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica del Món Rural a Catalunya. 252-00008/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV), Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari Popular, Grup Socialista al Parlament de Catalunya, Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

6. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Sida. 252-00009/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Socialista al Parlament de Catalunya, Grup Parlamentari Popular, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

7. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Situació de la Pesca a Catalunya. 252-00014/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Socialista al Parlament de Catalunya, Grup Parlamentari Popular, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

8. Interpel·lació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre l'aplicació de la reforma educativa en l'etapa d'educació secundària obligatòria. 301-00005/05. Carme Tolosana i Cidón, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'arxius. 300-00002/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les transferències de l'Estat en matèria de turisme. 300-00017/05. Sr. Josep Bargalló i Valls, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

11. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el desplegament dels Mossos d'Esquadra a Catalunya. 300-00040/05. Sr. Xavier Guitart i Domènech, juntament amb 1 altre diputat del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

12. Proposició no de llei sobre l'avellana i les reformes de l'Organització Comuna de Mercat de fruites i hortalisses i de l'Organització Comuna de Mercat de productes transformats a base de fruites i hortalisses. 250-00101/05. Sr. Joan Maria Pujals i Vallvé, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Mariano Gil i Agné, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, Grup Parlamentari Popular, Ernest Benach i Pascual, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Víctor Gimeno i Sanz, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la seguretat interna i externa de les indústries químiques de Tarragona. 302-00001/05. Sr. Víctor Gimeno i Sanz, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les transferències de l'Estat a la Generalitat. 302-00002/05. Sr. Josep Huguet i Biosca, juntament amb 1 altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la capacitat de regulació dels rius de Catalunya. 302-00003/05. Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

16. Preguntes amb resposta oral.

El president

Com sia que som ja en l'horari de la convocatòria per a la segona sessió d'aquest Ple, comença la sessió.

Aquesta Presidència fa avinent que, d'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'ha elaborat la llista ordenada de les preguntes que s'han de presentar per a respondre oralment en el Ple, així com el nom dels senyors diputats que les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda d'aquí a una estona, inclosa en el dossier de la sessió d'avui, per la qual cosa es prega que es dispensi de la seva lectura. Al mateix temps, i d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les esmentades preguntes seran substanciades a dos quarts de cinc de la tarda.

Alteració de l'ordre del dia

A petició del Grup de Convergència i Unió, es proposa una modificació en l'ordre del dia. El número 8 de l'ordre del dia de la sessió plenària d'avui, corresponent a la interpel·lació al Consell Executiu a tramitar pel procediment d'urgència sobre l'aplicació de la reforma educativa en l'etapa d'educació secundària obligatòria, que és tramitada per procediment d'urgència, es propo-

sa que sigui tramitada com l'última interpel·lació de la sessió d'avui. Problemes de caràcter tècnic fan necessària aquesta petició per part del Grup de Convergència, que no significa res més que un retard d'una hora, una hora i mitja en la tramitació de la interpel·lació. Hi ha cap inconvenient en la modificació d'aquest punt de l'ordre del dia? *(Pausa.)* Doncs queda aprovat l'ordre del dia de la manera que acabo d'esmentar.

Projecte de llei de modificació parcial de la Llei 15/1993, del 28 de desembre, per la qual es crea el Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya

El primer punt de l'ordre del dia és el Projecte de llei de modificació parcial de la Llei 15/1993, del 28 de desembre, per la qual es crea el Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya. Aquesta Presidència fa avinent que, d'acord amb l'article 118 del Reglament, i a iniciativa de la Junta de Portaveus, la Mesa proposa al Ple de la cambra que el Projecte es tramiti directament i en lectura única. Si no se suscita cap objecció, o cap oposició, considerarem aprovada aquesta proposta per assentiment. *(Pausa.)* Penso que és així, i, no havent-hi ja cap objecció, queda aprovada aquesta tramitació en lectura única.

Procedirem ara al debat, d'acord amb les normes establertes per als de totalitat, i tot seguit el conjunt del Projecte es sotmetrà a una sola votació.

Algun membre del Consell Executiu vol presentar el Projecte de llei? *(Pausa.)* Té la paraula el conseller Trias.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Molt honorable president, il·lustres senyores i senyores diputats, en nom del Govern, em correspon la presentació davant d'aquesta cambra del Projecte de llei de modificació parcial de la Llei 15/1993, de 28 de desembre, per la qual es crea el centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya.

La Llei 15/1993, de 28 de desembre, per la qual es crea el Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya, va adscriure aquesta entitat al Departament de Presidència, a través del seu article 1.3. L'experiència assolida d'ençà de la creació de l'esmentat Centre aconsella en l'actualitat que es modifiqui parcialment l'esmentada Llei en allò que fa referència a l'adscripció del Centre i possibilitar que sigui el Govern qui determini aquesta adscripció. Per aplicació de les normes contingudes a l'Estatut de l'empresa pública catalana, l'adscripció d'una empresa pública —com és el Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya— a un departament determinat no calia que es fes mitjançant una norma amb rang de llei, ja que en tractar-se d'una facultat reglamentària del mateix Govern n'hi havia prou de regular per decret l'adscripció al departament que es considerés més adient. No obstant, en el moment de la tramitació parlamentària de la Llei de creació, els grups parlamentaris —el Partit Soci-

alista de Catalunya, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya i el Partit Popular— van presentar diferents esmenes, i entre elles una de consistent que la Llei preveïés l'adscripció d'aquest Centre al Departament de Presidència. Aquesta esmena va ser acceptada amb caràcter transaccional.

Amb la modificació que ara es presenta es possibilita que el Govern pugui determinar amb major flexibilitat, per via reglamentària, a quin departament quedarà adscrit el Centre de Telecomunicacions, si bé el fet de tramitar ara una llei per modificar l'adscripció actual del Centre rau en la necessitat de donar compliment al principi general consistent que una llei només es pot derogar o modificar per una altra de posterior. Per tant, aquest Projecte de llei modifica en el seu article únic l'article 1, apartat 3, de la Llei 15/1993, de 28 de desembre, i proposa que el Centre gaudeixi d'autonomia funcional i de gestió i estigui adscrit al departament que determini el Govern de la Generalitat.

En darrer terme, la tramitació parlamentària d'aquest Projecte de llei és en lectura única, per la qual cosa demano el vot favorable dels grups parlamentaris en la votació única que s'haurà de produir a continuació.

Moltes gràcies.

El president

Per a algun torn a favor, hi ha algun senyor diputat que vulgui intervenir? *(Pausa.)* Per a un torn en contra, vol intervenir algun senyor diputat? *(Pausa.)* Per fixar la seva posició, poden intervenir els grups que ho sol·licitin, per un temps màxim de deu minuts cadascun, per ordre de menor a major. Pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, el senyor Guillot té la paraula.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors, el nostre Grup intervé per tal de demanar un seguit d'aclariments per poder marcar quina és la posició del seu vot, i per nosaltres aquests aclariments serien els següents.

En primer lloc, cal recordar la seqüència. El 1985, s'aprova per llei l'Estatut de l'empresa pública catalana, que atorga al Govern de la Generalitat facultats per poder normar i regular entitats com la del Centre de Telecomunicacions de la Generalitat; el 1993 vostès presenten un projecte de llei per a la creació d'aquest Centre, dins de la disposició transitòria vint-i-cinquena de la Llei de pressupostos d'aquell any, i regulen per llei l'adscripció departamental al Departament de la Presidència; el 1996, el primer projecte de llei de la cinquena legislatura presentat pel Govern és modificar aquest article per tal, diguéssim, de flexibilitzar aquesta adscripció, i amb dos grans arguments: en primer lloc, reivindicar la potestat reglamentària que té el Govern d'ençà del 1985 i, en segon lloc, el de la flexibilitat.

Amb la voluntat de fer una oposició constructiva, no demanarem explicacions de totes aquestes vivències que ha tingut aquesta Llei i aquest Centre de Telecomunicacions; el que sí que demanarem és que se'ns aclareixi el perquè, si l'adscripció departamental és encertada, encara que estigui regulada per llei i no per decret

—és a dir, depèn del Departament de Presidència, del qual depèn la Direcció General de Serveis d'Informàtica i de Telecomunicacions, del qual depèn el Centre de Telecomunicacions—, per què aquesta urgència, per què aquesta prioritat, per què aquesta necessitat de modificar la Llei?

I, en segon lloc, demanar si és que aquesta modificació, que rau en l'argument de la potestat reglamentària del Govern i en el criteri de flexibilitat, és el preludi d'altres canvis en els organigrames de la Generalitat que ens permetessin poder conèixer l'abast d'aquesta modificació i, a partir d'aquí, poder-nos posicionar positivament en el que sembla una modificació funcional d'una llei.

Gràcies per la seva atenció.

El president

Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor diputat Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, les telecomunicacions es defineixen per la seva rapidesa i la seva immediatesa, i el Govern ha fet, sempre que parlem del Centre de Telecomunicacions, honor a aquesta rapidesa. Primer, ens volien «colar» la Llei en una disposició inicial de la Llei de pressupostos per a l'any 94; després, quan es va fer avinent que una llei no es podia aprovar en un text integrat en una altra llei, ens van presentar el projecte per via d'urgència; ara ens presenten un projecte que modifica la Llei per via de màxima urgència en lectura única, i en aquest Parlament tenim ja una nova llei, que és la d'autorització d'operacions d'endeutament a favor del Centre de Telecomunicacions de la Generalitat, tramitat també, de moment, pel procediment d'urgència.

En primer lloc, nosaltres no entenem tantes urgències seguides i continuades en aquest tema. En segon lloc, no entenem que un projecte de llei que l'únic que vol fer és no acceptar unes esmenes dels grups de l'oposició en el seu moment acceptades es presenti ara amb aquest procediment de lectura única—sense cap diàleg, abans de la seva tramitació ara i aquí en el Ple, amb els grups de l'oposició. A nosaltres no se'ns ha vingut en cap moment a explicar-nos per quin motiu real es vol fer això. Perquè, si és evident que normativament no calia que l'adscripció a un departament es fes a través d'una llei, el fet que no calgués no impedeix que es fes, com es va fer en aquell moment. Després, perquè la Llei del Centre de Telecomunicacions es va aprovar en aquesta cambra amb un ampli consens, a través d'una ponència feta ja amb urgència, però feta, i, hi insistixo, amb un consens que ara no s'ha buscat.

El nostre Grup, llegit el dossier que se'ns va presentar acompanyant la Llei, i analitzant el que hem comentat, si és que de sobte algú no ens ve a dir allò que fins ara no se'ns ha dit, ha decidit de votar en contra d'una llei que simplement el que intenta fer ara és no acceptar unes esmenes que en el seu moment foren acceptades. Aquest vot en contra—dient el que ha dit el portaveu del Grup d'Iniciativa—, si en el transcurs d'aquesta trami-

tació d'aquest punt de l'ordre del dia se'ns expliqués allò que fins ara no se'ns ha explicat, podria variar. Però, en principi, el mateix fet de no haver-nos estat explicat res fins a arribar aquí ja gairebé ens obliga a votar que no.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, el senyor Curto... Ho fa des del mateix escó. Endavant, senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Molt breument, per manifestar que l'article únic i la memòria justificativa que acompanya est Projecte de llei de modificació parcial de la Llei que va crear lo Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya..., determina este Projecte de llei molt clarament que, a més d'un canvi d'adscripció que en la forma i en aparença no revela cap transcendència política, en lo fons i en essència es tracta del reconeixement a lo Govern, del reconeixement a la facultat i a la potestat de dictar disposicions en matèria d'organització per la via de decret, evitant així lo tràmit, i si es vol lo temps, que implica qualsevol iniciativa legislativa o qualsevol projecte de llei. Com que estem substanciant un aspecte de caràcter administratiu aplicable a les entitats de dret públic sotmeses a dret privat, sense més rellevància, diríem nosaltres, o amb poca rellevància política, lo Grup Popular anuncia el vot a favor de la modificació que proposa este punt de l'ordre del dia.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, senyores, senyors diputats, a finals de desembre de 1993 s'aprovava la Llei per la qual es creava el Centre de Telecomunicacions. Ja en aquell moment el nostre Grup, com altres grups de la cambra, va manifestar la seva preocupació per l'excessiva urgència en la tramitació de la Llei, i fins i tot una certa manca de transparència. Aquella urgència, no la vàrem entendre en aquell moment, i seguim sense entendre-la. El nostre Grup—recordem-ho—va presentar una esmena a la totalitat del Projecte. En bona part, aquella esmena a la totalitat es justificava per les urgències de la tramitació i perquè pensàvem que la configuració dels òrgans de govern no era adequada per assegurar una gestió plenament transparent. I ens preocupaven aquells dos aspectes del Projecte de llei, especialment, per la importància estratègica de les xarxes de comunicació en l'actualitat i, molt especialment, en el futur. Molt probablement, els desafiaments més importants de les societats com la nostra es jugaran en el camp de les comunicacions.

Compartíem, però, amb el Govern la necessitat d'aquest tipus de projecte en el camp de les teleco-

municacions. Insistíem en la importància del projecte perquè podia representar una optimització dels recursos, una racionalització de les inversions, una manera de coordinació més àgil i eficient de les xarxes existents i la possibilitat d'anar cap a criteris d'unicitat en la xarxa.

En aquest sentit, he de reconèixer que he trobat a faltar un breu balanç de funcionament d'aquests dos primers anys del Centre. Si avui no ha estat possible, espero que la cambra, quan discuteixi la Proposició de llei de l'endeutament sol·licitat de 3.000 milions, tindrà l'oportunitat de fer-ho.

Avui ens trobem, però, amb la necessitat de modificar la Llei. Ara el Govern ens demana mans lliures per a adscriure'l al Departament que cregui més convenient modificant l'article primer, apartat tercer, de la Llei de creació. Efectivament, la Llei 4/85 de l'Estatut de l'empresa pública preveu que l'adscripció a un departament pugui ser portada a terme mitjançant decret pel Consell Executiu. Un aspecte positiu que apreciem en aquest Projecte de llei és el fet que comença l'esperada reordenació del Departament de Presidència; esperem que el conseller Trias pugui ordenar i prioritzar un departament que fins ara ha estat massa un calaix de sastre. És, bàsicament, per aquesta raó que el Grup Socialista votarà favorablement aquest Projecte de llei, tot esperant que molt aviat coneixerem el departament on finalment s'adscriurà el Centre de Telecomunicacions.

Senyor president, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Castellnou.

El Sr. Castellnou i Alberch

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo penso que hauria de començar la meua intervenció, d'alguna manera, responent l'última del senyor Carbonell. Ell volia saber en quin departament de la Generalitat previsiblement serà inscrit aquest Centre de Telecomunicacions; em penso que és bo, doncs, que es pugui dir, fins i tot per contestar altres intervencions: en el Departament d'Indústria.

I això diria que ve motivat –i aquesta és la raó fonamental d'aquest Projecte de llei tan curt: un sol article, una sola disposició addicional– per l'experiència que hi ha hagut durant aquests anys des de la formació de la Llei, de la Llei de l'any 1993, de la Llei 15 del 93. És a dir, aquesta Llei es va fer..., jo no entraré en el debat –tampoc s'hi ha entrat massa– de per què es va fer en aquell moment el debat a fons o el debat important del contingut d'aquella Llei, però sí que vull dir que, a partir d'aquell moment fins al present Projecte de llei, hi ha hagut una experiència, hi ha hagut un balanç, d'alguna manera; experiència i balanç potser no prou coneguts, però que sí que justifiquen per part del Consell Executiu, per part del Govern, una nova adscripció.

Això es fa, doncs, modificant tècnicament, és a dir, per tècnica jurídica, la Llei en aquell moment aprovada, i es fa, a més a més, amb el convenciment que la Llei 4

de l'any 83 assenyalava com a més convenient, des d'un punt de vista de tècnica jurídica, l'adscripció d'entitats autònomes o d'entitats de dret públic sotmeses a dret privat, com és el Centre de Telecomunicacions, a aquell departament que en cada moment el Govern de la Generalitat consideri més adient, consideri més convenient. Per tant, jo diria que és un motiu o una causa d'experiència el fet que aquesta Llei es presenti avui aquí; no necessàriament una causa de gran urgència, però sí perquè, en començar un nou mandat, en començar una nova legislatura, és bo, doncs, que aquest organisme, aquest Centre sigui adscrit allà on el Govern consideri que sigui més convenient, més idoni, més adient.

Jo diria, doncs, que aquests són els dos motius principals d'aquesta Llei: d'una banda, deslegalitzar l'adscripció del Centre de Telecomunicacions i sotmetre'l a la via reglamentària –i això es fa, doncs, com deia abans, via decret del Govern de la Generalitat i d'acord amb la Llei 4 del 85–, i, per altra banda, facilitar l'organització interna funcional del Govern. Per tant, no hi ha aquí cap preludi de res més, sinó simplement una distribució funcional més idònia, més convenient, per part del Govern, de les seves entitats autònomes i dels seus organismes.

I aquest és el motiu d'aquesta Llei; no hi ha més explicació. I, per tant, jo demanaria a tots els diputats i diputades que volguessin votar a favor d'aquesta Llei i aprovar-la.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, passem a la votació del Projecte de llei de modificació parcial de la Llei 15/1993, de 28 de desembre, per la qual es crea el Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El Projecte de llei de modificació parcial de la Llei 15/1993, de 28 de desembre, per la qual es crea el Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya, ha quedat aprovat per 93 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions.

Proposició de llei sobre els drets lingüístics a les pòlisses dels contractes d'assegurances (presa en consideració)

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de llei sobre els drets lingüístics a les pòlisses dels contractes d'assegurances, presentada per l'il·lustre senyor diputat, senyor Francesc Ferrer i Gironès, juntament amb altres quatre diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula... D'acord amb l'article 107, passarem directament al debat amb la presentació de la proposta per part del Grup Parlamentari; seguida-

ment hi haurà la possibilitat d'un torn en contra de cada un, d'un temps màxim de quinze minuts. Té la paraula el diputat senyor Francesc Ferrer; per un temps límit de quinze minuts.

El Sr. Ferrer i Gironès

Honorable president, diputats i diputades, utilitzo aquest torn de paraula per defensar la Proposició de llei a favor dels drets lingüístics en la confecció de contractes d'assegurança.

Fins al novembre de 1995, possiblement aquesta Proposició de llei no caldria haver-la fet. En primer terme, perquè el codi de comerç, en el seu article 51, ja proclamava que qualsevol contracte mercantil era vàlid en qualsevol llengua en què fos redactat. Per altra banda, la Llei de normalització, a l'article 25, també garanteix als ciutadans que la Generalitat de Catalunya fomentarà la normalització en les activitats mercantils. I, per altra banda, també la cambra ha de recordar l'Estatut del consumidor, que en el seu article 26, d'una manera explícita, diu que qualsevol part interessada té dret a rebre en català els contractes d'adhesió, els contractes en clàusules tipus, els contractes normats, les condicions generals i la documentació que hi faci referència. O sigui que podríem dir que, amb tota aquesta legislació, un ciutadà al Principat de Catalunya podia exigir davant una mútua d'assegurances o una companyia que la pòlissa es redactés en llengua catalana.

Però el mes de novembre de l'any passat es va promulgar la Llei 30/1995, sobre ordenació i inspecció de les assegurances privades. Aquesta Llei es va aprovar a Madrid, en el Congrés, i, gràcies als vots del Partit Popular i dels socialistes, es va obligar que les pòlisses d'assegurances fossin «al menos, o en todo caso, en castellano», per la qual cosa ja trobem que la llengua no és una qüestió de la voluntat de les parts, sinó que és una obligació que la Llei general, feta en el Congrés de Diputats o a les Corts espanyoles..., obliga que «al menos, o en todo caso», sigui «en castellano».

A partir d'aquest moment, doncs, se'ns planteja un nou panorama, una nova situació. Nosaltres, és veritat que tenim l'Estatut d'autonomia, que a l'article 3 diu que la Generalitat, i per tant aquest Parlament, té l'obligació de procurar i de garantir la plena igualtat quant a drets i deures entre la llengua castellana i la llengua catalana. I, per tant, en aquests moments hi ha una asimetria en contra del català i a favor del castellà. Perquè sí que hi ha una llei concreta que obliga el castellà i, en canvi, no n'hi ha cap que obligui la llengua catalana. I, per altra banda, ens trobem que els ciutadans de Catalunya, com a consumidors o com a usuaris, estan a la intempèrie; les institucions catalanes, de moment, no els protegeixen. Malgrat que sí que hi ha jurisprudència en què per temes lingüístics queda absolutament clar, per promulgacions de sentències que ha fet el Tribunal Constitucional, que la Generalitat pot prendre qualsevol mesura administrativa i qualsevol mesura política per intentar normalitzar la llengua. Però encara fa més; en la sentència sobre l'etiquetatge, el Tribunal Constitucional diu una cosa molt important, i ho diu com a recordatori, a més a més, diu: «Debemos recordar que» l'article 3 de l'Estatut d'autonomia de la Generalitat,

«más que un anunciado de una norma competencial, expresa un mandato, que impone a las instituciones y órganos autonómicos para que, con ocasión de sus competencias propias, procuren alcanzar los objetivos marcados en aquel precepto estatutario, estando por tanto en presencia no de una competencia en sentido propio, sino de un compromiso de promoción de la normalización lingüística.» Fixeu-vos en el que ens diu el Tribunal Constitucional; diu: no esteu aquí amb una competència exclusiva que podeu determinar sobre la llengua; teniu un mandat, un mandat, aquesta cambra té un mandat de garantir la plena igualtat quant a drets i deures en relació amb la llengua castellana i la llengua catalana.

A partir d'aquí, evidentment, hi va haver molt de moviment social a Catalunya; hi van haver moltes cartes al director; hi varen haver associacions, com Òmnium Cultural, que es varen preocupar que això es resolgués; fins i tot ajuntaments com l'Ajuntament d'Olot, també va fer una crida al Parlament per intentar que aquesta qüestió es resolgués ben aviat, i, efectivament, a partir d'aquest moment nosaltres vàrem creure que l'única solució –l'única solució– era de fer aquesta Proposició de llei.

Potser algun grup parlamentari de la cambra pot estar-hi en contra, potser algun grup invocarà la llibertat; la llibertat per a la llengua catalana, però, en canvi, l'obligació per a la castellana; la coerció de la castellana des de la Constitució i des de la Llei 30/1995 sobre assegurances privades. Si demanem l'obligació per al castellà, com que tenim l'obligació de fer igual els drets i els deures, també hem d'imposar l'obligació a les companyies i a les mútues per a la llengua catalana.

Altres poden dir que aquest tema no és un tema que afecti aquesta cambra; que és un tema que afecta les Corts de Madrid. Mentida; és absolutament fals. Ho diuen les sentències del Tribunal Constitucional; el Constitucional diu que no és una competència exclusiva, la qüestió lingüística: és un manament que té el Parlament de Catalunya, de regular aquesta qüestió.

I, per altra banda, té la competència exclusiva en tot allò que fa a la defensa dels consumidors i dels usuaris; i no agafem els ciutadans com a contribuents, agafem-los com a consumidors i com a usuaris. I avui, els usuaris i els consumidors, davant d'una companyia d'assegurances, davant d'una mútua, estan a la intempèrie, com m'hi trobo jo mateix habitualment quan vull signar una pòlissa d'assegurances i no puc abraçar i no puc demanar cap norma amb la qual emparar-me en els meus drets lingüístics. I la fortalesa de les companyies supera els drets dels ciutadans.

I per això necessitem una llei per invocar; necessitem que la Generalitat de Catalunya empari, protegeixi i no ens deixi a la intempèrie, a tots els ciutadans. Cal rectificar la asimetria que existeix actualment, i aquí no hi han tecnicismes jurídics; només hi cal una voluntat política, perquè aquesta Llei de cap de les maneres pot anar al Tribunal Constitucional i ningú la pot impugnar, perquè en aquesta qüestió el mateix Tribunal Constitucional ja s'ha decidit. És un manament, i aquesta obligació l'hem de complir.

Per tant, nosaltres esperem que tota la cambra votarà a favor i finalment els ciutadans catalans no estaran a la intempèrie i seran protegits en allò que moltes vegades s'ha dit que era el nervi de la nació i l'ànima de la nostra pàtria.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra? (*Pausa.*) No hi ha torn en contra. Per fixar la seva posició sobre aquesta Proposta, tenen la paraula els grups parlamentaris. En primer lloc, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el senyor diputat Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president.

El president

Per un temps límit de deu minuts.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí. Senyor diputat Ferrer i Gironès, jo no sé si tota la cambra, sí que pot comptar amb el vot favorable del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds en aquesta presa en consideració. I, entre altres raons, dir que amb aquest vot favorable voldríem també fer autocrítica; és a dir, en el moment en què és aprovada en el Congrés dels Diputats la Llei 30/1995, tot i que va haver-hi un vot en contra, no vam tenir l'agilitat tots nosaltres, des d'aquí i des d'allà, de fer, per exemple, protestes a través de la premsa d'aquesta aprovació o d'explicació més clara de quin havia estat el nostre vot.

Repeteix: això és important; vol dir que no sempre els grups tenim això. He tractat de fer un seguiment dels dossiers de premsa dels dies en què va ser aprovada aquesta Llei i em penso que a la premsa del Principat no he sabut trobar ni una sola referència a aquest tipus de llei que, evidentment, conculca un seguit de drets sobre els quals hem parlat moltes vegades.

Recordo que ja va ser ara fa vint anys, en el marc del Congrés de Cultura Catalana, que es va abordar específicament aquesta qüestió i la qüestió de les assegurances, quan es plantejava o s'ha plantejat la redacció d'una nova llei per a la normalització lingüística. Nosaltres vam plantejar aquest tema a partir dels advertiments del jurista Josep Maria Puig Salelles, no adreçats directament al tema de les assegurances sinó a la qüestió de la contractació. Ell ens deia –crec que era en el discurs inaugural de l'Institut d'Estudis Catalans, el 1990– que fins que la vida econòmica, fins que la vida..., tot el tema de contractes no estigués catalanitzat del tot i no hi hagués garanties i obligacions de catalanització, no podríem parlar d'una normalitat del català en un àmbit molt important.

En tot cas, el mes d'octubre de 1995 Iniciativa per Catalunya va celebrar les Terceres Jornades per a la Normalització Lingüística, i si la primera part de les Jornades va ser dedicada al català en els mitjans de comunicació, la segona part de les Jornades es va par-

lar, precisament, del català en els àmbits de l'economia, del món laboral i de l'empresa. Diputats aquí presents d'altres grups van assistir a les Jornades i poden confirmar la importància que van tenir aquell seguit de conclusions que, amb molt de gust, les faré arribar al senyor diputat, per si poden servir també per continuar argumentant a favor d'aquesta Llei, si és que és acceptada a tràmit, cosa que espero.

Vostè argumenta –i estem d'acord amb l'argument– que la Generalitat ha de poder fer efectius els drets lingüístics dels ciutadans de Catalunya. També nosaltres creiem que a partir de la legislació sobre el comerç això quedava del tot resolt i la pràctica ha demostrat que no era així. En tot cas, i preparant la intervenció del nostre Grup sobre aquesta proposta que vostès ens fan, comentàvem que la recuperació de l'ús normal del català ha resultat una feina molt més feixuga del que a vegades crèiem que passaria. És a dir, no en va, molts anys d'exclusió del català o del català segregat de la vida social i pública catalana han portat que les dificultats fossin molt més grans. És a dir, a les converses quotidianes hem pogut normalitzar l'ús del català, l'entrada dels mitjans de comunicació institucionals ens ha permès accelerar aquesta recuperació del català, però ens trobem que hi ha molts racons en els quals encara l'ús del català es fa difícil.

Quan aquesta cambra va aprovar per unanimitat, a partir de la proposta del diputat Roc Fuentes, que els textos més importants del BOE fossin traduïts al català, justament per facilitar la feina de l'exercici quotidià de la justícia, que pogués tenir referències als textos en català, qüestió que en tot cas continua essent pendent i espero que a favor de la qual ens tornarem a pronunciar, si s'escau, aquí i en d'altres parlaments, doncs, en aquell moment nosaltres insistíem en això: el món de la vida de la justícia, de l'administració quotidiana de la justícia, té encara dificultats a Catalunya, entre altres raons perquè no té les eines necessàries.

Finalment, voldríem insistir en un punt. Aquesta qüestió no és només responsabilitat del Govern de la Generalitat, és també responsabilitat del Govern de l'Estat. Volem insistir en aquesta qüestió: a partir del 3.3. de la Constitució, les garanties dels drets lingüístics catalans són també responsabilitat constitucional. I, per tant, quan demanem que a partir, o en nom de la Constitució, qui no vulgui violar la Constitució tingui molt clar que ha de respectar aquests drets i que el respecte no és solament passiu sinó actiu, és a dir ha de donar mitjans perquè aquests drets puguin ser exercits per tots els ciutadans de Catalunya, estem recordant, en tot cas, un precepte constitucional. I em penso que és important recordar-ho també avui, ara i aquí.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Vilardaga.

El Sr. Vilardaga González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular vol reconèixer,

en primer lloc, l'esforç portat a terme pels diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana pel que fa a l'elaboració de la Proposició de llei que ens ocupa, i agrair, en qualsevol cas, la preocupació que amb aquestes posen de manifest.

Però entenem que la seva tramitació no és convenient i, per tant, que el projecte en qüestió no ha de ser pres en consideració. El fonament, en realitat, és d'ordre constitucional, donat que les disposicions contingudes a la Llei 30/1995, del 8 de novembre, sobre assegurances privades, tenen la consideració de bases d'ordenació de les assegurances, sent de competència exclusiva de l'Estat la matèria regulada en la disposició addicional sisena, que motiva la present Proposició de llei. En aquest sentit, l'article 149.1, apartats sisè, onzè i tretzè de la Constitució espanyola, és molt contundent.

Pel que fa al que resulta de l'exposició de motius de la Proposició de llei, hem de tranquil·litzar els signants d'aquesta Proposició, donat que l'article 51 del Codi de comerç no ha perdut en absolut el seu vigor, per la qual cosa els contractes mercantils i qualsevol altre continuaran tenint validesa sigui quin sigui l'idioma en què es celebri. Però una cosa és la validesa del contracte com a generador d'obligació i acció a judici i una altra molt diferent que s'imposi a les companyies d'assegurances l'obligació de redactar la pòlissa del contracte en llengua castellana. La veritat, senyors diputats, és que el compliment o l'incompliment d'aquesta obligació en cap cas faria perdre validesa al contracte.

Senyors i senyores diputades, nosaltres sempre hem estat en contra de la discriminació lingüística, com de qualsevol altra, i en aquest sentit estariem disposats a col·laborar en la redacció d'un text alternatiu que modifiqués l'article vuitè de la Llei de contracte d'assegurances, del 8 d'octubre de 1980, i també a participar en una iniciativa conjunta per l'òrgan competent perquè d'aquest òrgan competent pogués aprovar-se una nova modificació que evités que cap ciutadà de Catalunya pugui sentir-se discriminat respecte a qualsevol de les llengües oficials que vulgui utilitzar.

Per tant, el nostre Grup no donarà suport a la tramitació de la Proposició de llei plantejada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Dalmau.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en relació amb la Proposició de llei presentada per Esquerra Republicana voldríem dir el següent. Creiem que és important distingir entre el fons de la qüestió que se'ns planteja i la via concreta que Esquerra Republicana ha previst per resoldre el conflicte que tenim plantejat, perquè són dues coses molt diferents.

Sobre el fons de la qüestió, que és el que ha ocupat la major part de la intervenció del senyor Ferrer i Gironès, nosaltres, simplement, hem de dir que compartim la

mateixa preocupació que ell ha expressat i que estem d'acord que el text de la Llei d'aquestes assegurances estableix una discriminació objectiva, real, concreta per als catalans en matèria lingüística. Com que això ha ocupat la major part de la seva intervenció, i també la del senyor Riera, no creiem que calgui insistir-hi, ho afirmem solemnement; estem absolutament d'acord amb l'argumentació de fons sobre l'error de l'article d'aquesta Llei.

Ara, ens voldríem entretenir una mica més, perquè ens sembla que és el nus de la qüestió, sobre la via que ens ha proposat Esquerra Republicana. En l'actual bloc constitucional està clar que l'Estat té competència exclusiva en l'establiment de les bases sobre l'ordenació de les assegurances i, en canvi, a la Generalitat li correspon el desenvolupament legislatiu d'aquesta ordenació de les assegurances. Són dos papers clarament establerts —ho repeteixo— en l'actual bloc constitucional.

D'altra banda, també és veritat —i això ha estat també allà on ha posat més l'accent el senyor Ferrer i Gironès— que la Generalitat té la competència en matèria de normalització lingüística. Això és indiscutible. Però en el moment que l'Estat ha exercit la seva competència mitjançant la Llei, nosaltres pensem que és errònia la via que ens proposa Esquerra Republicana de resoldre el conflicte, perquè l'Estat ja ha fet ús de la seva competència constitucional. Esquerra Republicana pretén, amb una llei del Parlament, modificar una llei de bases d'assegurances feta al Congrés dels Diputats; és evident, perquè del que es tracta és de solucionar el conflicte plantejat allà amb una llei des d'aquí, i nosaltres pensem que en bona tècnica jurídica això és una equivocació.

La manera de resoldre l'error inicial de la Llei aprovada pel Congrés dels Diputats és una altra. La via és la següent: tenim dos camins. D'una banda, la interposició del recurs d'inconstitucionalitat; nosaltres pensem que aquesta és una via oberta, encara perfectament possible; no sé si m'ha semblat entendre abans que el senyor Ferrer i Gironès deia que aquesta via no era viable, no he entès exactament l'argumentació; és perfectament oberta; és més: nosaltres pensem que és lògic i necessari que es tramiti el recurs d'inconstitucionalitat. Ara, pel que fa a allò que pot fer el Parlament en aquest camí, el Parlament pot fer: o bé proposar la modificació de la Llei mitjançant la sol·licitud del Govern d'adoptar un projecte de llei de modificació de la norma, o bé presentar a la Mesa del Congrés una proposició de llei prèviament aprovada per la nostra cambra legislativa. Nosaltres pensem que aquest és el camí idoni i que aquest és el camí oportú, i aquest és el camí que, a més a més, hem seguit tradicionalment en el Parlament davant del plantejament d'aquest tipus de conflictes.

Per tant, la via no és que nosaltres fem la nostra Llei aquí en relació a una llei de l'Estat en matèria d'assegurances, sinó que nosaltres fem el tràmit, una proposició de llei aprovada aquí perquè sigui modificada la Llei originària en la qual es va plantejar el conflicte. Aquest és el camí raonable en bona tècnica jurídica. I perquè els senyors d'Esquerra Republicana comprenguin que nosaltres no discrepem del fons de la qüestió,

nosaltres els aconsellàrem que retiressin la seva Proposició de llei i, en canvi, els brindem, aquest matí mateix, d'adherir-nos a un text, de signar conjuntament un text d'una proposició de llei pel qual es modifica la Llei de l'Estat.

Oferint aquesta possibilitat de signar conjuntament amb ells, i amb tots els altres grups de la cambra, una proposició de llei, crec que queda clar que sobre el fons de la qüestió no hi ha discrepància, sinó que on n'hi ha és en la via jurídica –per nosaltres, al nostre entendre, equivocada– per la qual ha optat Esquerra Republicana.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, com hem vist molt clarament en totes les intervencions dels diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, aquesta Proposició de llei del que tracta, el motiu principal, és de la defensa de la nostra llengua.

Un cop més ens trobem que cal denunciar, i nosaltres principalment el que hem de fer és aconseguir la modificació d'una llei que va ser aprovada només fa quatre dies i que va contra dels drets lingüístics dels ciutadans de Catalunya. En la defensa d'aquests drets, senyores i senyors diputats, ens hi trobaran sempre.

I, en aquest sentit, jo vull fer un reconeixement, i crec que és de justícia, a la tasca feta pel nostre senador, el senyor Joaquim Ferrer, i en especial pel que fa a aquesta Llei, ja que, malgrat els intents per part seva perquè fos aprovada l'esmena que havíem presentat, malgrat que va intentar arribar a un consens per tal que no fos acceptada la Llei amb el text actual, malgrat tot, es va trobar sol en l'intent. I és per aquest motiu que avui hem de tractar aquest tema. En definitiva, senyores i senyors diputats, si al Congrés de Diputats tots els grups parlamentaris que hi tenen representació s'haguessin adonat de la gravetat del que comportava aquest article i allà s'hagués esmenat, avui no tractàrem aquest tema aquí. I si, després, al Senat, haguessin donat suport a la nostra esmena tampoc tractàrem aquest tema.

Per tant, jo he dit que ens trobaran sempre en la defensa d'aquests drets, però també li he de dir, senyor Francesc Ferrer, que potser no coincidirem en la forma, i aquesta per nosaltres també és important.

Amb tota la consideració a la tasca que el diputat senyor Francesc Ferrer ha fet, he de dir-li que, tal com ha fet el diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, jo també li voldria demanar que retiressin aquesta Proposició de llei. I per quins motius? Doncs, per diversos, però bàsicament, i n'hi ha un de molt important, que és el que hem dit fins ara, que és que la iniciativa parlamentària que ha proposat no és la més adient per aconseguir la finalitat que perseguim. Cal anar amb cura en la forma tant jurídica com tècnica que s'utilitza.

Però, en segon lloc, hi ha un altre punt, que és que el Consell Executiu de la Generalitat ja ha presentat un recurs d'inconstitucionalitat, no únicament sobre aquest punt en concret, sinó també sobre altres, dintre de la mateixa Llei, d'àmbit competencial. Els motius en què ha basat el recurs podrien entrar en conflicte amb l'articulat d'aquest Projecte de llei i provocar efectes contraris, precisament, als que volem aconseguir.

Hi ha altres motius també. Vostès saben que ha estat pràctica habitual d'aquesta cambra buscar el consens i la unanimitat en tot allò que fa referència a la llengua sempre que ha estat possible, que tots els temes lingüístics han estat tractats intentant trobar la coincidència amb tots els grups parlamentaris, i que quan no s'ha aconseguit hem preferit retirar la proposta i esperar una oportunitat més favorable.

Aquesta mateixa actitud ha estat adoptada pel Consell Executiu. La defensa de la llengua ha estat una constant, però calia fer-ho de forma que no trobés oposició, que tothom se la fes seva, que els protagonismes en aquesta matèria tan essencial no ferissin els sentiments. Per això s'ha valorat molt més la convivència, l'avenç constant, potser lent en alguns casos –això cal reconèixer-ho–, però incessant i sense possibilitats de retorn, que no pas córrer molt i la frenada en sec.

És important, realment, avançar, sigui en l'àmbit que sigui, però entenem que fóra millor fer-ho amb una visió de conjunt. La passada legislatura es va parlar de presentar una llei que permetés anar més enllà, que facilités l'ús social de la llengua en tots els sectors, però la polseguera que va aixecar va fer impossible que aquesta llei arribés a aquesta cambra.

A mi, francament, m'és difícil creure en miracles, però penso que aplanar el camí és una responsabilitat de tots, ni un sol grup ni una sola persona no poden aconseguir-ho, i que no per córrer molt s'arriba més lluny, sinó que a vegades, lògicament, s'arriba abans, però també hi ha el risc, i aquest risc és molt possible, que ensopeguis i haver de ser internat. I com que nosaltres entenem que no voldríem cap internament, el primer que cal és presentar al Congrés de Diputats una proposta de proposició de llei per tal de modificar l'article 8 de la Llei 30/1995, proposició que seria bo poder presentar conjuntament tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra.

L'article 8 de la Llei diu, textualment: «La pòlissa del contracte ha d'estar redactada, en qualsevol cas, en castellà, i, si el prenedor de l'assegurança així ho sol·licités, en una altra llengua.» Aquest article, doncs, pressuposa un total desconeixement de les competències que té la Generalitat en aquesta matèria i menysté la Llei de normalització lingüística, que estableix la igualtat jurídica del castellà i el català a Catalunya.

A més, tal com ha dit el senyor Ferrer, fins ara sempre s'havia respectat la llibertat de llengua proclamada genèricament per a qualsevol mena de contractes a l'article 51 del Codi de comerç. D'acord, doncs, amb l'article 3.2 de l'Estatut d'autonomia, diu: «L'idioma català és l'oficial de Catalunya, com també ho és el castellà», i en el punt 3 diu, a més a més, que: «La Generalitat garantirà l'ús normal i oficial d'ambdós idiomes.»

Tal com ens ha dit..., perdó, el senyor Riera –perdoni, és que ara m'havia passat un lapsus–, el senyor Riera, l'article de la Constitució, el punt 3.3, també ho reconeix, però és que, a més a més, a l'article 3.1 diu també que el castellà és la llengua oficial de l'Estat, i reconeix el deure de conèixer-la i el dret d'utilitzar-la. Ens trobem, doncs, amb un fet que és innegable, que és que l'oficialitat estatal de la llengua castellana no equival a la possibilitat d'obligar el seu ús i molt menys en els temes d'àmbit privat.

Com molt bé s'al·lega en el recurs d'inconstitucionalitat –jo els llegeixo tal com ho diuen–: «L'exigència d'obligatorietat de l'ús d'una llengua determinada en les relacions privades sembla impròpia d'un estat plural de dret i, en aquest sentit, vulnera els valors superiors de llibertat, el de lliure desenvolupament de la personalitat i d'igualtat i d'exclusió de qualsevol discriminació.» Aquests mateixos drets estan reconeguts en la Declaració universal dels drets de l'home i en el Pacte internacional dels drets civils i polítics.

Dit això, però, hi ha un fet que cal tenir en compte i és que, mentre no arriba la sentència del Tribunal Constitucional, mentre no es debati aquesta Proposició de llei al Congrés de Diputats, pot passar molt de temps, temps que anirà en detriment de l'ús, la difusió i la normalitat lingüística, i per això cal també trobar una solució que eviti els efectes perniciosos d'aquest lapsus de temps.

És en aquest sentit que invito tots els grups parlamentaris a presentar conjuntament una proposició no de llei instant el Consell Executiu a adreçar-se a totes les mutualitats i companyies d'assegurances per tal que, en espera d'una sentència favorable, col·laborin en la tasca de normalització lingüística, tot mantenint les pòlisses en català, com molts ja han fet fins ara.

Per tant, senyores i senyors diputats, he de recordar-los que molts érem a Olot, i que tots els que hi érem ens sentíem units per uns mateixos ideals i per un mateix compromís, però les formes, senyores i senyors diputats, són importants. La llengua no pot ser imposada per decret, la seva utilització respon a un acte de voluntat; cal convèncer a nivell personal i cal donar facilitats a nivell públic i de carrer.

Crec, sincerament, que aquest és el moment menys oportú per trencar la tradició d'entesa i consens sobre la llengua i, un cop més, invito el Grup proposant a retirar la seva iniciativa en favor, precisament, d'aquestes dues proposades, i amb la confiança que, si tots els grups parlamentaris així ho acordem, puguem presentar en un termini raonable una llei de normalització lingüística que ens permeti avançar cap a la normalitat del país.

Perquè hem dit moltes vegades que Catalunya no és un país normal i no ho serà mentre haguem de llegir i relllegir tota la normativa estatal per comprovar si es respecta la nostra identitat nacional; no ho serà mentre hàgim de defensar dia rere dia la nostra llengua, el nostre Estatut i les nostres institucions. I és obligació de tots nosaltres treballar i lluitar en favor de la normalitat del país i –tal com deia en Fèlix Cucurull– del nervi de la pàtria, és a dir de la llengua.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ha acabat el posicionament dels grups. (*El Sr. Ferrer i Gironès demana per parlar.*) Senyor Ferrer...

El Sr. Ferrer i Gironès

President, hi ha hagut dues ofertes, una que retiréssim la Proposició de llei i una altra per fer una iniciativa conjunta.

El president

Per contestar aquestes dues ofertes?

El Sr. Ferrer i Gironès

Sí.

El president

Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Ferrer i Gironès

Gràcies, senyor president.

El president

Per espai de dos minuts, que em penso que és suficient per a contestar.

El Sr. Ferrer i Gironès

Quant a la primera oferta, nosaltres no volem retirar la Proposició de llei, perquè les raons que se'ns han donat es basen en raonaments jurídics absolutament falsos. Una d'elles és que aquesta Llei era una llei de bases i no és veritat en la part que fa referència a la llengua, atès que això va sortir a la disposició addicional sexta, per la qual es modificava una llei anterior, que era la Llei 50/1980, la qual no era de bases, amb la qual cosa una norma addicional mai pot ser de bases, en aquest sentit.

Per tant, per altra banda, en les iniciatives, nosaltres, el nostre Grup, molt complaguts, ens ajuntarem a una iniciativa amb consens i conjuntament amb tothom, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Ferrer. Un altre grup demana la paraula? (*Pausa.*) Doncs, votació sobre la presa en consideració de l'esmentada Proposició de llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La presa en consideració de la Proposició de llei sobre els drets lingüístics a les pòlisses dels contractes d'assegurances ha quedat refusada per 97 vots en contra i 23 vots a favor.

Proposició de llei de protecció de les parelles de fet (presa en consideració)

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, presa en consideració de la Proposició de llei de protecció de les parelles de fet, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; per a presentar la Proposició de llei, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats, anem... (*Remor de veus.*)

El president

Facin el favor de guardar silenci, i si algú ha d'abandonar el Ple que ho faci una mica de pressa. Pot continuar, senyor Roc.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Com deia, senyores diputades i senyors diputats, anem a debatre –i espero que a aprovar– la presa en consideració de la Proposició de llei de les parelles de fet, que per nosaltres és una proposició de reconeixement, i també de regulació de les parelles de fet.

Jo crec que en debatre aquesta Proposició hem de donar resposta essencialment a tres preguntes: la primera és si nosaltres podem fer aquesta regulació, si estem facultats per a fer-la; la segona és si és oportú de fer-la, i la tercera, quin és el millor instrument per regular-ho, quin és el millor instrument per dotar les parelles de fet de la protecció i el reconeixement dels drets que nosaltres pretenem.

Hem de dir, per començar, que no és la primera vegada que això es debat en aquest Parlament: ja s'ha fet referència..., trobem referències a la necessitat de reconèixer les parelles de fet l'any 1987, en tractar de la successió intestada, l'any 91, també en el Codi de successions, després, en tractar de les relacions patrimonials entre cònjuges, i el 5 d'octubre de l'any 94, una proposició de llei d'Iniciativa per Catalunya i una proposició de llei del Grup Socialista, que foren rebutjades pels vots exclusius del Grup de la majoria –tots els altres grups varen votar a favor de la presa en consideració.

Tornant a la primera part de la meua reflexió, hem de dir que, per nosaltres, no hi ha dubte de la possibilitat i la necessitat, però de la possibilitat del Parlament de Catalunya de legislar sobre aquesta matèria. Hem de fer referència a dues disposicions, a dues normes constitucionals fonamentals, com és l'article 14 de la Constitució, que estableix clarament la igualtat entre els ciutadans i les ciutadanes, la no-discriminació per raó de naixença, per raó de sexe, per raó de raça, per raó d'opinió, ni per qualsevol altra raó –per tant, no és possible constitucionalment, rebutja la Constitució, qualsevol discriminació per raó d'orientació sexual–, i alhora també l'article 39 de la Constitució estableix clarament la protecció de la família. I nosaltres entenem

que avui, el 1996, la família, no la podem concebre més que en funció de les realitats existents al nostre país, de la realitat social; és un principi general del dret que la interpretació de les normes, de totes les normes, s'ha de fer sempre atenent la realitat social, personal, individual i col·lectiva que es produeix en el país en un moment determinat, i, per tant, forçosament, hem de considerar que la Constitució, quan fa aquesta referència, l'estén a la realitat que tenim avui, de parelles de fet heterosexuals i de parelles de fet també homosexuals.

Per tant, aquest és el camí obert per la Constitució, però és que l'Estatut d'autonomia, en el seu article 9, assenyala també clarament la competència de la Generalitat de Catalunya per regular les matèries civils, per regular les matèries del Dret civil propi, però també per desenvolupar-lo, i aquest, sens dubte, és un element de desenvolupar el dret civil, sobretot adequat, adaptat a la nova realitat. Però jo crec que hi ha una altra disposició a l'Estatut d'autonomia que és especialment adequada, que és la que fa referència a l'article 8, quan parla no ja del dret sinó de l'obligació de la Generalitat de promoure la igualtat entre les ciutadanes i els ciutadans, de treure aquells inconvenients, aquells obstacles que no fan possible el ple desenvolupament dels drets de les persones i, per tant, en funció d'aquesta obligació que ens imposa l'Estatut, jo crec que nosaltres, necessàriament, hem de legislar sobre aquesta matèria, per fer efectivament certs, efectius, els drets de les ciutadanes i dels ciutadans, de les parelles de fet, hi insisteixo, heterosexuals, de les parelles de fet homosexuals; per tant, sense distinció per raó de l'orientació sexual.

I una altra pregunta que ens hem de contestar és si és oportú, si és necessari. Jo he de citar, per rebatre-les, unes paraules que em deia la consellera de Justícia, l'honorable consellera de Justícia, en una recent compareixença en la Comissió de Justícia, quan deia que això afectava poques parelles. Bé, jo discrepo d'aquesta apreciació: jo crec que afecta moltes parelles, però que, en qualsevol cas, és molt difícil de valorar per definició quin és el nombre exacte d'aquestes parelles, heterosexuals i homosexuals, a qui afecta aquesta situació, però en qualsevol cas, en qualsevol cas, mai no podem consentir que no es puguin realitzar els drets dels ciutadans, siguin pocs o siguin molts. Precisament, el que distingeix essencialment l'estat social i democràtic de dret és la protecció de les minories, és la possibilitat d'exercici de tots els drets, la protecció de cadascun i cadascuna dels ciutadans i de les ciutadanes per a l'exercici dels seus drets. Per tant, afecti més o afecti menys ciutadans –i nosaltres pensem que n'afecta molts–, és absolutament imprescindible aquesta regulació per realitzar efectivament aquests drets.

Per altra part, i això també em sembla que és evident, sense citar, per descomptat, Déu me'n guard!, cap enquesta, perquè crec que últimament no seria massa oportú; no són precisament les enquestes l'element d'autoritat que podríem citar nosaltres, sobretot aquests dies, però em sembla que utilitzant qualsevol altre mitjà, és indubtable que existeix un consens social, una voluntat social sobre la necessitat de regular aquestes matèries.

I aleshores jo crec que hem de passar a la tercera pregunta que jo em formulava, i és quina és la millor manera de regular-ho, això, perquè avui ja tenim, sortosament, antecedents de regulacions parcials: hi ha la regulació de la Llei d'arrendaments urbans, que clarament parla de les parelles de fet, i, a més a més, especifica i detalla concretament, prescindint també de l'orientació sexual; hi ha la regulació també de la Llei de protecció de víctimes del terrorisme; hi ha la recent regulació del Codi penal, que a l'hora, precisament, d'establir mecanismes que redueixen o eliminen la responsabilitat quant a l'encobriment, per exemple, doncs, cita naturalment les persones que estan lligades per la mateixa relació d'afectivitat que els cònjuges. Per tant, ja existeixen regulacions parcials, i existeix també una important recomanació del Parlament Europeu, que assenyalava taxativament –i és del febrer del 94– la necessitat de regular, de protegir amb drets equivalents al matrimoni les parelles homosexuals. Jo crec que tot això fa que sigui absolutament urgent aquesta regulació.

Nosaltres hem presentat el mateix projecte que vàrem presentar l'any 94. Pensem que amb independència que hi hagi, que pugui haver-hi –i si es continua per aquesta via nosaltres, efectivament, presentarem també iniciatives– regulacions parcials, la regulació global, el reconeixement solemne en una llei, l'establiment dels mecanismes jurídics de les conseqüències que produeix la relació de les parelles de fet, constant la parella i després de dissolta la parella, de cara als heretaments, de cara a l'habitatge, de cara, en definitiva, a les obligacions de la parella, és la millor via, el millor camí, és la regulació en una llei, com aquesta o, sens dubte, aquesta millorada. Nosaltres pensem que es pot millorar i que s'ha de millorar en el tràmit parlamentari, però la regulació més adient és aquesta.

Deia que nosaltres hem presentat la mateixa Proposició que vàrem presentar l'any 94, i nosaltres som conscients no solament que es pot millorar, sinó que s'ha de millorar. La nostra Proposició recull, sense distinció, totes les parelles, totes les parelles de fet, heterosexuals i homosexuals, però també és possible que potser sigui millor recollir específicament aquest concepte, encara que hi ha un principi jurídic que si la llei no distingeix, no podem distingir. Nosaltres no distingim i, per tant, totes les parelles hi estan incloses; però, hi insisteixo, nosaltres propiciarem que es modifiqui la Proposició de llei, perquè quedi clarament explícit que volem comprendre, que comprenem totes les parelles de fet sense distinció d'orientació sexual. I he de dir també que hi ha altres aspectes, com és el temps que nosaltres assenyalarem –que és evident que pot ser i és discutible, potser el més adient seria el de dos anys–, però que, en qualsevol cas, hi insisteixo, la regulació i el reconeixement d'aquestes parelles mitjançant aquesta llei ens sembla fonamental.

Ens sembla fonamental, per tant, la seva presa en consideració; ens sembla fonamental que entre tots els grups la millorem, l'adeqüem molt més encara a la realitat i a les necessitats de casa nostra, i espero i desitjo que tingui el vot de tots els grups de la cambra, però he de dir també que estic convençut que, si més no, tin-

drà el vot de tots els grups que van donar suport a aquesta mateixa Proposició i a la Proposició del Grup Socialista el 5 d'octubre de l'any 94. Jo lamentaria profundament que es donés la greu paradoxa que uns suposats interessos de governabilitat de l'Estat, nascuts a partir de la nova realitat que s'ha produït el 3 de març, fessin caure, anessin en perjudici dels drets de les parelles de fet, anessin en perjudici dels homes i de les dones que es troben en aquesta situació. Per tant, jo apello a la coherència política i demano el vot de tota la cambra, però, sens dubte, el vot també de tots els que el 5 d'octubre van votar favorablement aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula el diputat senyor Raimon Escudé, per un temps límit de quinze minuts.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, Napoleó Bonaparte deia que la parella de fet –el que aleshores es deia la «unió lliure», la parella de fet– comença quan acaba, i això, més enllà d'un joc de paraules, crec que reflecteix una gran veritat. Mentre la parella de fet actua, funciona en harmonia, no cal regular-la, no cal parlar-ne, és perfecta; ara, els problemes reals a la nostra societat sorgeixen quan aquesta parella es trenca, es trenca per ruptura o es trenca per mort d'un dels dos membres de la parella, i que en aquest cas no hagin estat esmenades aquestes circumstàncies per uns pactes perfectament possibles a la legislació civil que explicitin què passa amb el patrimoni, les relacions econòmiques d'aquestes persones.

Perquè la nostra posició en aquests moments, senyor Roc Fuentes, és, fonamentalment –la nostra tesi–, partir de la llibertat. Nosaltres creiem que tot home i tota dona té llibertat d'establir la parella que desitgi sense un reconeixement o sense una submissió a la legislació civil sobre aquesta matèria. En definitiva, nosaltres defensem el que diu la Constitució espanyola, en l'article 32, quan diu que és un dret de l'home i de la dona casar-se –no una obligació, no una obligació–, i és clar, en definitiva, hi ha el que avui dia podríem dir-ne la llibertat negativa, perquè vostès –i intentaré explicitar-ho– el que fan és crear un matrimoni bis: vostès voldrien, aparentment –ja suposo que no quant a concepte–, però pel que vostès presenten, voldrien que tot home i tota dona que mantinguessin unes relacions sexuals estables es consideressin casats, casats civilment o canònicament, o bé com a parella de fet. I nosaltres creiem que s'ha de respectar la llibertat, i aquí hi ha la discrepància, diguem-ne, radical –i per això m'he permès fer un torn en contra a la seva proposta, senyor Fuentes–, perquè aquesta no és la nostra posició: no podem, no volem crear un matrimoni bis, que és el que fan vostès.

Perquè intentaré ràpidament, senyor president, repassar el text de la Proposició de llei –el senyor Fuentes ja s'ha

posat una mica la bena abans de rebre la pedregada, dient: «estem disposats a canviar-ho, perquè hi ha coses que s'han de canviar...», però bé, en definitiva, l'article primer parla de la parella: si jo hagués de fer cas del temps que el senyor Roc Fuentes ha esmerçat en la defensa de la Proposició, tindria la sensació que s'ha preocupat molt més de les parelles homosexuals que de les heterosexuales –quant al temps d'explicació que ha donat–, però bé, en definitiva, nosaltres entenem que això xocaria amb l'article 44 del Codi civil i aquest article 32 de la Constitució que he esmentat, que parla del dret d'home i dona, no de parelles genèriques en aquest sentit més ampli que vostè explicava. L'article 2 parla del registre; el registre, tots sabem i tots coneixem aquesta figura nova del registre municipal, però som conscients perfectament que aquest registre jurídicament no té cap validesa –l'article 61 del Codi civil ho explica clarament–; si no ho recordo malament, al diari *Avui* del dia 3 del mes que som, hi havia un reportatge molt interessant sobre el tema, sobre, diguem-ne, el relatiu fracàs d'aquests registres, perquè realment no tenen cap virtualitat. Però bé, a l'article 3 parlen de la no-representació per l'aparellat –això és una còpia de l'article 71 del Codi civil. L'article 4 parla dels deures entre els membres de la parella; això és transcriure els articles 68 i també el 67 i el 143 del Codi civil, amb una curiositat –no sé si vostè se n'ha adonat, perquè, és clar, ja ha explicat que venia d'una legislatura–: entre els deures, n'ometen un dels que diu l'article 68, que és la fidelitat; vol dir que vostès fan un matrimoni de fidelitat, que és el matrimoni legalitzat, i el matrimoni en què no cal fidelitat, que és el matrimoni de la parella de fet –és una situació una mica curiosa.

L'article 5, les condicions i formes de la convivència, és transcripció de l'article 7 de la Compilació del dret civil. L'article 6, sobre habitatge familiar, és una transcripció de l'article 9. L'article 7, sobre el parament de l'habitatge, és una transcripció de l'article 10; igual que l'article 8, sobre el que s'ha de fer durant l'any següent a la mort. A l'article 9 el tema està tractat en l'article 23 de la Compilació. A l'article 10, la suspensió de participació d'herència, és una còpia de l'article 46 del Codi de successions... Bé, i així successivament. Vol dir que vostès fan una transcripció o una còpia, un aparellament, podríem dir-ne, o un encarament d'igualtat entre els dos sistemes. Per tant, vostès creen un matrimoni, un matrimoni bis, o un matrimoni no legalitzat.

Per tant, a partir d'aquell moment, sàpiguen les senyores i senyors, els ciutadans, que en aquest país –de donar suport a aquesta proposta–, tinguessin relacions sexuals estables, hi insisteixo, estarien casats a tots els efectes, d'una manera o d'una altra, i nosaltres, hi insisteixo, volem mantenir aquesta llibertat.

Però és que hi ha més. El senyor Fuentes ha citat la capacitat –i és certa i hi estem totalment d'acord– de desplegar el dret civil que ens dona el nostre Estatut. El que no ha dit –cadascú posa més en relleu els aspectes que afavoreixen la seva tesi– és que també existeix l'apartat 8 de l'article 149 de la Constitució que diu, precisament, que les formes de matrimoni són competència exclusiva de l'Estat. Per tant, nosaltres no podem crear un matrimoni paral·lel. I, de passada, també, l'or-

denació de registres, també sap, pel mateix apartat, que és competència de les Corts Generals. Ens agradarà o no ens agradarà. Als ciutadans normals això els és indiferent; ara, com a legisladors, hem de ser respectuosos com nosaltres volem que els altres parlaments siguin respectuosos amb les nostres competències.

Per tant, davant d'aquesta situació, quin és el nostre punt de vista? Dintre d'aquesta llibertat, el que sí que reconeixem, i d'una forma molt clara i explícita –i la senyora consellera de Justícia, en una compareixença, fa molts pocs dies, a la Comissió, explicant els projectes de desplegament del dret civil i d'altres projectes que el seu Departament està endegant en aquests moments, va explicar la conseqüència lògica d'això que dèiem. Si el problema, si la necessitat de trobar fórmules d'equitat a la ruptura de la parella està en el moment que hi hagi la ruptura –deixem-los lliures que facin el que vulguin mentre estiguin d'acord–, doncs, això és el camí on nosaltres estem disposats a entrar, i per això donarem suport al Govern actual de Convergència i Unió que té aquest propòsit: trobar solucions d'equitat de compensar, d'ajudar a amorosir aquelles conseqüències, fonamentalment econòmiques adverses, que sobre els exintegrants d'una parella recaiguin a conseqüència d'aquesta ruptura.

I per això, doncs, només ratificar o esmentar aquella explicació que ens va donar la senyora Gispert en el sentit que entrarà ben aviat a la cambra un projecte de codi de família, on hi haurà puntualment aquests temes concrets, respectant la llibertat de les parelles que facin el que els sembli al marge de la legislació, que, en els casos de ruptura i que hi hagi una circumstància d'equitat, doncs, que des d'aquí... I això sí que ho podem fer perquè no regulem un quasimatrimoni d'aquestes persones, un concubinat legalitzat d'aquestes persones, sinó com una situació de respecte dels drets de la persona que, doncs, pugui ser objecte d'un greuge econòmic perquè beneficiï injustament una altra persona pel fet que antigament tenien una parella de fet establerta.

Això no vol dir que serà difícil –ja ho anticipo i suposo que les senyores i senyors diputats en són conscients–; serà difícil de trobar una regulació que sigui equitativa per a tothom, perquè, és clar, quan parlem de les parelles de fet, almenys jo, a diferència del senyor Roc Fuentes, jo quan parlo, quan penso en la parella de fet penso en l'home i la dona que no es casen perquè no volen, per motius filosòfics, motius socials, els motius que siguin, doncs, no volen que la societat tingui res a veure en la seva relació. Però, com sabem, la realitat estadística ens demostra que també hi ha moltes parelles de fet que actuen com a parella de fet perquè legalment no poden actualitzar o regularitzar la seva situació matrimonial perquè tenen vincles, tenen lligams amb persones anteriors. I aquí hi haurà una possible col·lisió de drets en el cas de successió, en el cas de... Bé, en definitiva, aquesta és la nostra posició.

Per tant, doncs, lloant tot allò que és positiu, que hi ha molta cosa positiva en aquesta Proposició de llei que el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds ens ha presentat, en base a aquesta filosofia radicalment diferent, que entenem que hem de regular els

efectes dolents de la ruptura de la parella de fet, però que no hem de regular com un quasimatrimoni la parella de fet, i esperant que quan entri aquesta iniciativa parlamentària del Govern, el Grup d'Iniciativa, que té experts importants en totes aquestes qüestions matrimonials i de dret civil, doncs, pugui també ajudar-nos a tots, a la resta de membres de la cambra, a fer un codi de família que fins allà on siguem capaços entre tots de consensuar, protegeixi aquestes situacions no equitatives resultants de la ruptura d'una parella de fet.

I per això, avui per avui, evidentment, som incapaços per la via de l'esmena, que podríem fer-ho, de prendre-ho en consideració i després presentar esmenes, perquè, hi insisteixo, és el principi filosòfic bàsic; hauria de ser un text totalment diferent. I, per raons d'eficàcia i d'economia parlamentària, preferim no acceptar la pressa en consideració i esperar reeixir amb una majoria de la cambra en aquest sentit, i, posteriorment, obrir-nos al diàleg a veure exactament quins drets es poden..., en el terreny econòmic, és just que es reconeguïn als integrants d'una antiga parella de fet. I, per tant, en definitiva, votariem en contra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a fixar la seva posició sobre aquesta proposta, tenen la paraula els grups parlamentaris. En primer lloc, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Joan Ridao... Per un temps límit de deu minuts.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el posicionament del meu Grup en relació amb aquesta Proposició de llei és favorable i, per tant, ja els anuncio el nostre vot afirmatiu a prendre'l en consideració.

Nosaltres, globalment, hem valorat sempre positivament el que ha estat l'orientació –ja li ho vaig dir a la senyora consellera, també, en l'àmbit de la Comissió de Justícia, la setmana passada–, hem valorat sempre positivament el que ha estat l'orientació legislativa del Govern en relació amb el desplegament del nostre dret civil a partir de les possibilitats que ens ofereix l'Estatut i també la darrera doctrina del Tribunal Constitucional, perquè creiem que això ens ha permès fins ara de vertebrar un cos jurídic prou important que amb la tècnica de les lleis especials i la posterior recopilació possibilitarà, en definitiva, el que és el retorn a Catalunya del dret, la possibilitat i la facultat d'autoafirmar-nos també a partir de disposar d'un dret privat propi i complet.

Tanmateix, sempre ens hem mostrat també partidaris d'actualitzar l'actual Compilació i algunes lleis especials; esperem que l'horitzó del debat, la discussió que hi haurà pròximament en relació amb el Codi de família això ho faci possible, per tal que aquesta legislació que acabo de citar aculli tots els supòsits de fet i el conjunt de realitats socials noves, com ara les parelles de fet heterosexuals o homosexuals.

No cal que els digui, perquè vostès ja ho saben perfectament, que el meu Grup, el Grup d'Esquerra Republicana, sempre, sempre s'ha mostrat a favor d'una regulació legal autònoma suficient i completa de la parella de fet, així com de la definició d'uns criteris clars que inspirin, en definitiva, que orientin o que puguin informar en un futur el que és la nova legislació, en sintonia amb aquesta realitat social.

És en aquest sentit que em permeto recordar –ja ho feia també el diputat senyor Fuentes– el viu debat que en aquest mateix hemicicle, que en aquesta mateixa cambra es va suscitar amb motiu de l'aprovació de la Llei de relacions patrimonials entre cònjuges, però també el debat suscitat al voltant d'una proposició de llei substancialment –entenc– idèntica a la que avui estem debatent. És un fet evident –i això és el que es pretén reflectir, entenem, amb aquesta iniciativa– que avui existeix una pràctica cada vegada més estesa socialment de viure en parella de fet o en unió estable, ja sigui heterosexual, ja sigui homosexual, sense formalitzar un contracte matrimonial, el que és igual, és a dir, sense passar per la vicaria o pel jutjat.

Estem parlant, doncs –entenem–, d'una figura que al nostre entendre –i així també entenc que ho ha entès el Grup proponent– reuneix dues notes característiques o imprescindibles. Ens referim a una comunitat de vida estable i això equival a parlar de convivència o de vida en comú, i, en segon lloc, en segon terme, que es tracti també d'una comunitat de vida total, tant de taula com de sexe –si se'm permet l'expressió. Tanmateix, lamentablement, malauradament, tot i reunir aquests dos elements que acabo de citar, és obvi que, avui per avui, aquesta situació no reporta cap dret ni, per descomptat, tampoc són exigibles cap dels deures propis del matrimoni, perquè, com a simple fet que són, sense cap reconeixement en el nostre ordenament, no crea cap vincle jurídic.

Permetin-me, però, arribat aquest punt, fer una petita digressió al voltant del que ha estat el fet del reconeixement o no de la unió homosexual. Nosaltres hauríem volgut, particularment, que aquesta Proposició de llei presentada hagués fet una menció més explícita, més valenta, de la unió homosexual. Nosaltres hem de col·legir, hem de poder inferir –si se'm permet l'expressió– que aquestes iniciatives, que aquesta institució –perdó– també té cabuda en aquesta Proposició de llei, encara que s'expressi de manera molt tímida, entenem. Aquesta autolimitació s'explica, en part, potser perquè la Llei fins ara ha estat particularment, singularment i tradicionalment hostil al reconeixement d'aquesta realitat. Tanmateix, aquest fet s'ha anat apaivagant en la pràctica –i abans també s'ha citat algun exemple per algun altre diputat–, per exemple, amb l'entrada en vigor de la Llei d'arrendaments urbans que reconeix tota parella de fet, sense distinció quant al comportament sexual dels seus components, el que implica de manera molt clara un reconeixement valent, clar i explícit de l'anomenat matrimoni gai o lesbià, i tot això com a conseqüència de la realitat social cada dia més estesa i el procés, fins i tot, de construcció de la Unió Europea.

I em permeto ara i aquí invocar Europa perquè el Congrés dels Diputats espanyol, recordin vostès, on estan

representats, per cert, tots els grups d'aquesta cambra, va ratificar l'11 de juny de 1985 les recomanacions del Consell d'Europa, de l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa de 1981 sobre la no-discriminació cap als homosexuals, i que el mateix Parlament Europeu va adoptar recentment –i algú també ha citat aquesta Resolució– una recomanació dirigida a tots els governs i a tots els parlaments dels estats membres de la Unió, aprovant una proposta sobre el reconeixement jurídic del homosexuals i, per tant, senyor Escudé, admetent en la pràctica el que és la igualtat de tracte i recomanant de posar fi, en definitiva, a la prohibició de contraure matrimoni, garantint els mateixos deures i drets i beneficis del matrimoni i també, en la pràctica, permetent el que és la inscripció d'aquestes unions i el seu dret a la paternitat. Aquesta determinació només va ser censurada, en el nostre entorn geogràfic més pròxim, per la Conferència Episcopal Espanyola, un fet que, d'altra banda, no hauria d'estranyar ningú.

Per tant, la integració –ja veuen– de Catalunya a la Unió Europea amb una legislació que, en definitiva, entenem que afavoreix el dret a l'autodeterminació, encara que sigui en aquest cas sexual, de tots els individus i, per tant, permissiva de la parella de fet, ens obliga a estar a l'alçada de les circumstàncies.

Retornant a la qüestió de fons, no pretenc fer ara ciència sociològica ni jurídica, no és el cas, però molts de vostès, senyores i senyors diputats, convindran amb mi que fins no fa massa temps s'entenia que la perfectibilitat de la parella consistia a viure matrimonialment i, per tant, es casava, i en aquest sentit s'expressava el diputat Escudé, de Convergència i Unió. Jo penso que els temps canvien i, per tant, la realitat ha anat canviant i que és notori i és palmari que actualment molts dels joves i no tan joves practiquen la denominada «unió lliure de la parella», i només cal veure l'increment considerable, substancial d'aquest tipus de parelles que sense estar casades apareixen com si fossin un veritable matrimoni.

Certament –algú ho ha dit també abans– no poden establir-se estadístiques exactes, reals sobre el nombre de «parelles irregulars» –entre cometes–, ja que, donada la seva particular circumstància o naturalesa, la seva especial naturalesa, no solen inscriure's en cap registre i, per tant, se substraen, en la pràctica, en definitiva, dels censos estadístics oficials. I això ho dic, senyores i senyors diputats –i abans també ho ha dit algú altre–, perquè recentment en aquest mateix Parlament, l'honorable consellera de Justícia, en l'àmbit de la comissió corresponent, a preguntes d'aquest mateix diputat, venia a restar transcendència a la necessitat de regular legalment la parella de fet perquè –deia– el nombre d'inscripcions –suposo que es referia als pocs ajuntaments que tenen creat aquest tipus de registre– era molt baix. Però el cert és que contra o ultra això que es va afirmar en aquesta Comissió, estadístiques a part, per tant, aquesta és avui una conducta –no podem enganyar-nos– cada vegada més estesa i que, per tant, les conductes produeixen tot tipus de resultats, i sovint es creen situacions conflictives, i aquells que van creure obviant els seus problemes a l'empara de la llibertat es troben a la pràctica, en definitiva, amb l'agreujant que

el dret roman indiferent als seus conflictes. Com també és obvi que, en manca una normativa legal completa i autònoma, doncs, cap llei defineix –entenem– fins ara els requisits per a l'existència de dita unió lliure, molts d'aquests conflictes han de dirimir-se davant dels tribunals de justícia, que acostumen –no ho oblidem– a resoldre per analogia a les situacions matrimonials. D'aquí que la unió lliure –entenem– és una forma alternativa de vida de parella front al matrimoni, i és per això –entenem– que convindria particularment que el legislador la pogués disciplinar d'alguna manera creant així un nou estat civil.

No podem continuar adoptant –entenc, i de les paraules del senyor Escudé dedueixo– una postura punitiva, refractària, aquest fet..., no podem continuar girant l'esquena i restar indiferents davant d'aquesta situació. I és per això que, cordialment i amb tota modèstia, vinc a discrepar de les paraules de la consellera de Justícia, recentment, quan deia que no trobava referents legals homologables en l'entorn més pròxim a Catalunya o a l'Estat espanyol. En aquest sentit, puc citar la mateixa Constitució espanyola, encara vigent a Catalunya, que impulsa i obliga a una legislació que desenvolupi els principis sobre la llibertat i igualtat en la parella. I, el legislador, entenc, senyor Escudé, que està particularment compromès a estudiar les arrels de l'ordre constituït i, per tant, tractar de formular propostes vàlides en nous camins.

I encara que certament..., algú ha dit abans: «Res diu la Constitució al voltant d'aquest tema», no diu res de la parella de fet, però tampoc la rebutja i, per descomptat, tampoc la prohibeix expressament, i –entenc– si una conducta no està prohibida en dret, ha d'entendre's que està permesa. I per tant, aplicant el conegut principi del *favor libertatis*, que molts de vostès coneixen perfectament, tots sabem que la Constitució, a més a més, té connexió directa i eficàcia directa sobre l'ordenament civil.

De fet, com recorda la mateixa exposició de motius de la Proposició de llei, aquest Parlament ja va reconèixer alguns d'aquests drets a la parella de fet amb motiu de l'aprovació, per exemple, de la Llei de mesures de protecció dels menors i de l'adopció. El mateix legislador estatal ho ha fet –i abans s'han posat molts exemples, el mateix Codi penal quan alludeix al cònjuge o persona que es troba lligada de manera permanent per anàloga relació d'efectivitat. I com a més rotund encara –cito, per acabar–, puc citar la disposició addicional tercera de la Llei 21/87, d'11 de novembre, sobre l'adopció, que parla d'home i dona integrants d'una parella unida de forma permanent per relació d'afectivitat anàloga a la conjugal, i del mateix tenor, en el mateix sentit, també, la Llei 5/84 que regula el dret d'asil, o la més recent Llei de protecció de les víctimes del delictes. O podríem, també, citar per exemple el supòsit més conegut de la Llei d'arrendaments urbans, que algú ja ha citat als efectes del desnonament, a efectes també de la subrogació, etcètera.

Tots aquests exemples que acabo de citar i més que podríem depositar per evitar d'allargar-me demostren una sensibilitat –entenem des d'Esquerra Republicana– que aquest Parlament i en el nostre entorn, malaurada-

ment, no hem estat capaços de tenir, i això que Catalunya sempre ha estat l'avantguarda en el reconeixement de noves realitats i d'adaptar-se a la modernitat. D'aquí que nosaltres valorem molt positivament aquesta iniciativa i que desitgem que sigui presa en consideració per tots els grups de la cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, no m'estendré, perquè ha estat ja reiteradament esmentat en aquesta cambra, a insistir que la convivència de fet sense celebració de matrimoni és una fórmula socialment estesa i acceptada dins les possibilitats d'agrupació social a casa nostra; havent-se passat de la condemna a la tolerància per arribar a la gairebé plena acceptació en els darrers anys. La realitat social és aquesta i el Parlament de Catalunya no pot romandre d'esquena a aquesta realitat. Tot i que si parlem de realitats –i ja s'ha tret el tema en les paraules anteriors–, no vull deixar d'esmentar els registres municipals de les parelles de fet en els ajuntaments on funcionen, en les quals, a més a més de tenir una molt petita utilització social, tenen una molt clara tendència a la baixa en les seves inscripcions. Si agafem el registre de l'Ajuntament de Barcelona es veu clarament reflectida aquesta afirmació. Mentre en el segon semestre de l'any 94 es van inscriure 173 parelles, en tot l'any 1995 se'n van inscriure 131. I això quan estem parlant d'una ciutat amb una població que ultrapassa el milió sis-cents mil habitants, si agafem les dades del darrer cens.

Davant aquestes dades, per poder donar resposta a les veritables demandes socials que existeixen, és imprescindible conèixer també veritablement quines són. Qüestió difícil en aquesta matèria, davant la complexitat que planteja la delimitació de les unions extramatrimonials que cal regular o quins efectes, dintre d'aquestes, han de ser considerats pel legislador i quines són parelles amb un caràcter més o menys circumstancial. Això ens planteja si el que ens demana la societat és considerar només exclusivament la unió d'una dona i un home formalitats originàries en la constitució de la unió que formen una comunitat de vida continuada i estable, o si del que es tracta és de donar un marc normatiu a les parelles homosexuals que no poden contraure matrimoni i que tenen, a hores d'ara, com a únic dret legalment reconegut la subrogació d'arrendament per desistiment i mort d'un membre de la parella en la Llei d'arrendaments urbans, a la qual va donar suport, per cert, el Grup Popular. I en tot cas, quina continuïtat i quina estabilitat pot acuradament substituir o suplir la prestació de consentiment?

Per intentar donar resposta a aquestes preguntes crec convenient analitzar breument els diferents orígens que motiven les unions extramatrimonials, que, sintetitzant, es podrien agrupar en raons econòmiques, de tipus cul-

tural i raons jurídiques; aquestes darreres, bé per la impossibilitat legal de contraure matrimoni bé, per la voluntat d'escapar a les obligacions que es deriven de fer-ho. És indubtable que en un gran nombre les unions extramatrimonials entre adults i gent gran tenen el seu origen en raons econòmiques. No es contrau matrimoni per no perdre una pensió de viduitat o de divorci o un usdefruit vidual que constitueixen, en molts casos, l'únic recurs econòmic dels qui per això, i només per això, es decideixen per la convivència de fet; realitat social que demana solució.

Pel que fa a raons de tipus cultural, n'esmentaré només dues. Una d'elles és que a casa nostra existeixen minories ètniques que celebren matrimoni mitjançant ritus que no estan reconeguts pel sistema matrimonial estatal com a forma legal de contraure i, per tant, les unions no són considerades civilment com a matrimoni, no produeixen efectes, tot sent-ho, però, als ulls de la comunitat a què pertanyen els cònjuges i generant segons els seus codis de comportament determinats drets i obligacions entre els subjectes. La segona d'aquestes raons que podem incloure són les unions extramatrimonials conegudes com «matrimoni a prova», i ningú, excepte els que estan provant, pot decidir que el període provatori acaba als tres anys o abans, si hi ha fills comuns, i comença a produir efectes legals la unió, en les quals, si no en l'origen sí en la voluntat de mantenir-se com a unió de fet, té generalment un important pes l'equiparació que s'ha produït entre fills matrimonials i extramatrimonials després de la reforma del Codi civil de l'any 1981 que fa, sortosament, que no hi hagi ja la necessitat de contraure matrimoni o de recórrer a cap altra mena de fórmula per estendre la protecció jurídica als fills.

Dins les causes estrictament jurídiques, i deixant de banda per la seva poca incidència..., s'hauria d'esmentar els impediments no dispensables contemplats en el Codi civil. Però, la qüestió fonamental és que segons, l'article 32 de la Constitució, les úniques parelles que poden contraure matrimoni són les parelles formades per home-dona. Per tant, les parelles homosexuals serien la franja social més afectada per la regulació, ja que és l'única que no pot, encara que vulgui, viure de dret. Sense oblidar tampoc, en aquest apartat, els qui volen defugir les obligacions derivades del matrimoni, perquè no oblidem que sempre que algú té un dret algú altre té una obligació, que és justament el que no es desitja, i per això, precisament, s'opta per la convivència extramatrimonial.

En un altre ordre de coses, però també al fil del que estava dient, si diferenciem entre el que és institució familiar i el que és estrictament funció familiar, aquesta darrera, la funció familiar, es desenvolupa tant en la família diguem-ne tradicional, que prové de la celebració de matrimoni, com en les altres formes d'agregació dels individus en la nostra societat. Però quan col·loquem cara a cara dues fórmules de ser en dret, dos graus de juridicitat diferents, ens trobem amb la qüestió fonamental de saber què és el que es vol legislar de diferent sense provocar greuges comparatius. Es vol un substitutiu del matrimoni lliure de vincles formals en el moment de la constitució de la unió i també, o no, du-

rant la convivència, i només un acostament a la llei en el moment de la ruptura? O el que es vol és una regulació global que donaria un grau normatiu, coincident pràcticament amb la institució juridicomatrimonial? Amb la qual cosa, o bé es produeixen greuges comparatius perquè no es recull tot el ventall de drets i obligacions de l'esmentada institució, o bé en resulta una norma sense cap mena d'operativitat.

En definitiva, i tal com vàrem manifestar en el debat i votació d'aquesta mateixa Proposició de llei en el seu moment, la complexitat de la matèria que s'hi tracta, la prudència per no conculcar la lliure decisió de les persones, en substituir-se la prestació de consentiment per un termini de convivència que pot arribar a ser molt curt en els supòsits que hi hagi fills de la relació, i la mateixa transcendència de la institució familiar, sigui aquesta matrimonial o no matrimonial, sense entrar ara en consideracions del model de família que defensa el Grup Popular, aconsella el nomenament d'una ponència conjunta per tal que el Parlament de Catalunya elabori, sense greuges comparatius, que estic ben segura que és el que també desitja el Grup proposant, elabori –repeteix– una llei que reculli les veritables demandes de tota la societat i no només d'alguns sectors.

Per una altra banda, també ha pesat en la nostra decisió de no donar suport a aquesta presa en consideració la informació que se'ns va lliurar en la compareixença de la consellera de Justícia, el proppassat dia 6 de març, davant la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, en la qual va informar la Comissió que el seu Departament ja està treballant en la regulació de les unions extramatrimonials, especialment pel que fa al trencament de la convivència quan es produeix un perjudici per a un dels membres de la parella en el moment de la ruptura.

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, cal tenir en compte quina és la realitat social que ens envolta i, a partir d'aquesta realitat social, veure què és el que se'ns demana regular i el que pot ser efectivament objecte de regulació, per no acabar tenint, com ens ha passat amb els registres municipals de parelles de fet, molt soroll de boixets i poca punta.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Manuela De Madre.

La Sra. De Madre Ortega

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, el Grup Socialista votarà afirmativament aquesta Proposició de llei, com no podia ser d'una altra manera, tothora que aquesta Proposició és la tercera vegada que arriba a aquesta cambra. L'any 94, tant el Grup d'Iniciativa per Catalunya com el Grup Socialista vàrem defensar proposicions de llei en aquest sentit, de protecció a les parelles de fet; proposicions de llei que van ser rebutjades per la majoria de la cambra. Nosaltres, sent coherents amb aquella Proposició i sent coherents també amb la llarga tradició de votar afirmativament les iniciatives parlamentàries que no són cla-

rament contraries a les lleis i que no posen en qüestió el nostre ideari polític, votarem –com he dit– afirmativament en aquesta Proposició de llei.

M'agradaria dir, però, que hi ha una fixació per part del Grup de Convergència i Unió en relació amb el senyor Napoleó. Cada vegada que es parla, cada vegada que s'ha parlat en aquesta cambra de la Proposició de llei de protecció de les parelles de fet, ha fet presència el senyor Napoleó, que una vegada més tornem a dir que era una persona absolutament reaccionària que vivia d'una manera extraordinàriament còmoda per a ell; és a dir –no sé si aquest és el model de convivència del Grup majoritari que dona suport al Govern–, el senyor Napoleó vivia amb la senyora Josefina, diríem, tenia el matrimoni formalitzat i alhora vivia en una convivència més carnal o més *placentera* amb la senyora Desirée (*rialles*), i no sé si aquest fet, diríem, il·lumina d'alguna manera la parella que, en aquest sentit, seria una parella estesa per part del Grup que dona suport majoritàriament al Govern de Catalunya. Vull recordar també que el senyor Napoleó va prohibir expressament la investigació de la paternitat dels fills fora del matrimoni; que, per tant, des d'aleshores..., des de ja, vaja, fa dos segles fins al moment actual, la societat ha canviat molt, les persones, afortunadament, han canviat molt i les relacions amb el dret, afortunadament, són avui ja d'una altra manera.

També voldria dir que en les intervencions tant del Grup de Convergència com per part de la senyora que representa el Partit Popular potser s'ha posat molt l'èmfasi en les qüestions de conveniència i en els aspectes negatius de les parelles de fet; és a dir: la gent conviu per no perdre una pensió, la gent conviu per altres qüestions de conveniència, i jo crec que hi ha molta gent que conviu, que ha elegit aquesta manera de conviure simplement perquè s'estimen. Hi ha molta gent, de totes les edats, de tots els sectors socials, de totes les famílies ideològiques..., això ens afecta ja a totes les famílies ideològiques i polítiques que conviuen d'aquesta manera, simplement i planament, perquè s'estimen.

Per tant, no podem defugir aquesta realitat, aquesta realitat cada vegada més estesa en el conjunt de la societat, i, per tant, el Parlament de Catalunya hauria de legislar sobre aquesta matèria.

A més a més, res –res– ens impedeix legislar. Aquí s'ha esmentat l'article 9 de l'Estatut, l'article 14 de la Constitució, i jo vull també esmentar l'article 39 de la mateixa Constitució, que parla de la protecció a la família, però que en cap moment diu a quin tipus de família; en cap moment diu que sigui la família matrimonial. Potser..., i en aquests moments hi han altres tipus de famílies, perquè la societat ha evolucionat, i, per tant, la mateixa Constitució no impedeix en cap moment legislar sobre aquesta matèria. També l'article 8 de l'Estatut d'autonomia obliga la Generalitat a promoure les condicions perquè la llibertat i la igualtat dels individus i dels grups siguin reals i efectives.

Per tant, nombroses lleis –s'ha dit aquí ja– de fet accepten i recullen les parelles de fet. No és..., regular la protecció d'aquesta forma de convivència no va contra la família, no es pretén carregar la família. Crec que hi ha

tot el contrari: una forma, un renaixement de la família d'una altra manera –d'una altra manera–, entesa d'una altra manera; hi ha gent que vol i que practica la vida familiar d'una manera diferent –també tenim el dret a la diferència, que és un valor absolutament important que hem de tenir en compte–, i, com deia abans, aquest tema afecta ja no tan sols les persones joves: afecta tots els sectors d'edat, afecta tots els sectors socials i afecta, com deia, totes les famílies ideològiques. Abans semblava que la ratlla era més clara entre la dreta i l'esquerra en aquesta matèria; avui en dia això ja no ho podem dir.

Nosaltres..., algú ens podria preguntar per què el Grup Parlamentari Socialista no havia tornat a presentar aquesta Proposició de Llei. Bé, perquè d'alguna manera sabíem que tornaria a passar el que ja va passar. No ens agrada, per tant, el testimonialisme estètic. Crec que hem de continuar cercant i guanyant temps i voluntats per arribar a un acord en aquesta matèria, que ha d'arribar. La mateixa consellera, a la Comissió de Justícia, va deixar oberta una porta per discutir i per poder legislar sobre aquesta matèria. En aquest sentit, el Grup Parlamentari Socialista ha presentat ja una proposició no de llei perquè es creï a la Comissió de Justícia una ponència per estudiar la possible regulació de les parelles de fet, en tant que sabem que avui, malauradament, no s'aprovarà.

Volem cercar i sumar voluntats; crec que aquí hem de fer tots un exercici, tots i totes, de serietat, pel fet de reconèixer el que és una realitat social a casa nostra, i, per tant, demanàriem, tot i saber que no serà possible, el vot favorable dels grups de la cambra. I els diria molt especialment a la parella de fet més important de la vida política i social a Catalunya, com és el Grup Convergència i Unió –vostès conformen una parella de fet molt important a casa nostra– (*rialles i remor de veus*), que ho tinguin en compte i que ho poguessin votar favorablement. Sabem que avui no serà possible, però en aquesta ponència a la Comissió de Justícia probablement trobarem la fórmula i la manera de sumar voluntats, que estic segura que, si votessin amb consciència i de manera individual, aquesta Proposició de Llei avui seria aprovada.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Acabat el posicionament dels grups parlamentaris, procedirem a la votació de la presa o no en consideració de l'esmentada Proposició de Llei. Anem a procedir a la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La presa en consideració de la Proposició de Llei de protecció de les parelles de fet ha quedat refusada per 45 vots a favor, 53 vots en contra i 13 abstencions.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre les Causes que generen Violència Infantil

Passem al punt quart de l'ordre del dia: Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre les Causes que generen la Violència Infantil, presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya i pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Podem passar directament a debatre aquesta Proposta. D'acord amb l'article 135 del Reglament, hi haurà un torn a favor a càrrec d'un signant de la Proposta de resolució i a continuació, si n'hi ha, hi haurà la possibilitat d'un torn en contra. També hi ha la possibilitat que els dos grups proposants es parteixin el temps de la intervenció a favor. Qui intervé? (*Pausa.*) El diputat senyor Joan Oliart. Pels grups proposants?

El Sr. Oliart i Pons

Sí, en nom dels grups proposants, senyor president.

El president

Té la paraula.

El Sr. Oliart i Pons

Senyor president, senyores i senyors diputats, la Resolució 174/IV del Parlament va propiciar la creació de la Comissió d'Estudi sobre les Causes que generen la Violència Infantil. Els treballs de l'esmentada Comissió, que havia de finalitzar el seu estudi a finals de desembre de 1995, van quedar interromputs per la convocatòria de les eleccions autonòmiques i el finiment de la quarta legislatura. La Comissió va celebrar nou sessions, amb destacades compareixences d'experts del món de l'educació, de la justícia de menors, de l'Administració, i van quedar pendents encara alguns intercanvis més, que completaran el conjunt d'informacions necessàries per a elaborar-ne el Dictamen.

Creiem, senyores i senyors diputats, que és important ressaltar que entre el 5 d'octubre de 1994, en què es va aprovar la creació d'aquesta Comissió, i la data actual el Parlament ha aprovat una llei important d'atenció i protecció als infants i als adolescents, que regula alguns dels aspectes que ens havíem proposat estudiar, sobretot referits a la publicitat, mitjans de comunicació i espectacles, que ens facilitarà en aquestes matèries la redacció de l'informe final; no únicament per la regulació que es fa d'aquestes qüestions en l'esmentada Llei, sinó també per la posta en comú i el treball de debat que varem mantenir durant tot el procés de discussió de l'esmentada Llei.

Estem convençuts que la continuïtat dels treballs de la Comissió ens podrà ajudar a aprofundir en les dinàmiques socials, els aspectes psicosocials, les situacions de risc, i a ampliar els nostres coneixements i esperem que també les nostres perspectives. Estem convençuts de la voluntat dels grups parlamentaris de treballar en aquesta direcció i en l'aprovació unànime de tornar a crear una comissió que en el seu moment tots els grups vam considerar necessària i important.

És per tot això, senyores i senyors diputats, que els demano el seu vot a favor d'aquesta Proposició.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per l'altre Grup proponent, té la paraula la senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president; des de l'escó mateix també. És per a demanar..., esperem que hi hagi el ple suport de tots els grups d'aquesta cambra a la creació d'una comissió que ja va fer el seu paper en la passada legislatura.

Nosaltres sabem, tots sabem que la violència és un fenomen que sacseja de tant en tant la nostra societat, i que la sacseja molt més quan aquesta violència prové del món infantil. Vàrem constatar, per això, que no es troba únicament, aquesta violència, en les zones més necessitades o menys cultes, sinó que va repartida en tota la societat i en tots els ambients. La primera qüestió que ens vàrem plantejar, i que ens plantejem encara ara, és: què entenem per violència? I jo m'inclino a agafar la definició donada pel senyor Jaume Funes en un text per a adolescents i que diu: «Violència són aquells casos o actuacions destructors d'una realitat pròpia o aliena», i, a més a més, afegeix que «la realitat que es destrueix no sempre és física i material, sinó que també es destrueixen els afectes, les consciències, la convivència», i que la violència no sempre va cap a fora, sinó que sovint ens agredim i ens destruïm nosaltres mateixos, que violentem el nostre cos o destruïm el nostre món interior. És a dir, és aquesta visió global la que realment crec que vol tenir en compte aquesta Comissió que ara proposem. És a dir, no posar etiquetes, aprofundir en les causes, ser capaços d'acceptar la realitat sense maquillatges, amb una visió honesta i sense complexos; buscar dades, informació; defugir la idealització de la infància, així com el rebuig de determinats comportaments. En definitiva, l'objectiu de la Comissió que proposem és tenir en compte totes les causes, reflexionar-hi i intentar contribuir a trobar respostes i solucions que ajudin els infants a fer una mica més seva aquesta societat, de manera que no tinguin necessitat, com passa en casos extrems, d'agredir-la.

Per sintetitzar, permeti'm que agafi una frase de Spinoza que sintetitza molt bé allò que volem dir i que volem treballar en aquesta Comissió, és a dir: «Ni riure ni plorar, sinó comprendre.»

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per manifestar la seva posició, poden intervenir els grups que ho sol·licitin. En primer lloc, em demana la paraula, pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, la diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Per a expressar el vot afirmatiu d'Iniciativa - Els Verds en aquesta creació d'una comissió d'estudi sobre les causes de la violència infantil.

Jo, quan vam fer ja el debat d'aquesta proposta a l'anterior legislatura, vam expressar una preocupació que jo la vull tornar a expressar avui, conscient que ja és un tema que ha aparegut i s'ha debatut en el si de la Comissió i, per tant, el primer objectiu d'aquesta Comissió que ara creem és continuar la feina, una feina interessant, una feina profitosa i una feina intensa que s'ha fet a l'anterior legislatura. La preocupació que nosaltres dèiem en aquell moment –i que jo ara també vull recordar, perquè siguem capaços de fer-hi front– és que no..., ens preocupava que el fet que el Parlament creés una comissió amb aquest nom pogués significar donar un missatge social que cada vegada hi ha més violència infantil, que hi ha més criatures violentes, que aquestes són més violentes que abans i que són violentes més joves. Nosaltres no compartíem aquest fet, de fet no només és una opinió del nostre Grup, hi ha altres grups parlamentaris que ho diuen i, a més a més, també en les compareixences que hi va haver de persones expertes en la matèria van insistir molt que això no era veritat.

Per tant, aquella preocupació que teníem nosaltres era de dir: que no s'emeti un missatge social, quan el Parlament crea una comissió d'aquestes característiques, que estem en una situació de caos o de gravetat superior a altres moments. Aquest missatge no és un missatge que vulguem transmetre i, per tant, posem molt èmfasi que els treballs de la Comissió, tal com s'ha anat fent i, per tant, en aquest sentit ho valorem positivament, s'orientin més a reflexionar sobre quins són aquells aspectes que esdevenen conflictius en la gent jove, quins són aquells aspectes que generen comportaments inadequats, comportaments d'exclusió, però, sobretot, que no reforcin un estereotip col·lectiu que cada vegada la gent és més conflictiva, cada vegada tenim la situació més difícil en relació amb la joventut, perquè, precisament, aquest estereotip, aquest etiquetatge és el que dificulta i el que afavoreix, o sigui, el que dificulta que la gent jove, que els infants es desenvolupin amb normalitat i creixin en una situació de complença que els faci ser feliços i que faci que puguin fer feliços el seu entorn i afavoreix un comportament conflictiu.

Per tant, molt de compte amb el tema d'etiquetar; no reforcem l'etiquetatge des del Parlament, i, en aquest sentit, jo em sumaria a les paraules que també deien en la primera compareixença, una compareixença molt interessant que van venir el senyor Jaume Funes, el senyor Casas i la senyora Giménez-Salinas, on posaven molt èmfasi en «anem a treballar perquè augmentem la qualitat de vida dels joves, anem a gairebé treure de la nostra definició i de la nostra reflexió la paraula “violència” i posem l'accent a afavorir tots aquests comportaments socialitzadors que permetin un millor desenvolupament dels joves i dels infants».

Amb aquest esperit, amb aquesta voluntat, nosaltres insistim que les recomanacions de la Comissió vagin en aquesta direcció per tal d'afavorir que el Parlament de

Catalunya contribueixi a una dinàmica més positiva a la societat i no pas que l'enrareiixi.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies, senyor president. Per manifestar també que Esquerra Republicana de Catalunya votarà a favor de la creació d'aquesta Comissió, bàsicament per dos motius. El primer, perquè la dissolució anticipada del Parlament de l'anterior legislatura va deixar..., va fer que aquesta Comissió deixés inacabada la feina, i, per tant, això ja és un motiu sol per continuar el treball. I, en segon lloc, perquè compartim aquesta preocupació, que creiem que ha de ser al màxim de serena possible, sobre la violència que afecta o que pot afectar molts sectors juvenils i infantils de la nostra societat, i que sempre que es tracti sense alarmisme, amb molta tranquil·litat i amb voluntat absolutament constructiva i de buscar conclusions o propostes que en el fons serveixin en benefici de la nostra societat, això ens sembla que és positiu, i l'experiència que hi ha hagut en l'anterior legislatura així ens ho indica. Per tots aquests dos motius, doncs, anuncio el vot favorable del Grup d'Esquerra Republicana.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Els senyors portaveus m'han suggerit que les votacions respecte a l'aprovació o no de les comissions que es proposen en els punts 5, 6 i 7 de l'ordre del dia d'avui les fem al final, després d'haver debatut totes les proposicions de creació de comissions d'estudi.

Els punts cinquè i sisè són, respectivament... (*Remor de veus.*) Perdó, falta el Grup Popular; excusin-me per la meva distracció. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Herranz.

El Sr. Herranz i Masó

Gràcies, senyor president.

El president

Prego que m'excusi, senyor diputat.

El Sr. Herranz i Masó

Molt breument, només per manifestar la posició favorable del Grup Popular a la creació de la Comissió d'Estudi sobre les Causes que generen Violència Infantil. Estem convençuts que aquesta violència no neix espontàniament, sinó que ve fonamentada en un ambient social global i en una tendència dels mitjans audiovisuals a la violència gratuïta, a la violència per la violència amb finalitats comercials. Això, afegit a la pèrdua de certs valors que fan de la família el marc

educatiu per excel·lència, fa que des del Grup Popular pensem que s'ha de contemplar els violents i les seves actituds com un col·lectiu d'afectats i, per tant, no pensar tant en actituds repressives com en actituds positives, que puguin resoldre el seu problema i el que generen a la societat en general.

Per tant, espero que la Comissió sigui una eina vàlida per ajudar a trobar i posar remei a les causes que donen lloc a la conducta violenta i així poder portar la societat a un nivell molt més habitable per tots.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Herranz.

Propostes de resolució per les quals es creen la Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica del Món Rural a Catalunya i la Comissió d'Estudi sobre la Sida

Anem ara..., ja he dit el procediment que seguiríem fins a debatre totes les propostes de creació de comissions d'estudi. Hi ha dues propostes, que formen els punts cinquè i sisè, que ja s'havia acordat en l'ordre del dia que es debatessin conjuntament: una és la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica del Món Rural a Catalunya, presentada per tots els grups parlamentaris, i la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Sida, presentada també per tots els grups parlamentaris. Per presentar aquestes propostes, té la paraula el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Suposo que serà per defensar el posicionament de les dos comissions d'estudi. En tot cas, molt breument, perquè crec que els arguments en part poden ser repetitius del que s'ha comentat en l'anterior comissió d'estudi: són dos comissions que no van concloure els seus treballs, en part, també, per la dissolució anticipada de les cambres.

En principi, hauríem de dir que la Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica del Món Rural es va constituir a principis de febrer de l'any 1995. Va tenir només la part de compareixences, diríem, oficials, tant de representants del Govern, de l'Administració de la Generalitat —ja sigui del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca com de la Direcció General d'Administració Local, del Departament de Governació—, així com dels sindicats pagesos. Teníem en el pla de treball la voluntat d'ampliar els nostres contactes anant a comarques: hi havia diverses comarques que havien enviat, els consells comarcals, una sol·licitud de rebre'ns en les nostres visites al territori —em consta, com a mínim, les comarques del Pallars Jussà i les Garrigues, que ens havien convidat. La Comissió, també, fruit dels treballs, ens havíem plantejat la possibilitat d'ampliar les compareixences i ampliar, per tant, el nostre treball.

És un treball que era incomplet i que, en tot cas, l'únic que vull és recordar que l'objectiu que guiava aquesta

Comissió era de consolidar la població rural. Vam estar analitzant en el seu moment, en el moment de la constitució d'aquesta Comissió, la difícil situació per la qual passa el món rural català, no només la pagesia, que és l'aspecte principal, però no l'únic, sinó també totes aquelles qüestions com els serveis —educatius, sanitaris, assistencials—, que també en aquests dies podem dir que han sigut diverses vegades notícia als mitjans de comunicació, el malestar que provoquen casos com l'aplicació del Mapa escolar, sobretot a comarques rurals, i que aquí, en aquests dies..., avui mateix, hem tingut visita de diverses comarques. És tot això simplement la constatació que existeix una realitat, la realitat de continuar aprofundint en el treball sobre la consecució d'aquest objectiu de mantenir la població rural en el territori i de mantenir-la en unes condicions de vida dignes, que vol dir tenir uns serveis que no siguin de segona categoria respecte a la població urbana.

Per totes aquestes raons crec que la Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica del Món Rural ha fet consens a l'hora de presentar-ho per tots els grups parlamentaris. I de la mateixa manera, podríem dir, per a la Comissió d'Estudi de la Sida, perquè és un problema real, és un problema que es va començar a treballar, també vam tenir les compareixences..., la part d'Administració i més professional, però que potser també en la Comissió d'estudi de la problemàtica de la sida el que faltava és tenir una relació molt més àmplia, que no es va poder fer per causa del temps, de totes les organitzacions no governamentals que estan treballant en aquest sector i que poden permetre fer un apropament més complet de quina és la incidència social, quines són les formes de..., no segregació, sinó més aviat d'integració d'aquesta problemàtica, de les persones que pateixen aquesta problemàtica en el conjunt de la societat, i que, per tant, per continuar aquesta tasca positiva que va anar fent la Comissió, jo crec que és innecessari dir que tots tenim el consens de continuar les dos comissions.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per manifestar la seva posició sobre aquestes dues propostes de resolució, poden intervenir els grups que ho desitgin. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya? *(Pausa.)*

El Sr. Ausàs i Coll

El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, com és lògic, veu de manera molt favorable la creació de la Comissió d'Estudi de la Problemàtica del Món Rural a Catalunya.

Per descomptat que són molts els aspectes que caldrà tractar i que incideixen de manera directa en aquesta problemàtica. Sovint, les diferents polítiques sectorials, i d'àmbit general, ja sigui en la planificació educativa —vegi's el mapa escolar—, en l'acció cultural, en la planificació sanitària, en la planificació viària —el pla de carreteres—, etcètera, són pensades i aplicades amb paràmetres de nuclis de població mitjans, o bé grans, i s'oblida aquesta planificació aplicada a nuclis inferiors als cinc mil habitants, la qual cosa pot portar conse-

qüències irreversibles pel que fa al desequilibri territorial i al despoblament, i no cal dir que de manera molt més dramàtica quan es tracta del món rural de les comarques de muntanya, degut a la climatologia i a l'orografia, que juguen un paper molt important. No podem oblidar, en aquest sentit, que a les comarques de l'Alt Pirineu un de cada cinc pobles és abandonat actualment.

En aquest sentit, la Comissió haurà de tractar seculars déficits infraestructurals bàsics que pateixen els pobles de les comarques de muntanya. Caldrà, doncs, una sensibilitat especial i —si em permeten— generosa de les grans i mitjanes conurbacions urbanes i un paper decidit del Govern de la Generalitat. Possiblement caldrà que rebin, les zones rurals, un tractament diferenciat per tal d'afavorir la supervivència dels diferents sectors productius al món rural.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Per anunciar lo vot a favor del Grup Popular dels punts 5 i 6 de l'ordre del dia, relatiu a la creació d'una Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica del Món Rural i també d'una Comissió d'Estudi sobre la Sida. Estes dos comissions, com les il·lustres diputades i diputats recordaran, ja es van constituir, van treballar i van concloure els seus treballs en la passada legislatura, i el fet que siguin dos propostes de resolucions que vagin signades per tots els grups parlamentaris determina..., afirma i confirma la voluntat d'est Parlament, sense distinció, l'interès que desperta la problemàtica del món rural, per una part, i el problema de la sida, per una altra.

Encara que estes dos propostes no tinguin res a veure l'una amb l'altra, per economia de temps es va acordar en la Junta de Portaveus que se substanciarien les dos, però indubtablement, per a efectes dels grups parlamentaris i dels diputats, una i l'altra tenen les dos extraordinària importància en l'àmbit de les nostres competències.

Moltes gràcies.

El president

Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula la diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Sí, per defensar també, doncs, la nova creació de les dues comissions.

Quant a la Comissió d'Estudi del Món Rural, és obvi que aquest Grup parlamentari Socialista ha cregut que ha estat un treball molt interessant i ha donat pas a poder..., que fos un fòrum d'intervencions de les administracions, però també dels ciutadans que pateixen..., o que viuen en aquest món rural, amb la seva complexi-

tat, des dels moviments ciutadans, des de la Unió de Pagesos i altres sindicats, etcètera. Per tant, no és una comissió nova, no és una comissió que ha de començar la feina, perquè és una comissió que ha de fer recomanacions operatives amb l'acumulació del que s'ha fet fins ara. I, per tant, aquest Grup parlamentari Socialista, en el que és ideològicament la seva prioritat, que és avançar en la igualtat d'oportunitats reals per tal d'equilibrar el territori..., això només és possible treballar conjuntament a través de comissions com aquesta que el Parlament, doncs, propicia.

Evidentment, la problemàtica del món rural no és únicament una problemàtica de quan parlem d'agricultura o quan parlem de turisme, és una problemàtica que va molt més enllà, i els companys que han intervingut molt abans que jo ja han anomenat que tenim reptes molt pendents, que és equilibrar el territori des de l'accés a la formació, equilibrar el territori des del dret a la salut, equilibrar el territori des del dret a l'economia, el lleure, etcètera. Per tant, en el reconeixement de Catalunya com un país de ciutats, però també del món rural, aquest Grup Socialista, evidentment, donarà el vot favorable a la continuïtat d'aquesta Comissió d'estudi del món rural.

Quant a la Comissió de la sida, voldria aquí recordar-los que hauríem de reconèixer, amb humilitat política, i sense fer cap culte a l'autocomplaença, que jo crec que l'hauríem de deixar únicament per a les campanyes electorals, que Catalunya, el nostre país, ha avançat molt menys del que ens pertocaria en la problemàtica de la infecció pel VIH-sida en aquests últims anys, molt menys del que ens tocava pel nostre PIB i pel nostre desenvolupament social i cultural. I, per tant, continuem tenint..., i per tant aquest Grup Parlamentari Socialista advoca per la nova constitució o per la continuïtat d'aquesta Comissió, però a través de metodologies actives.

A veure, tenim el repte de disminuir a través de polítiques eficaces l'epidèmia del VIH en tots els entorns, i trencar definitivament l'associació drogues i sida, i trencar definitivament l'associació sexe i sida. Però també tenim l'obligació de fer recomanacions a qui pertocui, que som tots, evidentment –a l'executiu, també a l'oposició, però també als ciutadans– per millorar la qualitat de vida de les persones infectades pel VIH, a través no només dels avenços científics que ben segur –potser poc– el nostre Estat podrà aportar-hi, però tenim l'obligació d'humanitzar l'assistència i, no ho oblidem, de dignificar la mort de les persones que es moren de sida a Catalunya.

Per tant, nosaltres, aquest Grup parlamentari Socialista aportarà activament altres punts addicionals, i no molt menys importants. Ens sembla que aquest Parlament també té l'obligació de generar corrents d'opinió. Moltes vegades pensem que els poders mediàtics dels mitjans de comunicació no som nosaltres: nosaltres també hem de generar corrents d'opinió favorables que la societat, els ciutadans, puguin tenir conductes saludables perquè definitivament no s'infectin del VIH. I també fer entendre, a través de tots els nostres mitjans com a corrent d'opinió de pluralitat d'aquest país, que cal una acceptació positiva de les diferències, però a la

pràctica –les diferències són positives, i per tant nosaltres advocarem en aquesta línia. Com també hem de reconèixer que Catalunya avança en dos sentits: molts dels ciutadans avancen molt, però n'hi ha uns altres que per motius de pobresa o de marginació avancen molt més lentament, i aquest Parlament haurà de generar polítiques positives perquè la pobresa i la marginació no poden ser de cap manera un factor de risc addicional per a la infecció del VIH. I, per tant, amb humilitat política, aquest Parlament hauria de reconèixer que hem avançat molt poc, perquè hem comès entre tots un error important: hem fet polítiques per als ciutadans, però poc amb els ciutadans.

L'any 96, aquesta legislatura, el repte, hi insisteixo, amb Catalunya, que participa de la casuística més alta de nombre de malalts de sida d'Europa, que és, juntament amb Madrid i amb el País Basc i Balears, la comunitat autònoma amb més nombre de sida, que és la primera causa de mort dels joves, de les persones entre vint-i-cinc i trenta-nou anys. No podem adormir-nos, hem d'anar molt més de pressa del que hem anat; hem millorat, però hem millorat, jo diria, molt menys del que ens pertocava i, per tant, el repte d'aquesta legislatura serà el de polítiques concretes amb els moviments ciutadans que treballen de base, i amb obligació de govern, però també d'oposició.

Per tant, nosaltres, com a membres actius d'aquesta Comissió, defensarem que sigui capaç, molt més enllà de les compareixences, molt més enllà de l'autocomplaença política, de generar realment possibilitats reals que això deixi de ser un problema a casa nostra.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, si m'ho permet, és que em sembla que s'ha produït una petita disfunció, en el sentit que nosaltres havíem fet constar davant dels altres portaveus no tenir cap inconvenient –com ja havíem acordat– d'ajuntar els punts que calgués, però que en el nostre cas els posicionaments sobre aquests dos punts els feien dos diputats diferents. I aleshores estem a disposició del senyor president perquè ens indiqui en quin moment el nostre posicionament sobre la Comissió de la sida, que no ha estat fet, és oportú que el fem.

El president

Miri, anirem de pressa. Podem fer-ho ara i després donarem la paraula al senyor Ramon Camp. El senyor Bosch té la paraula, per tant, per precisar la posició del seu Grup sobre la proposta de Comissió d'estudi sobre la sida.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies. Lamentant que les presses posin traves al debat parlamentari, voldria manifestar el nostre suport,

com a primers signants de la petició de creació d'aquesta Comissió, per a la creació d'aquesta Comissió d'estudi sobre els efectes de la sida a Catalunya.

La Comissió aquesta porta set anys treballant en aquest Parlament, ha tingut moltes compareixences, hem recollit molta informació, però encara no ha pogut, per diverses circumstàncies, presentar unes conclusions clares davant la societat i també davant del mateix Parlament. És per això que aquesta Comissió que avui espero que creem enfronti bàsicament el seu treball de cara a contactar amb la societat organitzada en la lluita en la prevenció i treball de guariment de la sida, i també amb la voluntat d'arribar a aquestes conclusions, que siguin de debat i d'indicació a la resta d'institucions i, en general, a la nostra societat.

El fenomen de la sida, en set anys –en set anys que des d'aquest Parlament s'hi està treballant–, ha evolucionat moltíssim, tant des d'un punt de vista mèdic i d'investigació com des d'un punt de vista social, i per tant, en aquests moments ens cal posar-nos al dia i intentar ser capdavanters en el nostre país en el plantejament de la lluita i de l'eradicació d'aquesta epidèmia al nostre país.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula ara, pel Grup de Convergència i Unió, el diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, gràcies, senyor president. Efectivament, per anunciar també el nostre vot favorable a la creació d'aquestes dues comissions d'estudi; comissió d'estudi, la primera d'elles, sobre el món rural, que, com ja s'ha explicat abans per part del senyor Gimeno, va ser creada el febrer del 95 i, per tant, doncs, en el decurs de l'any passat, tot i que va iniciar els seus treballs i de forma notable, sí que no va tenir temps de poder desenvolupar tot el programa de treball que s'havia fixat; programa de treball que nosaltres realment considerem de màxim interès que arribi a desenvolupar-se, perquè va més enllà de la simple anàlisi de la situació del món rural en el seu aspecte estrictament productiu, sinó que avança cap a l'aplicació del terme «qualitat de vida» en el món rural, i, com a conseqüència de l'aplicació d'aquest terme, també d'un objectiu molt i molt clar, que ha estat mencionat pels diversos intervinents, que és com s'aconsegueix una estabilització de la població en aquests nuclis més allunyats de les grans poblacions urbanes i industrials. Per tant, repeteixo, és del màxim interès per al nostre Grup Parlamentari que aquesta Comissió pugui finalitzar aquests treballs ja iniciats en l'anterior legislatura, i per això justifica de sobres el nostre vot favorable.

Quant a la Comissió d'Estudi sobre la Sida, és evident que aquest és un tema social de molta importància, que preocupa i crea inquietud a la nostra societat i que, per tant, valorem com a també important el fet que el Parlament no estigui d'esquena a aquesta problemàtica i que des del Parlament s'intenti aportar línies de refle-

xió de suggerir actuacions possibles que, en darrer terme, serveixin de pautes de conducta a la nostra societat, perquè si bé és cert que globalment sembla que la tendència de la malaltia, de la infecció, ha anat estabilitzant-se, no és menys cert que totes les informacions indiquen que hi ha un canvi en els comportaments en la línia d'un contagi superior per via heterosexual, fet que realment fa superar concepcions que anteriorment es tenien, en el sentit de grups de risc i de comportaments de risc, i que, per tant, ara s'orienta, l'epidèmia, s'orienta més a una universalitat d'individus. Per tant, encara més necessàries les actuacions que puguem desenvolupar, bé sigui des de la mateixa acció executiva, bé sigui des de la institució parlamentària.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Situació de la Pesca a Catalunya

Anem ara al setè punt de l'ordre del dia, que és la proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'estudi sobre la situació de la pesca a Catalunya, presentada per tots els grups parlamentaris. Pels grups propositors, té la paraula el primer dels grups signants, que és el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, com a grup promotor inicial del que és ara, avui, feliçment, una iniciativa conjunta, creu que és del tot necessari que aquest Parlament estudiï la realitat d'aquest col·lectiu de 5.100 persones que es dediquen al món de la pesca a Catalunya, que fem una anàlisi de la pesca com a un fenomen global, com a un tot, que va des de la formació inicial dels futurs pescadors fins a l'arribada de les espècies capturades als mateixos consumidors, i això vol dir estudiar-ne obertament i de la manera tan eficaç com sigui possible els aspectes bàsics d'aquest àmbit.

I ens referim concretament a tot allò que és la lliure comercialització del peix d'origen comunitari i les conseqüències que això té sobre el mercat català; a la venda fraudulenta de peix de procedència extracomunitària; a la necessitat d'identificar el peix procedent del litoral català en els punts de venda; a la manera de com superar, en aquests moments, l'embarcada de què van ser objecte tants armadors, animats per l'Administració a renovar una flota que ara no poden pagar. Ens hem de plantejar també quin sentit té aquesta vigilància desmesurada per terra, mar i aire dels pescadors catalans, talment com si fossin mers delinqüents; hem de demanar-nos si cal o no cal pensar seriosament a reduir la flota pesquera catalana; ens hem de preguntar també qui defensa els interessos dels pescadors catalans a Europa, entre l'aplicació rígida de la normativa comunitària aquí, és a dir, en tràngol permanent, i la bonança, en

canvi, de la laxitud absoluta de França i Itàlia, així com ens hem de plantejar en quin moment la Generalitat esdevindrà autoritat única en matèria de pesca, com sembla que ja fa tres anys ens anunciava el senyor conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que es tractava ja d'una competència pràcticament imminent.

Desitjaríem a partir d'ara que en aquestes comissions d'estudi es pogués acabar, com ja convenim els distints ponents que formem part de la ponència de Reglament, amb un informe, amb un dictamen final, que sigui el resultat dels treballs ocorreguts a l'interior de la Comissió, de manera que hi puguin comparèixer els sectors realment afectats, però que quan l'estudi arribi siguem encara capaços d'aportar-hi solucions, no sigui cas que ens arribi quan la major part dels pescadors ja faci molt de temps que naveguin pel car d'enfora.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per manifestar la seva posició, poden intervenir els grups que ho sol·licitin. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. El nostre Grup hem donat suport també a aquesta sol·licitud de creació d'una comissió sobre la pesca a Catalunya perquè, tot i ser un sector productiu molt petit –ja ho deia el diputat que ha presentat la proposició: 5.100 pescadors, 5.100 famílies que viuen directament de la pesca–, és un sector que té una problemàtica molt específica.

Ha anomenat algunes qüestions el senyor Carod-Rovira. El que està clar és que el sector pesquer de Catalunya té, com el sector pesquer de tot l'Estat, unes connotacions específiques que parteixen, fins i tot, des dels mateixos òrgans directius de funcionament de les confraries de pescadors: hi han uns sistemes d'elecció que són bastant *sui generis*, bastant curiosos, i que produeixen diverses tensions entre els mateixos armadors, entre els mateixos tripulants, perquè es basen en uns costums que moltes vegades no s'adeqüen a les variacions que en aquests moments estan produint-se dins del sector pesquer, perquè hi ha una renovació d'activitats o un canvi d'activitats d'algunes barques, que a vegades costa d'entendre aquesta modificació per part, fins i tot, de la mateixa Direcció General de la Pesca Marítima.

Hi ha també problemes com els impactes que poden produir en la pesca, en els peixos, en el medi ambient, i que es provoquen situacions de vedes però que, per diverses deficiències de la mateixa Administració, també a vegades es decreten vedes fora del temps en què s'haurien de decretar, que provoca no sols els efectes desitjats sinó efectes indesitjables. Hi ha també conflictes en tot el que són els països extracomunitaris; hi ha controls desiguals sobre la normativa, i és cert, com deia ell, que a vegades sembla que es va a la caça i captura del pescador infractor, segons en quins llocs, i en els altres llocs hi ha permissivitat. Hi han també proble-

mes en tot el desenvolupament d'un sector que prometia molt i que en aquests moments està subjecte a diverses situacions judicials; em refereixo al sector de l'aqüicultura, amb una implantació important al delta de l'Ebre, però no només al delta de l'Ebre, i en què ja figuren com a implicats o com a sol·licitud d'implicats alts càrrecs del mateix Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. En definitiva, és un sector que tot i ser petit té una conflictivitat molt gran, tant en l'aspecte productiu com en l'aspecte mediambiental, i que estan qüestionant en aquests moments la mateixa supervivència d'aquesta activitat. Per aquestes raons hi vam donar suport i crec que la Comissió, si arribem a fer un informe acurat, podria ser molt positiva per tal de mantenir també l'estabilitat d'aquest sector tan important, almenys per a la costa catalana.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Luna.

El Sr. Luna Vivas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ningú no dubta de la importància que el sector pesquer ha jugat des de sempre i juga avui, actualment, en la configuració de la societat catalana i de la seva economia. Històricament, Catalunya i el seu litoral han estat bressol de multituds d'arts de pesca, que en el transcórrer del temps han convertit en una manera de viure i veure la vida de milers i milers de catalans que tenen en els actius de la pesca el seu mode de vida. No obstant, d'un temps ençà s'observa que l'activitat pesquera al litoral català s'ha declinat a l'estancament i, en el pitjor dels casos, a la disminució. Aquest agreujament progressiu de la situació dels pescadors catalans és especialment problemàtic al litoral tarragoní i, en concret, al tram que consta des del port de Cambrils fins a Sant Carles de la Ràpita. En aquest sentit, serveix per a demostrar aquesta situació que el port de l'Ametlla de Mar hagi vist reduït en un 40% els seus efectius pesquers d'arrossegament en un marge de temps inferior a deu anys. De la mateixa manera, cal també tenir en compte que els ingressos dels pescadors s'han anat reduint de manera progressiva, amb el pas del seu temps, a una situació que no sembla tenir visions immediates de solució.

Tot i que la disminució de la flota pesquera del litoral català, juntament amb la reducció dels ingressos per part dels pescadors és a hores d'ara una realitat localitzable al litoral tarragoní, no cal oblidar que la dificultat que comporta la realització d'aturades biològiques que ajudin a la regeneració del fons marí pot provocar que en un futur immediat sigui la totalitat de la costa catalana la que hagi de patir les conseqüències d'una crisi pesquera, que, donada la importància que aquest sector productiu té per a l'economia catalana, podria tenir greus connotacions per al devenir del nostre país.

De la mateixa manera, és també convenient avaluar les conseqüències que per al futur del litoral català poden tenir les pràctiques pesqueres de nova implantació, com

poden ser el rastell i les tonyineres. Així mateix, caldria esbrinar quin és el grau de desconeixement que el pescador català té de la legislació que li és aplicable, i fins a quin punt hi ha graus de contradicció entre l'Administració central i l'autonòmica a l'hora d'aplicar la llei pel que fa referència al fons marí a partir del qual és possible pescar. No podem oblidar que aquesta legislació i la seva aplicació mitjançant la vigilància ha estat motiu de conflictes últimament, ja que els pescadors consideren que el tracte que reben de l'Administració és més propi de delinqüents que no pas de treballadors que duen a terme la seva feina dintre de la legalitat.

A mode de resum, podria simplificar-se la situació del sector pesquer del litoral català de la següent manera. Primer, estancament i, en el pitjor dels casos, reducció dels efectius pesquers del litoral català. Aquesta situació és especialment greu, ho repeteixo, al tram de costa que va des de Cambrils a Sant Carles de la Ràpita. Segon, progressiu esgotament dels caladors tradicionals davant de la impossibilitat d'universalitzar les vedes biològiques al litoral català, per problemes econòmics i per la confrontació d'interessos entre els mateixos pescadors que les aturades comporten. Tercer, desconeixement de la repercussió que en un futur a mitjà i a llarg termini poden tenir les noves modalitats de pesca com són el rastell i les tonyinaires. I quart, desconexença per part dels pescadors de la legislació que els és aplicable; aquest desconeixement es veu moltes vegades agreujat pel fet que hi ha punts de contradicció entre la legislació autonòmica i la central en matèries de pesca, sensació, per part dels pescadors i com a conseqüència del punt anterior, que reben per part de les administracions un tracte similar al dels delinqüents, amb excessiva vigilància i fiscalització de la seva feina.

Per tots aquests motius, el Grup Parlamentari Popular es mostra favorable, d'acord amb la proposta presentada per la totalitat dels grups parlamentaris, a la creació d'una comissió d'estudi que determini quins han estat, quin és l'estat real en què es troba actualment el sector pesquer al litoral català.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Roig. Perdó, he alterat l'ordre... —és que m'ha aixecat la mà i jo el veia primer que ningú. Abans toca al Grup Socialista; té la paraula, per intervenir, el diputat senyor Martí Sans.

El Sr. Sans i Pairutó

Moltes gràcies, senyor president. Manifestar el total acord del Grup Parlamentari Socialista amb la creació d'aquesta Comissió per a l'estudi de la problemàtica pesquera. I també fer una reflexió en positiu sobre l'avenç qualitatiu que això representa en aquest Parlament quant a l'interès per la problemàtica concreta del món de la pesca. Una problemàtica que, a vegades, com que és un sector que globalment pot tenir unes xifres petites —doncs, 0,12% de la producció total o

0,3% dels llocs de treball directes—, però que és molt important perquè està ubicat en zones molt concretes, costaneres, on representen una font de riquesa per a la població i l'entorn i també un tipus d'economia que complementa l'economia que hi sol haver en aquests sectors, com pot ser el turisme que, com saben vostès, és més estacional.

Un sector productiu que captura unes seixanta mil tones l'any, que té mil vuit-cents vaixells i escaig, amb un cost o amb un import recaptat d'uns vint mil milions de pessetes, que crea, té uns set mil llocs de treball directes i, si atenem el que diuen els entesos, que cada treball directe en comporta quatre o cinc d'indirectes, doncs, això representa al frec dels quaranta mil llocs de treball a Catalunya i això, ho repeteixo, és important.

Un sector que viu immers en una problemàtica —s'ha dit aquí—, en una problemàtica de renovació, de renovació de la flota, de renovació dels mitjans: més radars, més sonars, més competitivitat, més possibilitats de fer bona feina; també que està immers en el compliment d'una normativa que, si bé és racional i s'entén que s'ha d'aplicar amb un cert rigor, la veritat és que no s'aplica per tot arreu igual i patim aquí, per exemple, doncs, la deslleialtat quant a la utilització d'arts de pesca dels veïns, que pesquen peix petit i, a sobre, després el porten aquí i, encara, quan el decomissen, les confraries han de pagar el cost que porta portar aquest peix a l'abocador. Una innovació que necessita ajuts; els fons socials i el Feder s'han reestructurat a la Comunitat Europea amb l'IFOP, de l'Institut Financer d'Orientació de la Pesca. Convindrà que es treballi en el sentit d'agilitar l'arribada dels diners cap als pescadors.

I, també, immersos en una problemàtica global, que és la Mediterrània, una mar que té una gran quantitat d'espècies però que no les té en gran quantitat; una mar que, com totes, però, té una gran necessitat de mantenir un perfecte equilibri del seu ecosistema. I tot això obligaria a treballar, a insistir dintre de la Comunitat Europea, de la política pesquera de la Comunitat, en una política mediterrània cada vegada més específica; també amb una normativa, al nostre entendre, excessivament dispersa sense acabar de quedar ben definit el marc competencial i que convindria reduir per tal d'agilitar tots els tràmits que el sector ha de fer en aquest sentit.

Nosaltres pensem que hi ha d'haver acords polítics, que el Parlament de Catalunya i el Govern català cada vegada han de tenir més atribucions per anar cap a un objectiu, que no sé si és possible, però que podria ser la «guixeta» única i que, en aquest sentit, la Comissió entenem que és pel camí que ha de treballar, a part d'altres. Això poden ser els eixos que nosaltres considerem fonamentals i confiem que sigui un treball àgil, eficaç i útil per al sector.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara sí té que la paraula el diputat senyor Roig, en nom del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. Roig i Grau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, des del mateix escó, la Proposició no de llei que estem debatent pretén la creació en el si de la cambra d'una comissió d'estudi sobre la situació de la pesca a Catalunya. El vot de Convergència i Unió serà favorable a la creació d'aquesta Comissió per entendre que és bo, que no és dolent, que és bo, l'aprofundiment sobre la problemàtica de diferents sectors i, en este cas, específicament del sector de la pesca, i, a pesar de l'existència d'un pla director de política pesquera, elaborat l'any 1993 pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat, que avui està encara totalment vigent i que, de fet, defineix amb claredat les línies a seguir.

Aquest Pla director, que parteix d'una diagnosi sobre la situació de les diferents arts de la situació del sector de la pesca, de les arts de l'arrossegament, de l'encerclament, d'arts menors com el palangre, el desmall, el marisqueig; de col·lectius més petits i específics vinculats molts d'ells al capbussament, també del sector aquícola —ja s'ha dit aquí—; de les infraestructures, de tots els aspectes que fan referència a formació i de la protecció. Aquest Pla director —com dic— proposa tota una sèrie d'objectius que s'han anat impulsant des del Departament, com l'equilibri de l'explotació dels recursos amb la capacitat de pesca existent i el manteniment dels ecosistemes marins; el foment de l'aqüicultura; la millora i la transformació de la comercialització dels productes de la pesca i de l'aqüicultura, evitant —també s'ha dit aquí— les competències deslleials; la capacitat dels recursos humans, en definitiva, la formació; el vetllament del compliment de la normativa existent i la racionalització de les competències del DARP en matèria de pesca i d'investigació oceanogràfica.

En conclusió, existeix una bona feina feta que hauria de servir com a base per al treball d'aquesta Comissió d'estudi sobre la situació del sector pesquer, la creació de la qual el nostre Grup votarà afirmativament.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Haurem de procedir ara a la votació de les quatre propostes de resolució de creació de comissions d'estudi: la primera és el punt quart de l'ordre del dia, la creació de la Comissió d'Estudi sobre les Causes que generen Violència Infantil; la segona és la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica del Món Rural a Catalunya; la número 6, que és la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Sida, i la 7, que és la que acabem de debatre, la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Situació de la Pesca a Catalunya.

Atès que totes les intervencions de tots els diputats que han intervingut en aquestes quatre proposicions han estat favorables a la creació de la comissió d'estudi i, si el Ple no hi té inconvenient, aplicariem l'article 77 del Reglament donant per aprovades les quatre comissions d'estudi que hem fet objecte del debat conjunt.

Hi ha acord sobre aquesta proposta de votació per as-

sentiment? *(Pausa.)* Doncs, queden aprovades les quatre comissions d'estudi, les resolucions de les comissions d'estudi que acabo d'anomenar.

Entrem ara en el punt següent, que són interpel·lacions. Ja he dit en començar l'ordre del dia que la interpel·lació que forma vuitè l'ajornàvem per a l'última de les resolucions.

Alteració de l'ordre del dia

Continuem tenint alguns problemes en l'ordre del dia del debat de les interpel·lacions, perquè en aquest moment en el Ple estan absents alguns dels diputats interpel·lants; però no estant absents perquè no hagin volgut complir el seu deure com a parlamentaris, sinó que són absents representant el Parlament a l'enterrament de la diputada, l'exdiputada senyora Montserrat Raurell. Aleshores, jo proposaria al Ple del Parlament que alteréssim provisionalment, mentre aquells diputats no tornin de l'enterrament, i passéssim a debatre alguna de les altres interpel·lacions. En aquest moment hi ha consellers disposats a rebre la interpel·lació, però que no hi ha els diputats per a fer-la i hi ha consellers disposats a rebre la interpel·lació perquè sí que hi ha els diputats per a fer-la. *(Pausa.)*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el desplegament dels Mossos d'Esquadra a Catalunya

O sigui, si sembla bé al Ple, iniciariem el debat de les interpel·lacions per la interpel·lació número 11, que és la que formula al Consell Executiu sobre el desplegament dels Mossos d'Esquadra a Catalunya; per a formular aquesta interpel·lació, té la paraula el diputat del Grup Socialista senyor Celestino Corbacho.

El Sr. Corbacho Chaves

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, el Grup Parlamentari Socialista presenta aquesta interpel·lació sobre el desplegament dels Mossos d'Esquadra des de l'acord i des de la preocupació; acord no únicament en el desplegament progressiu dels Mossos d'Esquadra en el marc del conveni signat en el seu dia entre el Govern central i la Generalitat de Catalunya, sinó també amb la profunda convicció que el desenvolupament i la implantació de la Policia de la Generalitat suposarà un avenç qualitatiu tant en el terreny de la personalitat pròpia i específica de Catalunya com en la millora del servei de la seguretat de les persones, si el Govern ho fa bé.

Senyor conseller, permeti que abans d'acabar aquest preàmbul li manifesti que els diputats socialistes, el dia que vegem Mossos d'Esquadra en les carreteres ens sentirem no únicament satisfets, sinó que ens sentirem com a casa, opinió que estic convençut que vostè comparteix però que no sé si és compartida per tots els diputats d'aquesta cambra.

Li deia al començament que nosaltres, en aquesta interpel·lació, partíem de l'acord i des de la preocupació; una preocupació amb un doble sentit. Per una ban-

da, la primera preocupació tenia una data: el 3 de març de 1996. Abans d'aquesta data, el Partit Popular ens repetia fins a la sacietat que ells, a partir del dia 3 de març, serien una àmplia i abundant majoria, no solament a Espanya, o millor dit, a Espanya, gràcies a la inestimable ajuda de l'electorat català, i que a partir del 4 de març explicitarien la seva posició respecte del model de policia a Catalunya i revisarien amb profunditat els acords Estat - Generalitat. Doncs, bé, ja han passat uns quants dies des del dia 3 de març i podem constatar –i suposo que vostè estarà d'acord amb mi– que aquesta preocupació ha desaparegut.

La segona preocupació, senyor conseller, té a veure amb la forma i manera de com el Govern de la Generalitat, i concretament la seva Conselleria, està portant a terme el desplegament dels Mossos d'Esquadra. Creiem que no ho estan fent del tot bé. Senyor conseller, vostès estan desenvolupant un model de policia a Catalunya sense haver definit prèviament quin ha de ser el model de policia de Catalunya. S'estan limitant a substituir sense tenir presents les realitats prèviament existents i de forma –al nostre entendre–, a vegades, precipitada. Existeixen ciutats a Catalunya on els Mossos d'Esquadra en el seu desplegament no tenen molt present realitats molt concretes com són les policies locals. Els responsables municipals ens manifesten una certa preocupació en notar en alguns casos, que no en tots, un cert retrocés o una preocupació que hi pot haver un retrocés respecte de la situació anterior. I en altres casos s'ha fet un intent de desenvolupar protocols de col·laboració amb la policia local i entenem nosaltres que amb aquests protocols es pretén també de supeditar la subordinació de la policia local als Mossos d'Esquadra. I, fins i tot, a vegades es dona la paradoxa que sembla que abans les coses en alguns llocs funcionaven millor.

En definitiva, tenim la percepció que no existeix una clara voluntat de trobar, en la pràctica, mecanismes de col·laboració i coordinació. No és suficient tenir un marc jurídic; la Conselleria de Governació té dins de les seves competències la responsabilitat política de seguretat ciutadana, planificar, fent el seguiment i el control d'aquesta matèria a Catalunya. Estem, per tant, davant d'una oportunitat única, com és la de crear un nou model de policia i, senyor conseller, hem d'aprofitar aquesta oportunitat única. L'absència d'una veritable concreció d'objectius i finalitats, tenint en compte les diverses realitats geogràfiques i econòmiques del nostre país, i amb la concurrència del conjunt de les administracions, inclosa la municipal, pot provocar, al nostre entendre, un alt grau de descoordinació entre les forces policials existents a cada territori. La diferent normativa estatal i autonòmica que existeix relativa als cossos de seguretat i la política aplicada per la Conselleria de Governació de la Generalitat no defineixen un sistema de seguretat que aclareixi suficientment les diferents funcions i responsabilitats que ha d'assumir cada nivell d'administració a través dels seus cossos i forces policials. L'essència d'aquest model ens preocupa. No es pot limitar a fer una mera substitució. No podem incrementar la despesa pública de forma desmesurada; no podem justificar-nos exclusivament amb la nostra realitat cultural i històrica; no podem ignorar la

realitat local de Catalunya en la seva diversitat; no podem actuar simplement per criteris d'oportunitat política; ens hem de dotar d'un sistema de seguretat assumit àmpliament per la majoria de les forces polítiques catalanes; hem de ser imaginatius i hem d'aplicar amb seriositat un discurs basat en el compliment dels principis de l'eficàcia, l'economia i l'eficiència. La creació d'aquest sistema de seguretat és fonamental, tant per a la consolidació de la policia a Catalunya com per al desenvolupament social del país. En aquest sentit, poques seran les oportunitats que tindrem per al disseny, la concreció d'una estructura tan important per a la vida social d'un país, com és la seguretat pública. Les lleis, tant de policies locals com autonòmiques, estan plenes de referències a la necessitat de crear i trobar mecanismes de coordinació.

Per tot això, el Partit dels Socialistes de Catalunya proposa el disseny d'un model policial més participatiu i més ampli. Hem de discutir i posar-nos d'acord en la definició i la posada en funcionament del sistema de seguretat pública. Segur que trobarem punts de connexió més que de discrepància. La policia de Catalunya ha d'estar constituïda per la Policia de la Generalitat i les policies locals, i és en aquest sentit on s'ha de començar a tenir molt en compte, a partir de ja, el paper dels ajuntaments, de les autoritats locals i, particularment, el paper de l'alcalde.

El concepte de «policia de Catalunya» com a eix vertebrador del sistema de seguretat pública no pot ser reduït simplement a la presentació, des del nostre punt de vista, d'un conjunt de reflexions poc resolutives i limitatives. Ja estem d'acord que vostès siguin els principals responsables del sistema de seguretat pública a Catalunya, però no pensem que tot l'anterior és dolent i que s'ha de canviar. Des del nostre punt de vista, dir a la Conselleria que no actuï de forma desmesuradament innovadora, perquè la innovació no sempre és positiva, i si s'ha de portar a terme serà per canviar aquelles coses que prèviament s'ha constatat que no funcionen del tot bé.

Vostès manifesten que l'essència del nou model de policia a Catalunya està perfectament definida. Diuen que la substitució dels cossos i forces de seguretat fonamenta bàsicament aquesta absència; nosaltres entenem que no. Entenem que no, perquè manca encara la definició del model policial, i no és suficient, entenem nosaltres, fer aquesta afirmació dient a continuació que aquí l'únic que falta és veure, exactament, la integració o la referència a la policia local.

Creiem, així mateix, que s'autolimiten de forma injustificada, al nostre entendre, a l'hora de plantejar-se la no-conveniència de fer modificacions legislatives per al nou model policial. Per tant, creiem oportú definir en aquest Parlament els principis bàsics del model. Nosaltres, com no podia ser d'altra manera, creiem en el municipalisme i creiem que els ajuntaments tenen una gran experiència en matèria de policia, ja que organitzen i gestionen cossos de policia local des de fa molts anys. Volem, en aquest sentit, recordar la nostra vella reivindicació que sigui l'alcalde el representant ordinari de la Generalitat en el seu municipi. Hem de definir, per tant, el paper dels alcaldes en el nou sistema de segu-

retat pública de Catalunya. Creiem que les policies locals han de considerar-se com un cos amb vocació de policia ordinària en els municipis o ciutats de més de cinquanta mil habitants. Hem de potenciar l'autoritat dels alcaldes en matèria de seguretat ciutadana dins de les competències municipals. Aquestes idees pretenen ser una aportació de sortida que pot donar resposta als diversos problemes existents. Per nosaltres, els criteris de proximitat política i administrativa són prioritaris per al desenvolupament d'una política democràtica de seguretat pública.

Senyor conseller, la política de fets consumats que s'està portant a terme, des del nostre punt de vista, desplegant els Mossos sense aquest conjunt de definicions prèvies pot, provoca o pot provocar a curt termini una descoordinació evident. Davant d'aquesta situació ens fem un conjunt de preguntes que li traslladem: quin paper complirà la Policia de la Generalitat en aquests municipis on desaparegui, o on pot desaparèixer, la policia local? Està disposat, el Govern, a desenvolupar de forma consensuada amb la totalitat de les administracions representades a Catalunya, un sistema de seguretat pública? S'ha plantejat aprofitar el coneixement i l'experiència de la policia local i de les forces i cossos de seguretat de l'Estat que operen en el territori, abans de fer el desplegament?

Senyor conseller, aquestes són les nostres preocupacions. A la vegada que li manifestem la nostra voluntat de treballar sobre la base de la col·laboració en la definició del nou model policial, amb la confiança que, per part seva, a partir d'ara, es faci un pas més en, no ja solament la definició genèrica de les declaracions de principis, sinó en les concrecions, en les concrecions sobre totes aquestes matèries i altres que ens permetin a tots caminar i, en definitiva, encertar el repte que tenim, de cara al futur, com és la definició d'aquest model nou de policies a Catalunya, constituït sobre la base de les policies locals i els Mossos d'Esquadra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per a la resposta, l'honorable senyor conseller de Governació, senyor Pomés, per un temps de deu minuts, també.

El conseller de Governació (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com vostès ja saben, dintre del procés de desenvolupament de les previsions estatutàries, i en coherència amb els requeriments del Parlament de Catalunya –i vull deixar-ho també clar–, els governs de l'Estat i la Generalitat van establir, en l'acord de la Junta de Seguretat, el principi de substitució dels cossos estatals per la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra en les funcions de seguretat i ordre interior.

Això obria un procés en el decurs del qual els Mossos d'Esquadra es convertien en l'eix vertebrador dels cossos actuant a Catalunya, i les autoritats del Govern català, en el pal de pallar del sistema de seguretat pública interior. El canvi que això suposa en les relacions

entre la Generalitat i els municipis en matèria de seguretat serà també, consegüentment, d'un abast molt important. Afectarà la composició de les juntes locals de seguretat? Sens dubte, i en general, tots els òrgans de coordinació de representació o consultius existents o que es puguin crear. En aquest sentit –ja ho he manifestat altres vegades– la Generalitat es proposa anar decididament endavant cap a la constitució d'una administració de seguretat. I deixo aquí apuntat el tema, ben conscient de la formidable quantitat i qualitat de problemes que això pot suposar. El que no puc ni vull deixar de banda és la qüestió de les noves relacions amb els ajuntaments, com vostè em manifestava, i dels cossos policials entre si.

Abans d'entrar en el fons del tema vull aclarir un concepte que vostè també ha mencionat; em refereixo a la idea errònia que persisteix en alguns àmbits que l'acord de la Junta de Seguretat del 17 d'octubre de 1994 a què abans feia referència, això pressuposa ja que existeix un model policial català. La Junta de Seguretat és un òrgan paritari entre Generalitat i Estat, creat per l'Estatut, la missió del qual és regular el desplegament dels Mossos d'Esquadra i coordinar aquests amb els cossos de l'Estat. Per tant, aquest òrgan només podia prendre un acord sobre els cossos de les administracions que en són membres, i no podia de cap de les maneres disposar res sobre els altres que no estiguessin representats en la Junta.

Per tant –primer punt que vull deixar clar–, deixa absolutament intactes les funcions de les policies locals que fins ara venien desenvolupant. La meua impressió ha estat sempre que aquesta reacció, d'un cert desencís o –per què no dir-ho?– fins i tot d'un cert recel davant de l'acord de sectors del món local, es deu en bona part a la projecció o la difusió de l'acord com un nou model de policia que Catalunya estava esperant, quan la realitat és que només s'ha fet el primer pas, que és un acord de substitució d'una policia per una altra i la delimitació de les funcions respectives. Es tracta, per tant, d'una modificació substancial, però parcial, del model vigent. I en aquest sentit no pot ser mai considerada com el nou model policial de Catalunya, sinó, en tot cas, un avenç en aquesta direcció. Ara bé, nosaltres, a l'hora de desenvolupar políticament les potencialitats de l'acord amb l'Estat, havíem de partir del model dissenyat pel Parlament, que ens mana anar –com vostè molt bé deia abans– cap a una policia de Catalunya formada per les policies de la Generalitat i dels ajuntaments, i on la Generalitat es faci càrrec de la responsabilitat de la seguretat i l'ordre interiors en el marc d'un sistema únic de seguretat pública.

La Comissió de Coordinació de Polícies Locals va iniciar uns treballs, tot just ara fa un any, en tres camps, però que les successives conteses electorals van anar retardant. En primer lloc, sobre formes o variants que podria adoptar el model en els diferents municipis; un segon respecte als òrgans de coordinació de les administracions, autoritats i serveis policials, i un tercer, relatiu als estudis sobre les diferents dimensions dels problemes de seguretat. En aquest sentit, deixin-me també expressar, ja, de bon principi, una posició prèvia del Departament sobre una qüestió clau: em refereixo al

principi polític i al fet jurídic de l'autonomia municipal, el qual, en l'àmbit de la seguretat, es concreta en tota una legislació sectorial que no deixa absolutament cap ni un dubte sobre quines són les competències pròpies dels municipis en aquesta matèria.

Per tant, que quedi ben palès el nostre propòsit de no fer absolutament res en aquest camp –absolutament res– si no és en virtut d'un acord lliurement consentit entre el Departament de Governació i el respectiu municipi. I dic això perquè, sense perjudici de fórmules jurídiques per englobar alguns, molts o, fins i tot, tots els municipis, és en última instància cada municipi qui ha de decidir la fórmula que li convé dins el marc establert i de les possibilitats reals en cada cas i en cada moment. En tot cas, cap d'elles pot ignorar que la Generalitat ha de contemplar l'obligat *partnership* dels municipis –per tant, de les policies locals– i que els municipis, a la vegada, han de reconèixer la responsabilitat global i final de la Generalitat; per tant, dels Mossos. En una paraula, jo crec que ens necessitem, l'una i l'altra administració, per accomplir les seves finalitats.

I el cert és que el món local català és enormement plural i divers, i també ho són, en conseqüència, els cossos de la policia local, i que al mateix temps la Generalitat ha de garantir serveis iguals o comparables a tot arreu. Per tant, la política a seguir ha de combinar i conciliar dos tipus d'estratègia: de descentralització, d'una banda, i d'integració, de l'altra banda, de manera que, malgrat que aquestes estratègies puguin semblar aparentment contradictòries, les hem de fer complementàries políticament i tècnicament si volem complir el mandat del Parlament. Això ens exigirà a tots, ajuntaments i Generalitat, un gran esforç de reflexió i de voluntat política d'entesa, que jo ja vull, des d'aquest moment, declarar. Hi han diverses possibilitats; no hi ha una única via. Possiblement, n'haurem de definir no una sinó diverses, per a tot el territori i tots els cossos de policia, atesa la diversitat de què abans els parlava.

Des del Departament de Governació, i a través de la Comissió de Coordinació de les Polícies Locals, s'ha reprès aquesta iniciativa que deia jo abans, de negociació amb els representants dels municipis de Catalunya, i ho fem de l'única manera que creiem seriosa, que és que, a principis del mes de febrer vam sotmetre a la seva consideració un document que contenia diverses propostes o bases per al debat sobre el model de seguretat i policia de Catalunya. Per tant, no pretenem anar a fets consumats. Però, en qualsevol cas sí que és cert que, de moment, són propostes, i crec que correspon al conseller que els parla presentar uns objectius generals, unes línies mestres, unes metodologies o uns camins possibles. Però resultaria, potser, una mica forassenyat i temerari tractar d'imposar un model definit i acabat. Jo crec que precisament la solució, com deia vostè abans, l'hem de trobar entre tots, i cal que tots s'hi sentin implicats i que tots la sentim com a nostra.

Així, assumim que no és materialment ni jurídicament viable, ni tampoc prudent, pretendre implantar un nou model de relacions entre la Generalitat i els ajuntaments d'avui per demà en el conjunt de Catalunya, que suposés una modificació substancial de l'estatus actual –com veu, no tinc interès a fer canvis molt a fons–, hau-

rem d'acceptar l'expressió jurídica que els avenços en aquest procés són potser per la via dels convenis que lliurement i voluntàriament vulguin signar els ajuntaments amb el Departament de Governació.

Per tant, hauran de ser els mateixos interlocutors, Generalitat i ajuntaments, els que hauran de determinar quan el procés ha madurat prou com per consolidar-lo amb una proposta d'innovació legislativa. Aquests convenis podrien incloure una quantitat variable d'aspectes, qüestions operatives, de suport, de col·laboració, de simple coordinació, d'integració d'activitats i recursos o només d'auxili mutu, etcètera. Això dependrà, jo crec, de les possibilitats reals de cada ajuntament a interessar en participar-hi i de la seva voluntat de fer-ho, com també de la nostra capacitat afectiva per fer de l'Administració de seguretat i de la policia de la Generalitat els eixos vertebradors d'aquest sistema de seguretat i policial de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica té la paraula el diputat senyor Corbacho, per un temps de cinc minuts.

El Sr. Corbacho Chaves

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, efectivament, si s'ha de... Jo no he pretès dir en cap moment, o almenys no és aquesta la intenció, que els acords de la Generalitat i l'Estat, l'octubre de 1994, per si mateixos, fossin el moment i fins i tot el tema de la definició del model policial. Això pertany, doncs, als acords entre la Generalitat i l'Estat, en un acord que té una vigència temporal i aquests acords són el que porta, en definitiva, al desenvolupament del desplegament dels Mossos d'Esquadra en el territori de Catalunya.

Però, miri, des d'octubre del 94 fins al març de 1996, i si partim de la base que aquest Parlament a través de diferents mocions, a través de diferents resolucions, va aprovar la impulsió de caminar cap a la direcció de definir el model de policia de Catalunya entre les policies locals i els Mossos d'Esquadra, des d'octubre de 1994 fins al març de 1996 encara no tenim..., ja sé que vostè em dirà que el febrer de 1996 és la primera vegada que es va posar sobre la taula, doncs, un document per començar a discutir, però, en definitiva, nosaltres ens queixem que s'està ja portant un conjunt de desplegament, que els Mossos d'Esquadra comencen a tenir funcions concretes i que des de llavors fins ara no hi ha hagut la discussió necessària per posar-nos d'acord, almenys, en uns quants principis que permetessin, doncs, en definitiva, caminar plegats i d'una manera consensuada i al més coordinadament possible.

A nosaltres ens continua preocupant el tema dels convenis bilaterals en funció de la voluntarietat o no de cada ajuntament. Nosaltres creiem que hi ha un pas previ, que seria posar-nos d'acord en quines són aquestes bases mínimes de les quals s'ha de partir per després, en definitiva, no solament definir sinó continuar treballant en el nou model. I en aquest sentit vostè, en

aquest moment, té sobre la taula posat un ventall de possibilitats; en el primer document, quatre, però vostè ja n'ha afegit una cinquena –una cinquena–, per tant, estem davant d'un ventall massa ampli de possibilitats –massa ampli–; però mentre aquest ventall de possibilitats massa ampli està sobre la taula, nosaltres constatem que el que realment s'està portant a terme és un d'aquest ventall, un sistema, que és el de la substitució pura i dura, sense entrar en el que és, no ja la modificació, sinó l'acord. Creiem, per tant, que a partir d'aquí s'ha de treballar en aquesta direcció, i hem de treballar en coses concretes per a evitar que es doni –que es pot donar, perfectament– que pot haver-hi, doncs, una certa..., no invasió, sinó una certa duplicitat de competències. I vostè suposo que estarà d'acord amb mi que tenim un repte de cara el futur.

Aquest país..., de Catalunya no tinc totes les dades, però Espanya és un dels països que més policia per càpita té de la Unió Europea –Itàlia està pel davant–, i tots convenim que realment el problema no passa per una superposició permanent d'augmentar permanentment el nombre de policies, sinó que passa –i avui dia és el que està en la discussió– per discutir i aclarir el conjunt de les obligacions, de les definicions clarament entre un cos i un altre, establir clarament el que són els elements de coordinació per aconseguir entre tots una major eficàcia, que no necessàriament vingui per la via de l'augment quantitatiu de més presència de policia.

Nosaltres..., jo no ho sé, vostè em dirà segurament que no, però nosaltres tenim la percepció que en alguns casos que s'ha substituït l'anterior cos de forces de seguretat de l'Estat, això ha significat un augment quantitatiu de més presència policial respecte del que hi havia anteriorment. Segurament, potser, abans no estava correctament dimensionat el nombre de persones o efectius per a complir aquella funció, és probable, però a nosaltres, sense saber aquestes dades, ens preocupa que el resultat final sigui un resultat de sumes i no de clarificacions. Perquè, per altra banda –i ja sé que en aquest moment no és el tema que correspon en aquest debat–, però, en principi, el sistema que hi hauria d'haver al final seria una clara definició de quines són les funcions de la policia i cossos de seguretat de l'Estat, quines han de ser les funcions clares dels Mossos d'Esquadra i quines funcions han de tenir les policies locals. I quan parlem de les policies locals, no parlem universalment; som conscients i ja sabem que en més de nou-cents municipis –més de nou-cents municipis– la realitat és molt diversa, però és veritat que, en canvi, en set, en vuit, en deu, en onze municipis, realment, no solament tenen un nombre suficient de policia sinó que tenen una llarga experiència.

En definitiva, senyor conseller, nosaltres el que li oferim una vegada més és la possibilitat..., més que la possibilitat és la nostra predisposició de continuar treballant sota la base del diàleg i per intentar arribar a un acord. Però vostè és el que té la responsabilitat; vostè és el que té l'instrument. Si vostè no posa les condicions, la nostra voluntat, en definitiva, serà això, serà voluntat. Si la Comissió aquesta de coordinació considera vostè que pot ser un bon instrument, doncs, jo li demano que aquesta Comissió no es reuneixi un cop cada sis mesos, sinó que es reuneixi, si és necessari,

cada quinze dies. Si alguna cosa hem de modificar des d'un punt de vista legislatiu, doncs, per això tenim el Parlament i tenen també vostès la possibilitat d'aportar coses i iniciatives parlamentàries al Parlament.

I finalment, des del món municipal, pensi vostè que vostè pot trobar en el món municipal i a través de la Federació Catalana de Municipis un aliat; trobarà un aliat, no trobarà, diguem-ne, un poder que intentarà contraposar-se, doncs, al nou model, perquè deia en la meua interpellació que partíem de la profunda convicció que el desplegament de la policia de Catalunya, a través dels Mossos d'Esquadra, és un fet positiu, un fet que nosaltres recolzem perquè, a més, aquest fet positiu no solament l'entendem en tant que ve a reafirmar la personalitat de Catalunya, sinó que partim de la base que tot això contribuirà a la millora de la seguretat pública a Catalunya. Aquests són els nostres principis i esperem trobar, a partir d'aquí, una més gran obertura de la seva Conselleria i de la seva proposta.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor conseller, per al torn de rèplica, té la paraula.

El conseller de Governació

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors, bé, agrair en primer lloc, i començant pel final, l'oferta de col·laboració. Poden tenir per segur que el Departament de Governació és tan, diguem-ne, interessat com vostès que el final el disseny d'aquest model policial i de seguretat a Catalunya marqui una fita històrica, i en això tots hi tenim aquesta responsabilitat, que jo, en aquest cas, no defujo.

En segon lloc, és cert que fins ara nosaltres només hem fet un procés de substitució i, per tant, no hem entrat en un nivell de convenis, però això no fa pressuposar que això sigui la línia; és a dir, no hem entrat en un nivell de convenis perquè ens ha semblat que sí que hauríem fet uns fets consumats que sense haver arribat a un consens i a un acord global, en aquest cas, doncs, amb les entitats municipalistes de Catalunya, hauríem arribat a determinades qüestions de forma unilateral. I per tant, aquí hi ha un respecte absolut a aconseguir aquest consens que ens ha limitat, de moment, a fer purament i simplement una substitució material.

És cert que posem un ventall molt ampli, però és que jo crec que, d'entrada, nosaltres, precisament perquè tenim aquesta diversitat en el món local tan important..., de 944 municipis n'hi ha 196 amb policies locals; d'aquests, hi ha municipis que tenen un policia local i n'hi ha –com és el cas de Barcelona– que en tenen més de 2.500. Això, d'entrada, a nosaltres ens fa que no ens vulguem tancar ni constrènyer i que, per tant, posem sobre la taula un ventall ampli que després, en el decurs de les negociacions, segur que s'anirà tornant a posar en el lloc que li correspon.

Pel que fa a les funcions delimitades. Miri, les funcions delimitades entre els cossos i forces de seguretat de l'Estat i els Mossos d'Esquadra, l'acord del 17 d'octubre del 94, els fixa fil per randa. Està molt clar què és el que a partir d'aquell moment és funció del Cos de

Mossos d'Esquadra i què es consideren funcions de policia supracomunitària, en aquest cas, per tant, de cossos de l'Estat. I per cert, repeteixo, aquell acord no modificava en res les competències dels policies locals. Altra cosa és que després, de comú acord, després d'una negociació, s'hagin de fer variacions legislatives que ens permetin variar algunes d'aquestes condicions que fins ara hi havien, però no s'ha tocat res. En tot cas vindrà de l'acord posterior.

I per últim, pel que fa a les reunions de la Comissió de Coordinació, jo lamento, igual que vostè, que això no hagi avançat més. Com li deia abans, en una part era degut al fet que durant unes èpoques ens faltaven interlocutors: estàvem en procés electoral del món municipal, després un procés del Parlament de Catalunya i darrerament a nivell de l'Estat. A la reunió que vam tindre a principis de febrer, vostè sap que vam muntar una comissió tècnica perquè s'anés treballant, no cada quinze dies, si cal que es reunís cada setmana; darrerament jo vaig haver de reclamar que em nomenessin representants dos de les entitats que encara no n'havien aportat, i per part meua, doncs, això ho impulsaré amb la màxima rapidesa. Mantinc una mica el criteri que seria bo que abans d'arribar l'estiu nosaltres tinguéssim ja clarament definides aquestes bases mínimes, a partir de les quals, llavors, mantenint el principi sempre –crec jo– d'autonomia local, cada ajuntament, en aquestes bases mínimes consensuades, pogués trobar el seu encaix en aquest disseny i en aquest model de policia de Catalunya. Amb això em tindran sempre al costat per avançar en aquesta línia de seguretat i de policia a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'arxius

Anem al següent punt de l'ordre del dia, el novè punt, que és la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'arxius, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Substanciarà la Interpel·lació el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Gràcies, també, per la modificació de l'ordre del dia, ni que fos per haver pogut retre el comiat simbòlic a Montserrat Raurell, diputada que moltes vegades en aquesta cambra m'havia contestat justament a mocions subsegüents en temes de política musical i avui ho hem recordat fa un moment.

Senyores diputades i senyors diputats, ja en legislatures anteriors el Grup Parlamentari al qual pertanyo havia mostrat una sensibilitat especial, no únicament per la política cultural sinó també per la política en relació amb el patrimoni cultural. Hem volgut, per això mateix, que la primera d'un seguit d'interpel·lacions sobre

polítiques culturals fes referència a la política del Govern de la Generalitat en relació amb els arxius. Què clar, per tant, que si proposem aquesta reflexió és perquè volem cooperar en la gestió dels arxius de Catalunya i perquè volem retre homenatge a les arxiveres i els arxivers que han treballat intensament, sovint amb mitjans escassos i en èpoques de canvi polític i social, per fer possible la realitat actual dels arxius catalans. Representats per una Associació d'Arxivers de Catalunya, que ara celebra el seu desè aniversari, la feina dels arxivers ha estat tan ingent com els neguits que plantegen i les dificultats que han de superar. Em permeto, en tot cas, recomanar a les il·lustres diputades i els il·lustres diputats d'aquesta cambra la publicació, cruixent encara, d'un llibre, *Els arxius, l'experiència catalana*, publicat per la ja esmentada Associació d'Arxivers de Catalunya i en el qual veiem plantejats temes molt concrets del món complex dels arxius.

Seria del tot injust no començar aquesta interpel·lació sense una referència al refundat Arxiu Nacional de Catalunya, de Sant Cugat del Vallès, el més ben concebut i equipat d'arreu d'Europa, segons la revista *Arxius*, de primavera de 1995, que descriu també els aspectes tècnics d'aquest Arxiu, segurament modèlic entre els arxius que hi ha.

Si era de justícia reconèixer l'avenç en la dotació de recursos materials i humans dels arxius en general, i sobretot de l'Arxiu Nacional de Catalunya, creiem que també ho és que recollim els neguits, els parers i les mancances tant de marc legal com de mitjans que els professionals del sector ens comenten. Dic «de marc legal», i acabo de tenir a les mans un decret, el 76/1996, de 5 de març, que va aparèixer ahir..., abans d'ahir, però, al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, i que suposo que m'excusaran si no he tingut temps ni de buidar-lo ni d'estudiar-ne les conseqüències; en tot cas, si s'escau que hi hagi una moció subsegüent d'aquí a quinze dies, els asseguro que tindrem molt en compte el que diu aquest Decret, i espero que també, en l'explicació del senyor conseller, ens el comentis.

No sóc arxiver ni historiador. El meu contacte amb el món dels arxius ha estat gairebé anecdòtic, i més aviat com a usuari d'arxius. Asseguro, però, que he escoltat amb atenció els comentaris dels professionals del ram i que m'he brindat a mirar de representar políticament, parlamentàriament, allò que els preocupa.

Creiem que s'ha de revisar el sistema d'arxius de Catalunya i que hem d'anar cap a l'elaboració d'una nova llei d'arxius. Determinades qüestions ho fan necessari, com l'orientació massa culturalista o massa historicista de l'actual, que resulta parcial, i goso dir que àdhuc deformadora de la realitat arxivística. L'adscripció dels Serveis Generals d'Arxius, de la Conselleria de Cultura, podria ser una expressió d'això que vull dir; la necessitat, a més, que els òrgans administratius encarregats dels arxius siguin de rang superior i de caràcter interdepartamental; el fet que la Llei oblidí, o en tot cas deixi molt en segon terme, el rol arxivístic d'altres administracions catalanes que no són la Generalitat; que faltin esments de la inspecció en matèria d'arxius o del dret constitucional dels ciutadans a l'accés a la documentació pública.

Diria que la Llei d'arxius no es mou en sintonia amb d'altres lleis culturals aprovades per aquest Parlament: la Llei de museus, la del sistema bibliotecari i la del patrimoni cultural, lleis aprovades després de l'aprovació en aquesta cambra de la Llei d'arxius.

La voluntat política a favor dels arxius ha de tenir, a més, altres traduccions. Els recursos que s'hi han destinat fins ara han quedat molt per sota de les necessitats reals. Cal dotar els arxius perquè puguin desenvolupar la seva tasca, i, ja que la polèmica ha estat servida, no creuen que ha arribat l'hora de revisar l'estatus actual dels arxius de titularitat estatal a Catalunya? Em refereixo, evidentment, a l'Arxiu de la Corona d'Aragó, del qual es parla en l'Estatut d'autonomia de Catalunya en la disposició addicional segona.

Vull referir-me, però, als arxius comarcals d'una manera molt especial. La Llei actual parla dels arxius històrics comarcals integrats en la xarxa d'arxius de la Generalitat. El Decret 110/1988 els regula: depenen del Servei d'Arxius, que planificarà i programarà les actuacions arxivístiques pertinents, en facilitarà la instal·lació adequada, els dotarà del material homologat necessari per al correcte desenvolupament de la seva activitat, n'inspeccionarà i coordinarà les tasques del personal tècnic que hi presti els seus serveis i en garantirà el correcte servei que permeti l'accés i la consulta del fons documental per part dels investigadors.

Segons el Decret esmentat, els arxius comarcals han de tutelar tot el patrimoni documental de la comarca i tenir coneixement de la situació d'aquest patrimoni. Tot i que aquests arxius van néixer amb un marcat caràcter historicista, també, aquests arxius, les necessitats reals del país fan que aquestes institucions hagin de passar de ser dipòsits de fons històric al servei de la investigació i de la cultura a ser centres de prestació de serveis que assessorin tècnicament les institucions de la comarca generadores de documentació i els donin suport.

Per exemple, han de poder informar sobre els fons que no poden acollir; han de poder facilitar un servei de restauració documental; han de poder assessorar els grups, les entitats que volen organitzar els seus fons sense cedir-los, fons que en algun cas són molt importants. Per exemple, visc de fa vint-i-set anys en una comarca, el Baix Llobregat, on hi ha fons tan importants com l'Arxiu de la Baronia de l'Eramprunyà, una comarca que té en aquests moments un fons documental notabilíssim pel que fa, justament, a la instal·lació industrial de la comarca, a les seves característiques industrials; l'arxiu de l'empresa Siemens, SA, que neix o que és instal·lada a Cornellà l'any 1910, ha passat a l'Arxiu Nacional de Catalunya gairebé sense informació a l'arxiu comarcal. Hi ha fons similars en aquests moments a la comarca, i molt ens temem que molts d'aquests fons puguin ser fons destruïts. És del tot indispensable que aquests fons siguin tinguts en compte, perquè segurament pel futur del país tenen tanta importància aquests fons com d'altres fons que ens semblen prioritaris pel que fa a l'anàlisi de la nostra història col·lectiva.

D'altra banda, si hem creat un model d'actuació comarcal, l'hem d'enfortir i assegurar que funcioni. Mentre

la divisió territorial de Catalunya siguin comarques, cal potenciar el paper dels arxius comarcals i evitar que marxin els fons documentals que estan en la base de la identitat de la comarca. Cal evitar també duplicitats i interferències amb l'Administració de la Generalitat. Els arxius comarcals i l'Arxiu Nacional haurien de poder desenvolupar les funcions contingudes en la legislació, i, una vegada més, hem de fer possible l'accés dels investigadors als fons privats, tal com preveu la Llei.

Però perquè els arxius comarcals puguin desenvolupar les seves funcions ens hem de preguntar també: és encertada la delegació de la gestió dels arxius comarcals als consells comarcals respectius, en aplicació del Decret 208/1989? Per què no fem una anàlisi seriosa comarca per comarca, en comarques on hi ha arxius comarcals, sobre com ha funcionat aquesta relació?, com han assumit aquestes delegacions els consells comarcals?, han ajudat a consolidar aquests arxius? En la majoria dels casos, els consells comarcals no han assumit d'una manera responsable la gestió d'aquests arxius –dic els consells comarcals, no els arxius comarcals.

Joan Ferrer, en el treball «Arxius històrics comarcals», de la publicació abans esmentada, escriu: «En alguns casos, el consell comarcal ha volgut imposar uns criteris i unes línies de treball que no corresponen a la funció que ha de desenvolupar un arxiu; en d'altres, la despreocupació ha estat la tònica dominant. Tota la culpa no ha de recaure en els consells. L'Administració titular dels arxius comarcals, la Generalitat, no ha pogut o no ha sabut definir els límits de la delegació, deixant a la improvisació i a les bones voluntats l'assumpció de les competències que corresponen a cada una de les administracions.»

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable senyor conseller de Cultura, el senyor Guitart.

El conseller de Cultura (Sr. Joan Guitart i Agell)

Senyor president, senyores diputades i senyors diputats... Li agraeixo, senyor diputat, la seva intervenció i el seu interès pel patrimoni cultural de Catalunya, interès que comparteixen les senyores i els senyors diputats d'aquesta cambra.

És un fet evident que al llarg dels últims quinze anys un dels àmbits més dinàmics del patrimoni cultural ha estat el dels arxius –per això el senyor diputat ha començat la seva interpellació en relació amb el patrimoni pel tema dels arxius, suposo. Hi ha confluït tant la progressiva normalització cultural del país, com l'aspiració de preservar la pròpia memòria històrica, com la democratització i la modernització de l'Administració pública. Associat amb això, els professionals catalans del món dels arxius no només han augmentat molt en nombre, sinó que hi ha hagut i hi ha una progressiva incorporació del país als corrents més actuals de l'arxivística in-

ternacional. Tot això afavoreix l'existència d'un debat entre professionals que és molt positiu i que cal tenir ben present.

Naturalment, el Departament de Cultura coneix i té present el document de l'Associació d'Arxivers de Catalunya a què es referia el senyor diputat, bé que no l'assumeixi en la seva totalitat; de fet, no és assumit totalment ni pels mateixos arxivers, ja que, després d'haver rebut aquest document, el Departament de Cultura rebé un segon document de rèplica, signat per la immensa majoria dels arxivers de la Generalitat, que qüestiona parts importants del primer. Estem davant d'un debat de professionals catalans dels arxius al qual estem oberts des del Departament per aprofitar-ne allò que des d'una òptica més general pugui ser profitós. Que quedi clar, per tant, que el document a què es referia el senyor diputat no és unànimement assumit per la professió, ni els seus dictàmens, ni les seves propostes.

Dit això, es poden passar a revisar, encara que sigui molt de passada, els punts principals que plantejava el senyor diputat. Ha fet una referència a la consideració excessivament culturalista dels arxius. Quan fou restaurada la Generalitat, l'àmbit del patrimoni documental era un dels que necessitava una acció més urgent, perquè el bagatge heretat de l'Estat presentava uns dèficits grandíssims. A Catalunya, l'Estat no només havia deixat de banda el patrimoni documental privat a d'altres administracions públiques, sinó que havia estat incapaç, fins i tot, de preservar la documentació dels seus propis òrgans. Per aquesta situació objectiva, durant anys la Generalitat s'ha vist portada a fer una gran tasca de preservació de documentació històrica que corria el perill de desaparèixer. I –cal dir-ho– és una tasca que encara no es pot donar per tancada, bé que jo crec que s'hi ha avançat moltíssim.

El Departament té molt clar que els arxius constitueixen una part substancial de la cultura catalana i de la nostra memòria històrica. En aquest sentit, la dimensió cultural dels arxius és un fet inqüestionable i jo crec que també irrenunciable. Al costat d'aquesta vessant cultural –té tota la raó, senyor diputat–, és evident que els arxius conformen una part vital de la gestió administrativa quotidiana de les nostres institucions, i en aquest sentit l'acció desplegada pel Departament de Cultura ha estat en el conjunt de l'Estat –crec que ho podem afirmar– una actuació pionera.

El Departament ha intervingut d'una manera central en l'organització d'un sistema general de gestió de documentació administrativa. En base a la Llei 6/85, d'arxius, s'han desenvolupat un seguit de decrets, citats en part pel senyor diputat, particularment el 340/1989, sobre l'organització i gestió dels arxius de la Generalitat, el qual acaba de ser substituït pel Decret 76/1996, de 5 de març, al qual es referia el senyor diputat, pel qual es regula l'esmentat sistema general de gestió de la documentació administrativa i organització dels arxius de la Generalitat de Catalunya. Aquest Decret –el senyor diputat s'hi referia, que no l'ha pogut examinar– és una peça clau d'aquest àmbit d'actuació del Departament. La Comissió Nacional d'Avaluació i Tria de la Documentació, creada l'any 90, que presta el seu ser-

vei al conjunt de l'Administració pública de Catalunya..., es publiquen periòdicament les taules de valoració documental que elabora.

S'ha de fer notar que l'activitat d'aquesta Comissió és pionera en l'Estat espanyol i que els seus dictàmens són valorats més enllà del nostre àmbit territorial, pel que fa a l'Administració local. Per fer evident que el reduccionisme cultural és inexistent, cal recordar que l'any 89 el Departament de Cultura publicà unes normes de classificació que abracen tota la documentació municipal, tant la històrica com l'administrativa, i que des dels arxius comarcals es tracten els fons documentals municipals en el seu conjunt, independentment de la seva cronologia.

Ja s'ha dit que els arxius comarcals, malgrat l'ús del qualificatiu d'«històric» en la seva denominació, són receptors de documentació que en la seva gran majoria conserva vigència administrativa, pertanyents a les diverses administracions públiques del país. La Generalitat continuarà actuant en aquest àmbit dels arxius i en consonància amb la Llei 9/93, del patrimoni cultural, en el primigeni valor cultural del nostre patrimoni cultural, assemblant-se al que succeeix als països del nostre entorn cultural.

En aquest àmbit voldria aportar al senyor diputat una notícia puntual, però ben significativa: l'any passat, el Departament de Cultura publicà una normativa de tractament dels documents en pergami; doncs bé, recentment, diferents institucions, diferents ajuntaments, entre els quals d'una manera especial, per la importància de la seva documentació, hi ha l'Ajuntament de Toledo, ens han demanat d'aplicar-la. Aquesta anècdota ha de valer també per a donar idea de com l'actuació del Departament de Cultura en l'àmbit del patrimoni se situa d'alguna manera i en alguns aspectes a l'avançada en el nostre entorn, i jo crec que cal que segueixi essent així.

El senyor diputat es referia a una nova Llei d'arxius. Cal fer aquesta nova llei d'arxius? Jo crec que cal no excloure la possibilitat d'endegar una nova llei, bé que ara mateix no crec pas que sigui un objectiu prioritari. En el decurs de deu anys, des de l'entrada en vigor de la Llei del 85, s'han produït certament alguns canvis molt notables –el senyor diputat s'hi referia–; de tota manera, és evident que la Llei del 85, a través del seu desplegament reglamentari, ha donat i pot donar encara molt de joc per a la progressiva sistematització dels arxius del país. Amb tot, com ja s'ha dit, el Departament no exclou la possibilitat de tirar endavant un nou text legal en el futur, a semblança del que s'ha fet amb una nova llei de biblioteques i amb la llei de museus.

El senyor diputat s'ha referit d'una manera extensa a la xarxa d'arxius comarcals. Es parla, parlava el senyor diputat, de l'Arxiu Nacional de Catalunya, a l'hora de fer memòria de les realitzacions positives que s'han produït aquests darrers anys. En canvi, només al·ludeix, sembla, als arxius comarcals a l'hora de parlar dels neguits –deia, em sembla–, els parers i les mancances. Aquesta simplificació podria donar una imatge distorsionada, crec jo, de la realitat. Ha estat i és un punt central de la política arxivística de la Generalitat de dotar el nostre país d'una xarxa d'infraestructures

arxivístiques escampades arreu del territori del país, que superi l'artificiós marc provincial. L'Estat no havia fet res més que arxius provincials; la Generalitat, en canvi, ha creat vint-i-tres arxius comarcals fins ara, fins aquesta data. L'any 1995, aquests arxius han tingut més de quinze mil usuaris, i han organitzat exposicions, xerrades, jornades d'estudi, cursos i altres activitats. Aquests vint-i-tres arxius custodien quaranta quilòmetres de documentació dels segles X al XX, una xifra que representa el doble de la documentació conservada a l'Arxiu Nacional de Catalunya. Molts arxius comarcals, com és ara el del Baix Llobregat, són seu del centre d'estudis comarcals, i esdevenen així una infraestructura d'una gran influència en la vitalitat cultural de les nostres comarques. Al costat d'això, els arxius comarcals segueixen un procés de progressiva integració en l'Administració pública catalana; a més de rebre la documentació de l'Administració de la Generalitat a les comarques, hi dipositen la seva documentació activa i semiactiva l'Administració de justícia, el notariat i l'Administració local, els ajuntaments caps de comarca i els restants de la comarca que no disposen de mitjans per organitzar un arxiu amb tots els serveis necessaris.

Els arxius comarcals, per tant, jo crec que pot fer-se una reflexió i una consideració en relació amb el seu funcionament, sempre hem d'estar disposats a fer-la, i de fet s'està fent, però crec que el que es pot afirmar és que són una realitat molt i molt positiva, amb una doble funció: centres de conservació i difusió del patrimoni documental i, alhora, una peça clau de molt bona part de l'Administració pública catalana pel que fa a la seva pròpia gestió administrativa corrent.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica té la paraula, per espai de cinc minuts, el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

No en gastaré més, no, president. Gràcies, senyor president, i per espai d'aquests cinc minuts... De tota manera, el vermell... *(l'orador fa referència al llum que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció, que és encès.)*

El president

Ah, perdó!

El Sr. Riera i Gassiot

No sé si és una al·lusió política o...

El president

No, no, és un error.

El Sr. Riera i Gassiot

Bé, jo crec que, en tot cas, aquest març marçot, des del punt de vista parlamentari, serà un mes important per

als arxivers, perquè el que ens diuen moltes vegades és que se'n parla massa poc, dels arxius, que el seu caràcter justament de feina quotidiana fa que no siguin notícia i, quan ho són, ho són per situacions desagradables, com el tema dels fons arxivístics de la Generalitat que no ens han estat retornats, o pels desacords, en els quals nosaltres estem en sintonia amb el que ha manifestat el director general de Patrimoni Cultural sobre la gestió actual de l'Arxiu de la Corona d'Aragó.

Pel que fa al... Senyor conseller, jo no he fet esment, tot i que en les notes prèvies que li havia facilitat de la meua intervenció pensava fer-ne esment, del document dels arxivers del 28 de febrer de 1995, precisament perquè també a mi m'havia arribat que era un document que tenia elements controvertits, i per tant, en aquest sentit, no insisteixo en el tema. Sí que insisteixo en la necessitat de completar el mapa arxivístic català. Que la Llei en parla, en parlen els documents, i em penso que ens seria interessant, a l'hora de fer un balanç de com estem pel que fa a infraestructures culturals, saber com tenim en aquest moment la qüestió del mapa arxivístic català. El decret publicat, repeteixo, abans-d'ahir en el *Diari Oficial de la Generalitat* parla també puntualment de tota la qüestió, que també és objecte de molts debats, sobre la formació i el reciclatge permanent de les arxiveres i dels arxivers, tenint en compte les noves urgències i les noves problemàtiques del món dels arxius i la necessitat de completar, des del punt de vista també de personal, els arxius de Catalunya.

Pel que fa a la qüestió dels arxius comarcals, crec que..., anava a dir que, parlant en prosa, senyor conseller, estarem d'acord que en aquests moments hi ha una realitat d'Arxiu Nacional de Catalunya, a la qual s'hi ha dedicat una prioritat claríssima; que hi ha els arxius municipals, que són molt diferents —que de vegades el nom d'arxiu municipal acaba essent un concepte equívoc, fins i tot, perquè hi ha arxius municipals de molts tipus, de vegades per la força o per la capacitat de cada municipi, o també per l'atenció que un determinat ajuntament ha dedicat al seu arxiu municipal, fins i tot, i em penso, pels que he pogut visitar, que entre els arxius municipals n'hi ha de característiques molt dissemblants, i que, per tant, si es pogués fer un escàner d'aquests arxius municipals, veuríem que representen realitats arxivístiques diferents—, i aleshores hi ha una acció arxivística provincial —vostè al·ludia, deia..., d'àmbit provincial; diguem-ho clar: en aquest cas, de la Diputació de Barcelona—, fins i tot amb propostes, que crec que han de ser més discutides, sobre la possibilitat d'uns arxivers itinerants pel que fa a situacions i a pobles que no tenen o que no compten en aquests moments amb una realitat, amb una possibilitat arxivística pròpia. Personalment entenc que aquest és un dels punts en què pot haver-hi un acord, i un acord a moltes bandes, per veure com replantegem aquesta qüestió.

Les comarques són molt diferents, els municipis són molt diferents, el nom, en aquest cas, no fa la cosa, i un debat nominal sobre les realitats arxivístiques ens podria portar també a un atzucac relativament frustrant, perquè acabaríem dient..., jo tinc aquí també els llistats d'arxius municipals i comarcals —evidentment, en aquest cas, de la meua comarca—, i hi ha Arxiu Muni-

cipal de Castelldefels, Històric de Cornellà de Llobregat, Municipal d'Esplugues, Municipal de Martorell, Municipal de Molins de Rei, etcètera, etcètera, i hi ha un Arxiu Comarcal, que, com vostè deia, també és, a més, la seu del Centre d'Estudis Comarcals del Baix Llobregat... Ara, repeteixo, estem parlant d'una comarca molt gran des del punt de vista d'habitants, i d'una qualitat humana extraordinària pel que fa als seus habitants (*remor de veus*), i que ha generat, diguéssim, molt tipus d'informació.

Per tant, senyor conseller, permeti'm que insisteixi en això: per què no obrim un debat, i un debat interessant, sobre el futur d'aquests arxius comarcals, repeteixo, més enllà del que puguin ser els conceptes, pel que són les realitats actuals i per com podem treballar per a millorar aquestes realitats?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller, senyor Guitart.

El conseller de Cultura

Senyor president, senyores i senyors diputats... En referència, senyor diputat, al mapa arxivístic de Catalunya, vostè sap que la pretensió de la Generalitat és que cada comarca disposi del seu arxiu: fins aquest moment hi ha vint-i-tres arxius comarcals, vol dir que el mapa correspondria a completar aquests arxius fins que es produeixi a cada comarca.

Vostè, senyor diputat, ha tocat un tema realment important –jo m'hi referia abans, d'alguna manera–, que és el problema de la disjuntiva entre el comarcalisme i el municipalisme, entre els arxius comarcals i els arxius municipals. De vegades, la figura de l'arxiu comarcal es presenta com una figura alternativa i contradictòria amb els arxius municipals. Cal dir que en l'àmbit de la documentació municipal els arxius comarcals porten a terme una tasca de suplència i complement. Els arxius comarcals apleguen el fons municipal del cap de comarca, en general, i amb relació als municipis restants l'arxiu comarcal actua només si el municipi en qüestió no disposa dels mitjans necessaris per organitzar un arxiu propi, tot i que es pretén, des de l'arxiu comarcal, que molts dels arxius municipals es traslladin a aquest, perquè les condicions de conservació, de classificació i de tractament són clarament millors, les que realitzen els arxius comarcals. Aquesta actuació es concreta en la realització d'inventari de tota la documentació, i fins i tot, si és voluntat del mateix ajuntament, a dipositar-ne la seva part històrica en l'arxiu comarcal. És inviable, seria inviable, seria impossible, que el Departament de Cultura es proposés crear un arxiu municipal, que contribuís a fer un arxiu a cada municipi. Aquesta seria una solució inviable. Ens sembla que la solució millor, la solució adequada, la correcta, l'òptima, és, precisament, aquesta figura de l'arxiu comarcal.

El senyor diputat es referia a aquesta prestació de serveis, proposta de la Diputació de Barcelona. Jo crec que aquest assessorament que la Diputació pot prestar als municipis és una cosa prou interessant i prou impor-

tant perquè nosaltres hi dediquem atenció i que pugui ser objecte de consideració i, d'alguna manera, també, d'extensió.

Jo voldria aprofitar el fet que el senyor diputat s'hi ha referit per fer una reflexió, per acabar, amb relació a la posició del Departament de Cultura amb relació a l'anomenat Arxiu de la Corona d'Aragó. Tot i que és coneguda, jo la voldria fer, perquè s'ha posat –i ho deia el senyor diputat–, recentment s'ha posat una vegada més d'actualitat. El Patronat previst als estatuts d'autonomia de Catalunya, València, Aragó i les Balears s'hauria de constituir després d'haver separat de l'Arxiu de la Corona d'Aragó els fons estrictament referits a Catalunya, que, sigui dit de passada, són la majoria dels fons d'aquest arxiu. A la Comunitat Valenciana, per exemple, el Govern autònom gestiona l'arxiu de l'antiga Generalitat suprimida per Felip V; a Catalunya no és així: la Generalitat, ha de gestionar els fons del Principat, no pas un patronat. L'ús de la denominació «Arxiu de la Corona d'Aragó», que fou un invent d'un funcionari foraster del segle XVIII, després de la desfeta de 1714, en perjudici de la tradicional de l'Arxiu Reial de Catalunya, utilitzada del segle XIII a les primeries del XVIII, ha afavorit una gran confusió, fomentada per certs sectors del funcionariat estatal, de conseqüències negatives per a l'autonomia de Catalunya.

Per concloure, senyor diputat, estem disposats a considerar, a parlar, a discutir totes aquelles coses que puguin afavorir el bon funcionament dels nostres arxius, ja siguin els comarcals, ja sigui l'Arxiu Nacional de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor diputat, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Senyores diputades, senyors diputats, se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i onze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. de Alfonso i Pinazo.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, es passa ara a les preguntes amb resposta oral.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les prioritats del Consell Executiu per a augmentar l'autogovern de Catalunya

La primera pregunta al molt honorable president de la Generalitat de Catalunya és sobre les prioritats del Consell Executiu per a augmentar l'autogovern de Catalunya, presentada pel diputat senyor Roc Fuentes i Navarro, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Per a formular la pregunta, té la paraula el senyor diputat Roc Fuentes, per un temps límit, en conjunt, de dos minuts i mig.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, quines són les prioritats del Consell Executiu per a augmentar l'autogovern de Catalunya?

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat, també per l'espai de dos minuts i mig.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Miri, és evident que en aquest moment el tema que ens té més preocupats, tot i que aquests últims temps hi ha hagut algunes millores –però no prou substancials–, és el tema del finançament. Per tant, de seguida que les circumstàncies polítiques ens ho permetin, és aquí on posarem l'accent, ben entès que, a part de les línies tradicionals, diguem-ne, de reivindicació econòmica o de finançament que hem estat fent des del Govern, com vostè sap, hi ha un compromís per part de la Generalitat i meu personal de cara que el grup de treball que s'ha constituït aquí en el Parlament per estudiar la possibilitat d'aplicar el concert econòmic vagi endavant i arribi al més aviat possible a conclusions, per si poden ser tingudes en compte en la negociació.

En segon lloc, hi ha el tema concret del finançament sanitari; hi ha després la voluntat de reprendre les negociacions respecte a traspassos, que n'hi ha uns quants d'importants de pendants; volem posar l'accent també en la consolidació de l'acord que es va aconseguir temps enrere sobre policia autonòmica, i molt especialment sobre la policia de trànsit, i volem procedir, volem insistir novament –alguna cosa es va aconseguir darrerament, però de bon tros no prou– en la revisió d'algunes lleis de base d'aquests últims temps que han significat en la pràctica una rebaixada del nostre sostre competencial.

El president

Moltes gràcies. Per a replicar o repreguntar, té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Nosaltres hem coincidit a assenyalar reiteradament la insuficiència del sistema de finançament de Catalunya –sistema de finançament de

Catalunya que ha estat votat, acordat, aprovat pel Govern de la Generalitat i pel Govern central i que, per tant, si és insuficient, naturalment cal imputar-ho a qui va acceptar-ho i a qui va acordar-ho–, però, efectivament, coincidim que aquesta és una de les prioritats de l'autogovern de Catalunya, i estem disposats també a participar, en la mesura de les nostres possibilitats, en el seu impuls. Però pensem que l'autogovern és més que el finançament: l'autogovern és també completar, com a mínim, tots els traspassos pendants; l'autogovern és complir les previsions de l'Estatut, que a nosaltres ens semblen insuficients, però que, si més no, es pot avançar encara bastant, sobretot per la via del que preveu l'article 150.2 de la Constitució en relació amb l'article 22 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

El senyor president de la Generalitat, fa dos dies, va dir –i jo ho subscriu– que sentia un gran respecte per les competències de les Corts Generals espanyoles i per les seves atribucions. Jo li volia demanar si també sent el mateix respecte per les competències i atribucions del Parlament de Catalunya i estaria disposat, ell i el seu Grup, a constituir una ponència conjunta per aplicar allò que preveu l'Estatut, que és competència exclusiva del Parlament, per a millorar i aprofundir l'autogovern i reclamar noves competències, especialment en infraestructures, la supressió de l'Administració perifèrica de l'Estat..., en definitiva, donar un salt, un pas qualitatiu important per aconseguir augmentar l'autogovern de Catalunya, cosa que lamentablement vostès, en els últims dos anys i mig, no han aconseguit en absolut.

Gràcies, senyor president.

El president

Per a una nova intervenció, té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Com vostè molt bé diu, el finançament no ho és tot, però és molt, i, per tant, posarem en això una atenció molt, molt i molt especial. Hi han més coses –ja li n'he mencionat alguna–, moltes més, evidentment. I, per exemple, permetin-me que faci referència, per exemple, al tema de traspassos, dels quals només voldria accentuar que un capítol de traspassos en el qual nosaltres voldríem posar l'accent ara són traspassos precisament relacionats amb el que en podríem dir tot el referent a política d'ocupació; per tant, Inem, gestió de la Seguretat Social, Institut Social de la Marina, etcètera.

Bé, com que el temps és curt, simplement vull contestar el seu suggeriment. Òbviament, nosaltres sempre hem estat respectuosos amb les competències i les..., bé, les competències del Parlament de Catalunya, i no tenim cap inconvenient a discutir o a estudiar la possibilitat..., o sigui, per tant, m'obro a la possibilitat d'estudiar la possibilitat que un dia, en aquest Parlament, de la mateixa manera que s'ha constituït una comissió per estudiar el tema del concert, se'n constitueixi una altra per estudiar alguns aspectes relacionats amb els traspassos de competències.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el seu compromís amb els representants de la Unió de Pagesos pel que fa al pressupost per al 1996

La segona pregunta a l'honorable president de la Generalitat és sobre el seu compromís amb els representants de la Unió de Pagesos pel que fa al pressupost del 1996, presentada pel senyor Josep Curto i Casadó, del Grup Parlamentari Popular; té la paraula.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, la preocupació i les mobilitzacions dels pagesos catalans los últims dies, o els últims mesos, responen a la legítima aspiració d'exercitar lo seu ofici de cultivar la terra, emparat, est ofici, com és lògic, de manera col·lectiva, per uns recursos econòmics que decideixen i aproven, també gestionen, los governs respectius, en l'àmbit de les seues competències de política pressupostària.

En tot això sembla que existeix, per part del Consell Executiu de la Generalitat, la decisió de retallar – paraules literals– lo pressupost d'Agricultura de 6.000 milions de pessetes, encara que després s'ha parlat –també són paraules literals– de «suavitzar» esta reducció. En tot cas, quin compromís..., o va ésser este el compromís del president de la Generalitat amb los representants de la Unió de Pagesos respecte a esta important reducció pressupostària al Departament d'Agricultura?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a respondre la pregunta, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

El dia que el conseller i jo mateix vàrem rebre la Unió de Pagesos no vàrem agafar cap compromís en el sentit, diguem-ne, de compromís concret i quantificat; els vàrem exposar que, com vostè ha recordat, és voluntat del Govern de la Generalitat, en la línia, per altra banda..., en una línia de política pressupostària general a nivell de tot l'Estat, de reduir tota una sèrie de partides que sumarien, si poguéssim fer-ho així mateix, uns 105.000 milions de pessetes. Els vàrem dir, i en som conscients –ho hem dit públicament en algunes declaracions–, que en aquest projecte inicial s'hi hauran d'introduir alguns retocs i excepcions, i en algun cas concret, per exemple, pel que fa referència a Ensenyament, que està especialment pressionat pel tema de la reforma, alguns d'aquests retocs i algunes d'aquestes excepcions ja han estat introduïts i ja han estat estudiats i acceptats. I en Agricultura –i és això el que vam dir als representants de la Unió de Pagesos– mirarem de fer alguns d'aquests retocs, però no ho vaig quantificar i,

per altra banda, els ho vaig haver de deixar clar, perquè es tracta de no enganyar ningú, que aquests retocs seran, en el cas d'Agricultura i en el cas de tots, realment limitats; realment, la línia bàsica, diguem-ne, de disminució de la despesa, l'hauem de mantenir, no en Agricultura, sinó en el conjunt de les conselleries.

El president

Gràcies, senyor president. Per a replicar o repreguntar, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. La pròrroga dels pressupostos generals de l'Estat és evident que condiciona els pressupostos de la Generalitat, com la resta de comunitats autònomes, i ningú tampoc, senyor president, dubta de la sensibilitat col·lectiva dels problemes que suporta el sector de l'Agricultura. I una prova d'esta sensibilitat col·lectiva i responsabilitat col·lectiva és la Proposició no de llei que més tard aprovarà este Parlament per unanimitat de tots los grups parlamentaris. Si això és així, per què, a pesar de la paraula del president i del compromís del president, si això és així, per què continuen les mobilitzacions al carrer per part dels pagesos?

I la meua opinió és que només cal abocar la nostra curiositat, la curiositat de tots, al pressupost d'Agricultura i, probablement, allí trobéssim la resposta a esta desconfiança generada. Primerament, és que, com a sector estratègic de la nostra economia, hem pogut constatar que Agricultura mai ha sigut acció prioritària en lo Consell Executiu. En segon terme, que, del 93 al 95, lo capítol d'inversions del Departament d'Agricultura ha caigut en termes nominals i en pessetes reals. I, per últim, senyor president –val la pena que es miri això–, la partida pressupostària d'Agricultura 611.00, del 94 i del 95, les dues acumulades, equivalen ni més ni menys que a 1.300 milions de pessetes, «condicionament d'edificis al Gabinet del Conseller i Secretaria General». És clar, senyor president, que amb estos antecedents resulta molt difícil justificar i que accepti, la Unió de Pagesos, i els pagesos en general...

El president

Senyor Curto, se li ha acabat el temps.

El Sr. Curto i Casadó

...una reducció d'esta naturalesa.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula, per a una nova intervenció, el president.

El president de la Generalitat

Jo el que no vull de cap manera és que la Unió de Pagesos, ni qui sigui, puguin dir que els hem enganyat. Jo he de dir que, de disminució de les partides pressupos-

tàries, n'hi haurà. I procurarem que n'hi hagi al mínim possible, i que, a més, els diners que hi hagin es puguin aplicar d'una manera més positiva, selectivament parlant, de la manera més positiva; per exemple, pel que fa referència a sectors en crisi o, per exemple, pel que fa referència a aquelles partides que necessitem cobrir per tal de poder tenir accés a les subvencions europees, que, com vostè sap, són un dels elements més dinamitzadors de la nostra agricultura. Per tant, mirarem de retocar-ho. No vull, en absolut, fer concebre falses esperances: els retocarem, però dintre de la modalitat a què obliga l'actual política pressupostària, i a més ho aplicarem selectivament, no en el sentit sumptuari –això ja li ho puc dir per endavant–, com vostè ara temia, sinó en el sentit, ho repeteixo, de sectors en crisi, subvencions europees i, sobretot, també a aquelles institucions, tipus IRTA, posem per cas, que són necessàries per a mantenir la competitivitat de la nostra agricultura, o tipus, per exemple, Prodeca, que són necessàries per a mantenir la penetració internacional dels nostres productes agroromaders.

El president

Moltes gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els motius pels quals no s'ha pogut retenir a Catalunya la instal·lació de l'empresa Daewoo

La següent pregunta al molt honorable president de la Generalitat és sobre els motius pels quals no s'ha pogut retenir a Catalunya la instal·lació de l'empresa Daewoo, presentada pel diputat senyor Ferrer i Gironès, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; per a formular la pregunta, té la paraula el senyor Ferrer i Gironès.

El Sr. Ferrer i Gironès

Senyor president, jo havia de fer una pregunta sobre la instal·lació de l'empresa Daewoo, però estic anímicament en males condicions, perquè aquest matí, mentre vós no hi éreu, el vostre Grup ha votat en contra d'una proposició no de llei que anava a favor de la llengua catalana a les assegurances privades. (*Remor de veus.*)

El president

Limiti's a la pregunta que té formulada; estem en el temps de preguntes.

El Sr. Ferrer i Gironès

Atès que he considerat que això, als qui estíem Catalunya, ens ha afectat molt, faré la pregunta per escrit.

El president

Substanciada la pregunta de la forma que ha determinat el diputat senyor Ferrer, passem a la següent pregunta al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la marginació que pateix la Unió de Pagesos a l'hora de concertar les actuacions agràries del Govern

És la següent, sobre la marginació que pateix la Unió de Pagesos a l'hora de concertar les actuacions agràries del Govern, presentada pel diputat senyor Higiní Clotas, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya; per a formular la pregunta, té la paraula el senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Senyor president, molt honorable president de la Generalitat, la resposta a la nostra pregunta tinc la impressió que no costa diners i, per tant, no es tracta de saber qui enganya qui. Nosaltres preguntem què pensa fer el Consell Executiu de la Generalitat per reconèixer efectivament i institucionalment el resultat de les eleccions a cambres agràries de novembre del 1994.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a respondre la pregunta, té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Fonamentalment, mantenir-nos fidels a la línia que hem mantingut sempre, de tenir en compte la representativitat dels sindicats, i d'això n'hi ha unes quantes proves o unes quantes demostracions. Primera, per pressió del Govern de la Generalitat, i malgrat una oposició molt sistemàtica del Govern central, concretament del Govern socialista, Catalunya és l'única comunitat autònoma en tot l'Estat que ha fet eleccions sindicals agràries i que, per tant, els sindicats han pogut demostrar la seva força i la seva representativitat; primer punt.

En segon lloc, ja abans de les eleccions –però després, naturalment, això s'ha incrementat amb les eleccions i tenint en compte aquesta representativitat–, la Conselleria havia creat tota una sèrie de taules sectorials en les quals la presència dels sindicats, i concretament de la Unió de Pagesos, és molt patent. Aquestes taules sectorials són quinze, si no ho recordo malament –de les quals, si vol, després li donaré tota mena de detalls–, més una setzena sobre foment de modernització agrària i rural. I s'hi han tractat, doncs, tots els temes que poden tenir més interès des del punt de vista agrari.

La tercera cosa que hi ha és una taula de concertació. Li vull dir, a més, que moltes d'aquestes institucions són bastant úniques o, en tot cas, no sovintegen gaire en el conjunt de l'Estat. O sigui que qualsevol estudi comparatiu que es faci amb altres administracions autonòmiques ens donarà des d'aquest punt de vista un ampli marge pel que fa referència a aquest respecte de les institucions sindicals.

I, finalment, hi ha la presència dels sindicats, i naturalment de la Unió de Pagesos, en les organitzacions professionals agràries dels organismes dependents del Departament d'Agricultura.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Per a repreguntar o replicar, té la paraula el diputat Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Això que em contesta, senyor president, no deu ser prou exacte si tenim en compte que la Unió de Pagesos pensa totalment el contrari, i si, per altra banda, tenim en compte que el conseller d'Agricultura es dedica encara, ell mateix, a donar peixet a última hora a la Unió de Pagesos, reconeixent que no li ha tingut prou en compte el resultat de les eleccions del novembre de 1994, i crea noves taules sectorials, i convida la Unió de Pagesos, i es dedica a dir que aquesta és una solució salomònica per tal de fer contenta la Unió de Pagesos i evitar mobilitzacions. La premsa de Lleida ho explica amb molta claredat i amb paraules del mateix conseller. La veritat sembla que és que el Consell Executiu retarda, obstaculitza, frena, no reconeix efectivament que la Unió de Pagesos va guanyar amb un 70% dels vots les eleccions a cambres agràries, que es van fer, efectivament –això se li ha de reconèixer–, però, un cop fetes, què costaria reconèixer que el resultat va ser el que va ser?, que és una obvietat. Ens trobem davant d'un problema, que és que a aquest país li costa més del compte reconèixer els resultats tal com són. I passa en diferents àmbits de la vida política i també de la vida sindical. Ni en les taules sectorials, ni en les taules de concertació, ni en determinats organismes, ni –la Unió de Pagesos ho diu, també– en el Centre de Sanitat Porcina, no té la representació i el pes que li pertocaria, la Unió de Pagesos. I la Unió de Pagesos surt al carrer, fonamentalment, no pas per una qüestió de diners, sinó, sobretot, per una qüestió de reconeixement efectiu del resultat d'unes eleccions que el Govern de la Generalitat no reconeix o –deixi'm ser modest– no reconeix prou bé. No costaria tant reconèixer que les eleccions sindicals al món agrari van donar el resultat que van donar, agradi o no agradi al Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per a una nova intervenció, té la paraula el president.

El president de la Generalitat

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció del president de la Generalitat.) ...ben al contrari, dialogar i, si alguna cosa es pot millorar, millorar-la, i en aquest sentit em sembla que això no hauria de ser motiu de crítica contra el Departament i contra el conseller, sinó al contrari, motiu d'elogi. Sobretot, ho repeteixo, quan en realitat la representativitat dels sindicats a Catalunya està molt més ben reconeguda que no pas a les altres comunitats autònomes espanyoles, incloent entre elles aquelles en les quals hi han governs socialistes que han fet tots els possibles per evitar eleccions sindicals al camp fins avui –fins avui.

Per tant, a partir d'aquest moment, no els cal, a cap d'aquests governs, fer cap reconeixement de represen-

tativitat, perquè simplement han segat, han tancat totalment la porta a través de la qual es podia manifestar aquesta representativitat. Per tant, en aquest sentit, l'acció del Govern de la Generalitat en el conjunt espanyol és absolutament exemplar.

Ara, a part d'això, li he de dir que, naturalment, de vegades, la Unió de Pagesos també demana estar en algun organisme que no li toca, que no correspon per llei, o bé en algun organisme que és privat, i que per tant el Govern de la Generalitat no té per què forçar que allà hi hagi una presència sindical.

Ara, a part d'això –i no em vull allargar més, perquè suposo que em deu quedar molt poc–, li podria llegir tota la sèrie de taules sectorials, tota la sèrie de temes que són discutits...

El president

President, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

Molt bé.

El president

Moltes gràcies.

Hem acabat el torn de preguntes al molt honorable president de la Generalitat. I ara iniciarem el torn de preguntes al Consell Executiu.

Preguntes relatives a les irregularitats detectades en el Consell Comarcal del Priorat, a la reducció de mossos d'esquadra a les presons catalanes i al trasllat de mossos d'esquadra del centre penitenciari de Ponent a d'altres comarques de Catalunya

Abans de començar les preguntes orals al Consell Executiu, aquesta presidència vol fer avinent que han estat retirades les preguntes que consten en l'ordre del dia amb els números 7, 8, 9, 36 i 41.

Pregunta al Consell Executiu sobre la limitació de les beques predoctorals per a la formació de personal investigador, convocatòria 1995

La primera pregunta al Consell Executiu és sobre la limitació de les beques predoctorals per a la formació de personal investigador, convocatòria de 1995, presentada pel diputat senyor Ignasi Riera i Gassiot, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; per a formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Riera. El temps límit és de dos minuts i mig.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, en el document FI-FIAP-96, Beques predoctorals per a la formació del personal investigador, convocatòria 1995,

del Comissionat per a Universitats i Recerca, llegim en el punt 6.1., a l'hora de determinar els requisits dels sol·licitants: «tenir nacionalitat espanyola o d'un país comunitari i ser resident a Catalunya». Aquesta clàusula, que no constava en convocatòries anteriors, ens sembla restrictiva per als optants a beques de la resta de països catalans, que, com sap, havien estat molts els qui hi havien optat en convocatòries anteriors. Quin sentit té la limitació de beques únicament per als residents a Catalunya?

El president

Per a respondre la pregunta, té la paraula l'honorable conseller senyor Pujals.

El conseller d'Ensenyament (Sr. Joan M. Pujals i Vallvé)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, efectivament, l'article 6.1 de la Resolució del Comissionat per a Universitats i Recerca del 24 de juliol del 95, mitjançant la qual va ser acordada una convocatòria de beques per a la formació de personal investigador, disposa que els eventuals beneficiaris hauran de residir a Catalunya.

El Govern de la Generalitat considera convenient establir l'anterior condicionament, atès que es tracta d'una convocatòria d'ajuts addicional a la que, amb la mateixa finalitat, publica el Ministeri d'Educació i Ciència per a tot l'Estat espanyol.

Es tracta, per tant, d'una inversió que fem per promocionar la recerca, atès que, tot i no tenir cedit l'exercici de les competències en aquesta matèria, entenem que cal potenciar-la tan com sigui possible per la seva important repercussió en tots els àmbits. Confio que el diputat senyor Riera comprendrà que aquest esforç que fa la Generalitat de Catalunya ha de prioritzar, com és lògic, els ciutadans de Catalunya. (*Remor de veus.*) Per un altre costat, el Govern ha donat moltes proves del seu interès pel conjunt de ciutadans que integren els Països Catalans. Finalment, cal tenir present que generalment la concessió de l'ajut...

El president

Prego als senyors diputats que guardin silenci...

El conseller d'Ensenyament

...implica la incorporació a un grup de recerca ubicat a Catalunya i, per tant, comportaria el canvi de residència del becari si no hi visqués en el moment d'efectuar la seva sol·licitud. Res no impedeix als interessats anticipar aquest trasllat al moment de la petició, com pot succeir, per exemple, en el procediment general de preinscripció per accedir a les universitats catalanes.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per a replicar o repreguntar, té la paraula el diputat senyor Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor conseller. En la darrera Comissió de Política Cultural el nostre Grup va presentar i va retirar per estudiar-la amb la resta de grups parlamentaris una proposició per reconèixer el tema Països Catalans.

Voldríem recordar que hi ha un acord entre totes les universitats catalanes –per ser més exactes: totes menys una–, les universitats dels Països Catalans, per coordinar justament les polítiques culturals i lingüístiques. Hi ha un acord entre entitats culturals del col·lectiu Ramon Muntaner. Hi ha un acord parlamentari en comissió sobre aquesta possibilitat de continuar treballant. Hi ha persones que en aquests moments treballen per coordinar les polítiques de tipus lingüístic i per coordinar les polítiques de normalització lingüística en el conjunt dels Països Catalans. I alhora hi ha decrets del Govern valencià discriminatoris contra els ciutadans catalans que han obtingut els seus títols universitaris.

Una mica la pregunta és: amb aquesta clàusula, aparentment per defensar els interessos dels ciutadans de Catalunya, no estem –ho repeteixo– trencant un acord pel qual es tractava justament de recuperar allò que d'altres tracten de trencar?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per a una nova intervenció, té la paraula l'honorable conseller d'Ensenyament.

El conseller d'Ensenyament

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, crec que en el moment en què ens trobem, i després d'escoltar la seva rèplica, jo el convido a llegir atentament el punt 6.tercer, on diu que «excepcionalment, es podran tenir en compte candidats que no compleixen alguns dels requisits exigits als apartats 6.1, 6.2 i 6.3, amb l'exposició detallada prèvia de les raons que justifiquin aquesta excepció». Em sembla que és prou entenedor.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la darrera campanya de la loteria de la Generalitat

El president

La següent pregunta és sobre la darrera campanya de la loteria de la Generalitat, presentada pel diputat senyor Josep Bargalló i Valls, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Per a formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Sí, senyor president. Senyor conseller, de fa uns mesos els mitjans d'informació públics i alguns de privats ens abasseguen amb una campanya de la loteria de la Generalitat en el rerefons de la qual hi ha la concepció que no treballar és positiu o la concepció que no aixecar-se per anar a treballar és un fet positiu.

La nostra pregunta aniria, davant la perplexitat d'aquesta campanya, si el discurs del seu Govern i del seu president –que ja ens ha abandonat– sobre la capacitat de treball dels catalans és un discurs que ja no s'assumeix i, a més a més, si el Govern creu que, davant la taxa d'atur al nostre país, campanyes d'aquest estil són campanyes, diguem-ne, de benefici social.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per a respondre la pregunta, té la paraula l'honorable conseller senyor Antoni Comas.

El conseller de Benestar Social (Sr. Antoni Comas i Baldellou)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, és comunament acceptat per tothom que no es pot judicar ni valorar una frase, no es pot judicar ni valorar un missatge fora del context en el qual es pronuncia, i tampoc en publicitat! Jo diria que encara menys en publicitat.

Una pregunta, doncs, dóna el temps que dóna, són aquests dos minuts i mig, i ara podríem repassar, si això fos un altre moment, podríem repassar la quantitat d'aspectes que tenen un sentit en un context i un altre sentit en un altre; i el ciutadà ho sap discernir això. I l'anunci al qual vostè es refereix emprà eines i vocabulari publicitari, anuncis promoguts per un ens concret, que és el que gestiona les loteries de la Generalitat. Per tant, no és un missatge de Govern, sinó que és un missatge de l'ens que gestiona aquestes loteries de la Generalitat. I el mateix vocabulari i missatges publicitaris els emprà, per exemple, l'ONLAE, l'Organització Nacional de Loteries de l'Estat espanyol, i l'ONCE, i ningú creu que siguin missatges del Govern espanyol. Són el que són.

Podríem repassar aquests anuncis, però estan a les televisions de cada dia, i vostès els poden veure, els anuncis que fa l'ONLAE sobre la Primitiva o què fa l'ONCE. I aquests missatges arriben al ciutadà de Catalunya amb molta més intensitat que els que fa l'EAJA, pel grau d'inversió publicitària –la diferència del grau publicitari entre uns i altres– i perquè es dirigeixen a jocs més coneguts que els propis de l'EAJA. Segons una enquesta que tenim –que també té el Parlament–, doncs, de cada deu ciutadans, quatre no coneixen les loteries de la Generalitat.

Per tant, en altres vegades he intervingut en alguns missatges que ha donat l'EAJA i ho he fet modificar; aquí en el Parlament n'he donat constància. Però en aquesta ocasió no he cregut que ho hagués de fer, i les consultes amb els tècnics que he fet m'han refermat en aquesta opinió que li expresso.

Per altra banda, li he de dir que l'EAJA ha disminuït aquest any un 40% la despesa publicitària, ha passat de 600 milions a 350, a diferència del que passa en la d'altres loteries de l'Estat, que ha passat de 5.000 a 6.000 milions –és a dir, s'ha incrementat un 20%–, i l'ONCE, de 2.000 a 3.000 milions.

Per tant, tots els aspectes d'impactes publicitaris són els que són i...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Benestar Social

Gràcies.

El president

Per a replicar o repreguntar..., no per a repreguntar, perquè el senyor conseller no podrà intervenir: per a replicar, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

President, no aprofitaré l'avinentesa de saber que el conseller no em pot respondre. En tot cas, primer, dir-li que el nostre Grup no se sent implicat en el que pugui fer l'Estat en matèria de loteries, ans al contrari. En segon lloc, que el nostre Grup es felicita i el felicita que l'EAJA faci menys inversió publicitària; però, en tercer lloc, el nostre Grup insisteix que les loteries públiques presenten diverses vessants, diguem-ne, perilloses. Per un cantó, el tema de les ludopaties –en el qual no insistim–, però, en segon lloc, en el tema de la pedagogia pública, i és evident que una loteria pública té una obligació de pedagogia pública, i el nostre Grup considera que aquest anunci no és un anunci de pedagogia pública positiva, sinó que és un anunci que, des del nostre punt de vista, convindria retirar, perquè –com torno a dir– no és un anunci beneficiós per a la situació social del país ni és un anunci que s'adigui amb aquesta consideració de productivitat que tots vostès, des de fa molt temps, ens volen inculcar.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'acord entre l'empresa Enher i la brigada de Girona de la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis i Salvaments pel que fa a la revisió de la xarxa elèctrica

Retirades les preguntes 7, 8 i 9, correspon ara..., la següent pregunta és sobre l'acord entre l'empresa Enher i la brigada de Girona de la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis i Salvaments pel que fa a la revisió de la xarxa elèctrica, presentada pel diputat senyor Víctor Gimeno, juntament amb altres diputats del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per a formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. El motiu de la pregunta seria conèixer si existeix algun tipus d'acord, de conveni o d'entesa –o diguem-li com vulguem– entre l'Empresa Hidroelèctrica Nacional Ribagorçana i els bombers, els parcs de Girona, per tal de revisar l'estat de la

xarxa elèctrica a càrrec dels bombers, i, en cas que hi hagués aquest conveni, quines són les característiques per les quals s'ha fet o s'està produint aquesta revisió.

El president

Per a respondre la pregunta, té la paraula l'honorable conseller senyor Pomés.

El conseller de Governació

Gràcies. Evidentment –i és cert– existeix un conveni, un conveni entre Enher i Hecsa, Hidroelèctrica de Catalunya, pel qual manifesten que desitgen col·laborar amb el Departament de Governació, i concretament amb la Direcció General d'Extinció i Prevenció d'Incendis, i per això, coneixedors dels riscos potencials que hi han dels incendis forestals, el que fan és que col·laboren amb la Direcció General en les tasques de prevenció que té assignades el Cos de Bombers de la Generalitat amb la cessió de dos vehicles tot terreny.

El president

Per a replicar o repreguntar, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Jo conec aquesta primera part; tinc aquí alguna fotografia de vehicles «esponsoritzats» pel grup Enher, dos vehicles concretament a la brigada de Girona, i no hi tindria res a dir que una empresa, mitjançant la col·laboració amb el Govern de la Generalitat, cedeixi en aquest cas dos vehicles tot terreny; tant de bo tots ho fessin així.

El que passa és que els bombers, en reunions de caps de parc, el dia 11 de gener i el dia 14 de febrer, reben l'ordre del seu cap de brigada que han de fer revisions de les línies elèctriques. Jo tinc un model de revisió de línies elèctriques en què dubto que sigui funció dels Bombers de la Generalitat fer un estudi de l'estat dels cables, del sotabosc de les línies netejades o no, de l'estat dels transformadors, de l'estat dels aïlladors, dels tipus d'aïllament, dels cables, etcètera. Crec que això no és funció dels caps de bombers, si no és –o dels bombers– que aquests hagin fet algun curs específic, i, en tot cas, sembla que sigui una esponsorització condicionada.

Jo voldria saber si això són funcions específiques dels Bombers de la Generalitat, fer una funció que és estalviar diners a una empresa privada que, òbviament, està treballant per aconseguir un negoci, i potser li ha sortit rendible aquesta cessió de dos vehicles a canvi d'estalviar-se tota aquesta tasca que crec que els correspon a ells.

El president

Per a una nova intervenció, té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Governació

Sí, li puc garantir que en el conveni de cessió no existeix cap contraprestació que obligui els Bombers a fer

cap tipus de labor en funció d'aquesta cessió d'ús dels vehicles.

Segon terme: no estic d'acord amb la seva apreciació que no és funció dels Bombers fer determinades tasques. Li recordo que el títol de la Direcció de Bombers és Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis, i la prevenció, entre altres coses, també es fa, doncs, amb determinades vigilàncies que, per cert, vull comunicar-li que abans d'aquesta cessió de vehicles també es feien, com es fan en altres indrets que no hi ha hagut cap cessió de vehicles.

Res més; moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre la situació d'insalubritat de la riera de Rubí al seu pas pel terme municipal de Rubí (Vallès Occidental)

Ara és el torn de la pregunta sobre la situació d'insalubritat a la riera de Rubí al seu pas pel terme municipal de Rubí, en el Vallès Occidental, presentada pel diputat senyor Julio Ariza, del Grup Parlamentari Popular. Per a formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Ariza.

El Sr. Ariza Irigoyen

Sí, gràcies, senyor president. Segons dades de la Junta de Sanejament, la riera de Rubí és actualment la zona fluvial més contaminada de Catalunya, fins i tot està més contaminada que el tram final del Besòs. En aquest moment, per les dades que nosaltres tenim, l'índex simplificat de qualitat de l'aigua d'aquest tram de la riera de Rubí dona un paràmetre de 16, el qual significa que l'aigua està molt contaminada i no és possible cap utilització d'aquesta.

El propassat divendres dia 2 de febrer es manifestava una comissió de veïns de Rubí al Ple de l'Ajuntament, donada la situació de la riera, donada la situació d'insalubritat i de mala olor que genera la riera, malgrat la realització recent d'unes obres de canalització d'aigües residuals. Sembla que haurien d'haver sigut des de la depuradora de les Fonts, però no ha arribat fins allà.

La nostra pregunta, senyor conseller, és: quines mesures té previst prendre el Consell Executiu per tal de resoldre aquest problema?

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per a respondre la pregunta, té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient, senyor Vilalta.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Albert Vilalta i González)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, evidentment –com diu el senyor diputat–, la riera de Rubí

encara està en condicions precàries, i ho diu el mateix índex de qualitat que nosaltres hem presentat i que ha estat publicat.

Per millorar la problemàtica a què fa referència el senyor diputat s'ha d'actuar en dos fronts. Per un cantó, la problemàtica ve de les aigües fluents de la riera de Rubí provinents de la part de Terrassa. No és estrany que la riera de Rubí estigui contaminada, perquè té cabals naturals propis molt minvats i, en canvi, té 250.000 habitants aigües amunt.

Per solucionar el tema de les aigües fluents que vénen de Terrassa, de la depuradora de Terrassa, hi ha una planta fisicoquímica, que va ser inaugurada l'any 94, necessària perquè és una conca industrial, i aquesta solució inicial queda complementada amb la solució definitiva de la depuració biològica que està en aquest moment en licitació i que és d'esperar que l'any 97, doncs, estarà construïda, amb la qual cosa els problemes d'insalubritat de què fa esment quedaran solucionats.

Un altre problema d'insalubritat prové dels mateixos abocaments del municipi de Rubí, en part per clavegueram encara no construït de responsabilitat municipal, i en part per insuficiència d'un interceptor, de l'interceptor que es diu de l'Escardívol, que sobreix a la riera, i d'un col·lector del torrent de Can Ferran que recull els polígons industrials de Can Rosés i La Bastida. En aquest sentit, va haver-hi un compromís amb l'Ajuntament el 23 de gener, pel qual, doncs, la Junta de Sanejament faria aquests dos projectes, que estaran acabats aquest mes de març, i a continuació en faria la realització.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor conseller. Per a replicar o per a reprengutar, té la paraula el diputat senyor Ariza.

El Sr. Ariza Irigoyen

Sí, moltes gràcies, senyor conseller. La veritat és que la pregunta, des d'un punt de vista més concret, és: com és possible que, si es detecta un problema, que és la insalubritat, la mala olor, i es veu que cal solucionar-ho, es gasten 100 milions de pessetes i al cap d'un mes o un mes i mig aquesta despesa no ha servit per a res? Vostès fan la foto, tallen la cinta, però haurien d'haver esperat a veure que, efectivament, les obres funcionaven, senyor conseller.

Gràcies.

El president

Per a una nova intervenció, molt curta, té la paraula l'honorable conseller senyor Vilalta.

El conseller de Medi Ambient

Gràcies, senyor president. Efectivament, es va recollir part de l'afluent que passava per la riera i es va quedar amb l'Ajuntament que en faria el manteniment. Això no va ser així; nosaltres ho hem hagut de fer, i en aquest

moment, a partir que s'està fent, ha deixat de produir-se el problema, i ara les aigües passen per l'interior.

Ara bé, de totes maneres, s'ha quedat, en data 5 de març -5 de març-, que es continuaria el col·lector...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Medi Ambient

...fins a l'estació depuradora.

El president

...se li ha acabat el temps.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies.

Preguntes acumulades relatives a la possible concessió d'obres públiques a empreses com a compensació de donacions econòmiques fetes a un diari de Barcelona

El president

Seguirem ara amb la pregunta sobre la concessió d'obres públiques a una determinada empresa constructora com a compensació de donacions econòmiques fetes per aquesta a un diari de la ciutat de Barcelona, presentada pel diputat senyor Martí Carnicer, del Grup Socialista al Parlament. Per a formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Sí, senyor president, i, en tot cas, acumularia aquesta pregunta amb la número 13, que és la següent, que va en relació amb el mateix tema.

El president

Molt bé.

El Sr. Carnicer i Vidal

A mitjans del mes de gener, alguns mitjans de comunicació es fan ressò de les declaracions d'un empresari en què manifesta haver donat 100 milions de pessetes a la Fundació Catalana de Comunicació a canvi d'obtenir de la Generalitat determinades concessions en obres públiques.

La nostra pregunta o les nostres preguntes tenen un doble sentit. Primer, saber si el Consell Executiu ha comprovat la veracitat d'aquestes afirmacions i, en qualsevol cas, tant si són certes com si no són certes, quin tipus d'actuacions ha pres el Consell Executiu.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per a respondre la pregunta, té la paraula el molt honorable conseller senyor Artur Mas.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques
(Sr. Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyor president. Doncs bé, s'ha comprovat que no és veraç, i, com que no és veraç i no té cap mena d'ajustament a la realitat, doncs, lògicament, el Consell Executiu, amb la informació de què disposa, no pot fer res, perquè no l'afecta ni directament ni indirectament.

Moltes gràcies.

El president

Per a repreguntar o replicar, té la paraula el senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Sí, senyor president. «S'ha comprovat que no és veraç», jo no sé què vol dir: si s'ha comprovat que no hi ha hagut donació a la Fundació Catalana de Comunicació, o s'ha comprovat que no hi ha hagut adjudicacions a l'esmentada empresa, o s'ha comprovat que ni tan sols les declaracions de l'esmentat empresari eren o no eren certes. En tot cas, suposo que el senyor conseller em podrà contestar en la rèplica què és el que realment han comprovat que no és veraç.

A mi sí que se m'acut que hi hauria una sèrie de coses que valdria la pena analitzar, i és, per exemple, l'actuació del Govern en la defensa del bon nom del mateix Govern, del bon nom de la Generalitat, que hauria, segurament, d'haver fet públiques algun tipus d'afirmacions, algun tipus de declaracions, en relació amb aquest plantejament, en relació amb els temes que li he plantejat. I, fins i tot, si s'ha comprovat que no és cert, per què no s'ha de defensar el bon nom de la institució davant d'algunes persones que intenten difamar-lo? Per a això hi ha, evidentment, instruments i elements jurídics.

Per tant, jo crec que hauria d'haver-hi hagut algun tipus d'actuació del Govern que investigués la veracitat, i, si aquesta veracitat finalment no es demostra, evidentment, que defensés el bon nom del Govern.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per a una nova intervenció, té la paraula el conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Bé, l'únic que s'ha pogut comprovar és si la Generalitat estava afectada o no per una informació periodística, i el que jo li deia és que, d'aquesta comprovació, se'n deriva al cent per cent amb certitud que la Generalitat no està afectada per aquesta informació periodística; punt primer.

Punt segon; per què no s'ha dit res? Doncs miri, primer, perquè va tenir molt poc ressò, molt poquet ressò; en va

fer esment un sol mitjà de comunicació, si no ho recordo malament, potser un parell, i probablement un sol dia. Segon, perquè vostè comprendrà que el que no pot fer la Generalitat és, constantment, doncs, està replicant qualsevol tipus d'informació periodística, que, a més a més, no genera la mateixa Generalitat, sinó que, en aquest cas, genera un empresari privat, que, per cert, té relacions intenses amb alguns ajuntaments catalans, i alguns de molt notoris, i alguns de governats pel seu mateix Grup, i que també hi ha tingut en alguna ocasió alguns problemes importants, però, bé, que segurament, doncs, no tenen major base.

En tot cas, el que queda clar és que –i vostès ho entendran perfectament– la Generalitat al que no es pot dedicar és, per informacions periodístiques tan puntuals, que moltes vegades no tenen res a veure amb la realitat, no es pot dedicar a desmentir contínuament aquest tipus d'informacions.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Preguntes acumulades relatives a la compra de la Farga Palau i a l'obertura del Museu de la Farga Catalana, de Ripoll

La següent pregunta és sobre la situació actual dels tràmits de compra de la Farga Palau, de Ripoll, presentada pel diputat senyor Pere Jordi Piella, del Grup Parlamentari Socialista. Per a formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Piella.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Si vostè m'ho permet, agruparia les preguntes 14, 25 i 26, ja que tenen una certa relació i crec que es poden contestar conjuntament. (Pausa.)

Doncs, amb el seu permís...

El president

Endavant.

El Sr. Piella i Vilaregut

Senyor conseller, concretament, aquest tema és un tema que comença a tocar-lo la Generalitat, concretament, l'any 87 –aviat farà deu anys– i que fa referència a un tema que és important a nivell d'arqueologia industrial per a Catalunya, com és la farga catalana.

De les tres preguntes, concretament, que es fan, una és: en quin estat es troben actualment els tràmits per a la compra de la Farga Palau?; l'altra, quin és el nou termini que preveu la Conselleria per a adquirir la Farga Palau, de Ripoll?, i la tercera pregunta, quin és el nou termini per a posar a l'abast del públic en general el Museu de la Farga Catalana de Ripoll?

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per a respondre la pregunta, té la paraula el conseller senyor Guitart.

El conseller de Cultura

Sí, senyor president, senyores i senyors diputats... Senyor diputat, aquesta és una pregunta que vostè –si no ho recordo malament– formula periòdicament i que jo responc inevitablement de la mateixa manera, i em penso que, per altra banda, vostè coneix perfectament.

Hi ha una disposició, hi ha una voluntat per part de la Generalitat –i vostè ho deia– de l'adquisició de la Farga Palau, de Ripoll, des de fa anys. No només hi ha aquesta disposició, sinó que, a més, hi han els recursos econòmics finalistes per a aquesta adquisició. Hi ha una dificultat per part d'un dels dos propietaris d'aquesta finca, que no es posen d'acord, i, en tant que no es faci aquesta divisió horitzontal –aquest és un requisit registral previ a la compra–, no es pot adquirir.

No hi ha previsions. Sempre sembla que la solució es pot donar; sempre se'ns parla que no hi haurà cap problema... La veritat és que, malgrat la nostra insistència, això no ha estat possible; esperem que es pugui realitzar encara aquest any –ja ho dic, els recursos hi són–, però, en tant que no hi hagi aquest acord de la propietat, nosaltres no podem fer l'adquisició corresponent. Quan el tinguem, aleshores veurem quan es podrà obrir tot el que fa referència a fer-la visitable, però de moment aquesta és la resposta, i ho lamento molt.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per a replicar o reprenguar, té la paraula el diputat senyor Piella.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Miri, senyor conseller, gràcies per la seva contesta, però, evidentment, vostè..., està a les seves mans que jo no faci més aquesta pregunta. Si vostè soluciona aquest problema, evidentment, no faré pas cap més pregunta.

Miri, li faré una mica, diguem-ne, d'història. Concretament, el 23 de maig de l'any 90, van dir que aquest tema estaria solucionat, comprat, concretament l'any 90, com a màxim l'any 91. Més tard, el 18 de setembre de l'any 92, van dir que això estaria comprat, solucionat, durant l'any 92. El 6 d'abril del 95 van dir que, després d'un any d'haver dit que començaven les negociacions, havien tancat un preu de 6,5 milions de pesetes.

Òbviament, ja sóc conscient dels problemes que té l'Administració per a avançar en aquests temes, però sí que en aquest tema crec que valdria la pena que ens fixéssim amb el missatge que es llança des de..., o que llancem els polítics, en aquest cas la Generalitat, vers l'opinió pública, que, en definitiva, és el problema de valors. Aquí hi ha un problema de la sensibilitat de la Generalitat envers un tema que crec que està molt arrelat a la cultura catalana, com pot ser l'arqueologia industrial –evidentment, doncs, la Farga Catalana és una cosa que pertany totalment dintre de la cultura ca-

talana de la siderúrgia–, i, evidentment, també crec que és important que la Generalitat hi mostri, doncs, el màxim d'interès. Siguem conscients que actualment potser hi ha molt més interès per part de països d'arreu del món sobre aquest tema, com pot ser el cas d'Estat Units, com pot ser Andorra, com pot ser, per exemple, Anglaterra, que no pas, en aquest cas, Catalunya, quan en aquest cas a Catalunya només queden dues fargues, la de Ripoll i la de Banyoles.

I una altra cosa que em penso que també és important, a nivell de valors, que llancem a la societat, és el tema de la credibilitat. Ja sé que les coses a vegades són complexes, però crec que és important que quan es diu una cosa s'intenti complir, ja que, en definitiva, la gent es pensa que les coses es diuen per dir. Ja sé que en aquest cas no deu ser així, però crec que són molt importants els valors que llancem a la societat catalana.

En aquest cas, crec que és important mostrar la sensibilitat que té la Generalitat envers una cosa, un tema d'arqueologia industrial com la Farga Catalana, i un altre tema és el tema de la credibilitat d'un tema que crec que s'hauria de resoldre al més aviat millor.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a una nova intervenció, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Cultura

Sí, senyor diputat, sensibilitat, tota. Com li he explicat en diferents ocasions, la sensibilitat, la tenim; la prova és que la Generalitat es va proposar fer aquesta adquisició, que té els recursos per fer-ho, i, com vostè sap molt bé, senyor diputat, perquè em penso que coneix perfectament bé quin és el problema, és un problema, com li deia abans, entre la propietat: dos propietaris que no es posen d'acord, ho fa molt difícil. Sempre hem fet aquesta..., hem expressat aquest desig, hem posat terminis a la nostra, diguem-ne..., el nostre desig per veure si això, d'alguna manera, facilitava l'adquisició. No ha estat possible; seguim amb aquesta intenció, i, tan aviat com sigui possible, això es realitzarà.

Per altra banda, una demostració més d'aquesta, diguem-ne, sensibilitat és que ja l'any 88 –i aleshores també fet pel mateix Departament de Cultura– es va incoar un expedient de declaració del monument com a bé d'interès cultural que impedeix que s'hi faci una altra finalitat o s'hi faci un altre tipus d'intervenció que no sigui la que, en tot cas, seria necessari fer-hi.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre la possible intervenció de la Generalitat per aturar el projecte d'una nova parcel·lació de les restes del poblat ibèric de la Cadira del Bisbe, al municipi de Premià de Dalt (Maresme)

Ara és el torn de la pregunta sobre la possible intervenció de la Generalitat per aturar el projecte d'una nova parcel·lació de les restes del poblat ibèric de la Cadira del Bisbe, al municipi de Premià de Dalt, presentada pel diputat senyor Ignasi Riera. Per a formular-la, té la paraula el diputat senyor Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, en el terme municipal de Premià de Dalt hi ha un espai important considerat com una de les restes ibèriques de més interès que hi ha en aquests moments. Aleshores, hi ha un projecte d'urbanització, hi ha quatre-centes entitats que apel·len contra aquest projecte, i en aquests moments voldríem saber quina és la intenció del Govern de cara a saber si s'atura aquest projecte d'urbanització, que segons sembla vulneraria d'una manera molt decisiva la defensa d'aquest patrimoni tan important.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per a respondre la pregunta, té la paraula el conseller senyor Guitart.

El conseller de Cultura

L'estudi de detall de la Cadira del Bisbe va ser informat, a petició de l'Ajuntament de Premià de Dalt, a la Comissió Territorial de Barcelona del Patrimoni Cultural en la sessió del mes de novembre del 95. Aquesta Comissió va estudiar els antecedents i va tenir en compte la Resolució del director general de Patrimoni Cultural, de data 23 de gener del 89, en la qual s'especificaven les zones a protegir d'un sector del jaciment sondejat durant el 88 i que correspon a la zona que ara es pretén urbanitzar.

Cal dir que aquesta actuació es va realitzar l'any 88 per tal d'aclarir la delimitació exacta del jaciment. En aquella part del jaciment es va localitzar un fragment aïllat d'un llenç de muralla i una torre del poblat ibèric; entre aquestes restes i les del turó no existeix una continuïtat física. L'esmentada Resolució protegia dues zones del solar amb restes arqueològiques, les quals havien de ser accessibles per a poder ser visitades. La resta del solar —ja es va establir aleshores— podia ser qualificat urbanísticament com a ciutat-jardí extensiva.

La Comissió considera que el jaciment, per les seves característiques de conservació, no pot ser qualificat com un bé rellevant del patrimoni cultural català, però sí que té un valor patrimonial des d'una perspectiva local, atès que aquest és un punt de referència històrica per a la població de Premià de Dalt.

En aquest cas, la Llei 9 del 93, del patrimoni cultural català, preveu que el mateix Ajuntament pugui declarar el poblat ibèric de la Cadira del Bisbe bé cultural

d'interès local, i així protegir-lo en el seu conjunt. L'única solució, entenem nosaltres, resta en la voluntat del consistori i en els acords que estableixin amb els promotors. En el cas que es decideixi tirar endavant el projecte d'urbanització, caldrà que es realitzin sondeigs i un seguiment arqueològic dels primers moviments de terres, per tal de detectar i investigar possibles restes aïllades no localitzades a les anteriors intervencions. Així mateix, caldrà que es faci un projecte d'actuació arqueològica per tal de documentar exhaustivament, consolidar i fer possible la visita a les restes ubicades en aquest solar i protegides per la Resolució del director general de gener del 89.

Per altra banda, la resta del jaciment arqueològic actualment està protegit pel Pla general d'ordenació urbana de Premià de Dalt, de l'any 85, com a parc natural. És propietat de l'Ajuntament i està encerclat per una tanca metàl·lica. Per tant, no hi ha cap tipus d'impediment per a accedir-hi ni per a investigar-hi, sempre i quan es compleixi la normativa vigent.

Gràcies, senyor president.

El president

Per al torn de rèplica o repregunta, té la paraula el diputat senyor Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, repregunta em penso que no, senyor president. El nostre Grup, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, ha plantejat el tema en les instàncies municipals i en instàncies del Consell Comarcal, i fins i tot ha parlat amb els partits polítics que tenen decisions, o que tenen la majoria en el municipi, per plantejar-los el tema. I per plantejar-los el tema d'acord no solament amb la lletra petita, sinó amb l'esperit de la Llei de patrimoni, que deia que molt sovint no es podia separar el que era l'entorn del patrimoni amb el patrimoni; és a dir que un entorn pot dir que salvaguarda un patrimoni, però si fa molt difícil l'accés a aquest patrimoni, o aquest patrimoni queda absolutament aïllat, dins d'un context que vol dir totalment una altra cosa, aquest patrimoni es malmetrà. I és en aquest sentit que nosaltres continuem expressant el nostre interès i continuem demanant al Govern de la Generalitat que vetlli perquè no hi hagi en aquest cas una destrucció fàctica de patrimoni, encara que fos una destrucció en la qual no hi hagués hagut cap impediment legal.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Les preguntes números 16 i 17 han estat posposades.

Pregunta al Consell Executiu sobre la construcció d'un centre d'atenció primària a Esparreguera (Baix Llobregat)

Tramitem ara l'última pregunta, que és la número 18: pregunta sobre la construcció d'un centre d'atenció

primària a Esparreguera, a la comarca del Baix Llobregat, presentada pel diputat senyor Ignasi Oleart, del Grup Parlamentari Popular. Per a formular la pregunta, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, senyor president. L'Institut Català de la Salut, l'any 1991, es va comprometre amb els ajuntaments d'Esparreguera, Abrera, Collbató i el Bruc, degut al dèficit d'assistència sanitària primària, a la construcció d'un CAP en aquesta localitat. L'any 1993, l'Ajuntament d'Esparreguera va fer donació a la Generalitat del terreny per a la construcció d'aquest Centre d'Assistència Primària, amb el compromís que la Generalitat el faria en l'exercici del 94 o 95. Interessa al Grup Popular i al diputat que ho pregunta saber quines són les previsions del Consell Executiu quant a la possible construcció, l'any 1996, d'aquest Centre d'Assistència Primària, i també quina és la partida pressupostària que està previst incloure quan es faci el pressupost del 96.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per a contestar, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, senyor Oleart, actualment el projecte arquitectònic de construcció del nou Centre d'Atenció Primària a Esparreguera es troba finalitzat. El projecte de construcció té un pressupost de 173 milions de pessetes. Cal dir que en aquests moments l'equip d'atenció primària, és a dir, l'àrea bàsica, està funcionant –per tant, s'està donant el servei d'un equip d'atenció primària reformat–, s'ubica en l'antic consultori local, que és de titularitat municipal i que va ser remodelat prèviament a l'entrada en funcionament de l'àrea bàsica. El Departament de Sanitat va atorgar a l'Ajuntament d'Esparreguera un total de 18 milions de pessetes per a la remodelació d'aquest consultori, per poder-hi ubicar l'àrea bàsica. L'actual entorn pressupostari no ens permet, en aquests moments, concretar la data d'adjudicació d'aquestes obres, si bé la nostra voluntat –i atès, hi insisteixo, que aquesta àrea bàsica ja està funcionant i, de fet, el servei s'està donant– és adjudicar les obres l'any 1997. Aquest any no serà possible construir aquest centre.

El president

Gràcies, senyor conseller. Per a replicar o repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, senyor president. Jo li voldria recordar al senyor conseller que l'any 1991, quan es van fer les primeres converses entre els ajuntaments afectats, l'àrea de servei cobria unes quinze mil persones, i en

aquest moment hem sobrepassat les vint mil persones. És evident que en aquest moment funciona el servei d'assistència primària en el centre d'Esparreguera, però resulten insuficients les instal·lacions actuals, perquè en aquest moment aquestes instal·lacions ocupen aproximadament uns tres-cents metres quadrats. És evident que tres-cents metres quadrats per a atendre vint mil persones, encara que sigui amb els torns pertinents, és insuficient, i, per tant, jo li sol·licito, conseller, que acceleri tant com sigui possible aquesta construcció.

Moltes gràcies.

El president

Per a una nova intervenció, té la paraula el conseller de Sanitat, senyor Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

En tot cas, en el que volia insistir és que, efectivament, les condicions no són les més adients, però que, des del punt de vista de servei assistencial, s'està donant com a equip d'atenció primària reformat, i que creiem que això és important. I, per tant, en aquest moment cal prioritzar un altre centre d'atenció primària que no aquest, degut a l'entorn pressupostari que tenim.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les transferències de l'Estat en matèria de turisme

Retornem ara al desè punt de l'ordre del dia, la interpel·lació que es formula al Consell Executiu sobre les transferències de l'Estat en matèria de turisme, presentada pel diputat senyor Josep Bargalló, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a l'exposició de la interpel·lació, el diputat té la paraula per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta és una interpel·lació que, com alguns de vostès sabran, i el senyor conseller sabrà, ja la vam presentar –amb una altra formulació literal, però amb el mateix contingut– més o menys el mes de març passat, que l'endarreriment del nombre d'interpel·lacions que en aquell moment hi havia, la convocatòria anticipada d'eleccions i tot el que ha anat succeint, doncs, han fet que gairebé un any després l'estiguem substanciant.

No caldria potser recordar, però per centrar el debat voldria fer-ho, que l'Estatut d'autonomia de Catalunya, en el seu article 9.12, especifica taxativament que la Generalitat de Catalunya té competències exclusives en matèria de turisme, i que l'1 de gener de 1983, ja fa prop més de deu anys, una dècada llarga, el Govern de la Generalitat va assumir aquestes competències exclusives. En el debat monogràfic de turisme que el 3, 4 i 5 de novembre del 92 vam tenir en aquesta cambra, al

començament de la quarta legislatura, vostè, senyor conseller, recordava aquest fet, i hi afegia –per acabar d'arrodonir-ho, per donar-li força– diverses sentències del Tribunal Constitucional que remarcaven..., que anaven en aquesta competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya en matèria de turisme. En el seu discurs en aquell debat vostè insistia en el que anomenava la «concepció catalana» del turisme. Nosaltres, com recordarà, vàrem coincidir en aquest plantejament, pel que té d'imbricació entre oferta i realitat, pel que té de superació del tòpic falsament universalista de sol, sorra i mar. De fet, la nostra intervenció, la nostra tesi, es fonamentà en aquell debat, i es continua fonamentant avui en dia, en la concepció que el nostre futur turístic passa per la consolidació d'una marca pròpia, diversificada, i que presenti distints pols d'atracció des d'una concepció globalitzadora nacional.

En aquell debat vostè va presentar un seguit d'estratègies. La sisena es dirigia a estendre l'ús normal de la llengua catalana a totes les àrees d'activitat turística, mitjançant un programa de normalització de la comunicació externa de les empreses i dels ens territorials i un programa de difusió i promoció de l'ús del català en l'activitat turística. El Grup de CiU, aleshores el grup majoritari en la cambra, va presentar com a conclusió d'aquell debat una resolució sobre l'extensió de l'ús normal de la llengua catalana, que fou evidentment aprovada i que, en paraules del diputat que la defensà, l'il·lustre senyor Carrera, pretenia que el turisme i totes les activitats que giren al seu voltant siguin elements que contribueixin positivament a mostrar al visitant els nostres senyals d'identitat, a la normalització lingüística del català i a donar a conèixer el potencial i l'abast del nostre patrimoni cultural, i hi afegia, el senyor Carrera, que el turisme havia de servir de vehicle actiu per a la difusió global dels nostres costums i la cultura pròpia de Catalunya. El Grup de la majoria va presentar també una altra resolució que incidia en les competències exclusives turístiques en mans de la Generalitat i en el recordatori de les sentències positives del Tribunal Constitucional.

Doncs, bé, després de més de setze anys d'Estatut promulgat, després de més de tretze anys de tenir assumides les competències exclusives en matèria de turisme, després de tants programes d'actuació i tantes campanyes institucionals, encara tenim a casa nostra establiments turístics de titularitat estatal que no només conculquen el mandat estatutari, sinó que en la seva actuació quotidiana conculquen aquelles resolucions d'aquest Parlament esmentades i signifiquen un entrebanc a l'aplicació d'aquella filosofia de política turística en què ha coincidit una àmplia majoria d'aquesta cambra. Em refereixo –com vostè, senyor conseller, ja haurà intuït–, em refereixo –com vostè, senyores i senyors diputats, sabran– als anomenats «paradors nacionals de turisme», que en realitat continuen essent *paradores nacionales de turismo*: Aiguablava, a Begur; Gaspar de Portolà, a Arties; Ducs de Cardona, a Cardona; la Seu d'Urgell; Castell de la Suda, a Tortosa; Vic, i Vall d'Aran, a Vielha.

La Secretaria de Turisme de l'Estat va saber fer la tram-pa, el parany, de reconvertir la xarxa de paradors en

empresa estatal, a fi d'evitar el seu traspàs a les autonomies, cosa que en règim de competència exclusiva era d'obligat compliment. Mentrestant, mentre els paradors ens eren si més no amagats, ens eren si més no requisats, els paradors han estat dels pocs establiments turístics que a la segona meitat dels vuitanta varen anar acumulant pèrdues, cosa que ha produït, en els noranta, la manca d'una política d'obres de manteniment, reformes, adequacions i restauracions, i el consegüent envelliment i endarreriment de la seva oferta. Mentrestant, també, edificis del patrimoni històric, artístic i arquitectònic del nostre país, com són alguns dels paradors esmentats, encara no pertanyen a la gestió del patrimoni de la Generalitat. Mentrestant, la gastronomia que s'hi practica tot sovint no té res a veure amb el país i amb aquella voluntat de crear una marca pròpia. Mentrestant, la seva presentació externa, la seva decoració, pertany a allò que un conegut periodista ha qualificat de *remordimiento español*. I en tots, en tots els casos, mentrestant, la nostra llengua hi és oficialment bandejada. No parlo, és clar, de l'actitud personal de la gent que hi treballa, sinó que parlo de l'actitud corporativa i empresarial. Tot un model d'incompliment de la llei per part d'una empresa estatal.

El president de la Xunta de Galícia, el senyor Manuel Fraga Iribarne, que alguna cosa deu saber del tema, si més no dels seus anys al capdavant del *Ministerio de Información y Turismo* –enclau dels enclaus, enyorat, de la llibertat d'informació, òrgan de defensa reconegut de l'expressió lliure per excel·lència (*algú diu: «Molt bé»*)–, el senyor Fraga, deia, només prendre possessió del seu càrrec, va reclamar davant del Tribunal Constitucional el traspàs dels paradors del seu territori. Després va venir la resposta del Govern estatal, en forma de la constitució de l'esmentada empresa. Sigui com sigui, vostès, en aquell moment, no varen optar per utilitzar aquest camí de reclamació. A hores d'ara, però, no ho remenarem, sinó que volem parlar del futur.

El futur és –com vostè sap, senyor conseller– l'anunci de la venda de la xarxa de paradors nacionals, de l'empresa Paradores Nacionales de Turismo, per part de l'Estat. I aleshores nosaltres utilitzem aquesta interpellació per allò que marca el Reglament que són les interpellacions: volem saber què en pensa..., que pensa fer el Govern de la Generalitat davant del fet que elements del nostre patrimoni històric, artístic i arquitectònic en mans de l'Estat puguin ser venuts a empreses privades, del fet que elements del nostre patrimoni que ara són públics es puguin privatitzar. Què en pensa la Generalitat, d'aquesta possibilitat? Com pensa actuar la Generalitat per impedir aquest fet? I jo li voldria dir: nosaltres no som partidaris que la Generalitat disposi d'una xarxa d'oferta pública en matèria de turisme. A més, el tema de *los paradores nacionales de turismo* és un tema arcaic, que prové del passat estatutitzador, feixista, que en el món occidental només han tingut els països totalitaris d'òrbita comunista i, en el nostre cas, un país totalitari de l'òrbita feixista. Però el que és evident és que, tot i des de la filosofia del nostre Grup, que no hem de tenir com a Generalitat oferta pública, el que tampoc podem acceptar és que l'Estat incompleixi l'Estatut i se subrogui la gestió i titularitat en matèria turística a Catalunya i que, a més

a més, l'Estat vulgui alienar en mans privades aquesta xarxa que hauria de ser nostra, i nosaltres en tot cas decidir com privatitzar-la, i, evidentment, en cap moment el que podem acceptar és que patrimoni històric i artístic, que en aquests moments és públic, pugui acabar sent privat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor Bargalló. Per a la resposta, té la paraula el conseller senyor Alegre.

El conseller de Comerç, Consum i Turisme (Sr. Lluís Alegre i Selga)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor interpell·lant... Bé, la interpellació és sobre els traspassos que en aquest moment puguin haver-hi pendants en tot el que fa referència al turisme. He de dir que en aquests anys hem avançat fortament, hem avançat fortament i, com vostè deia, l'article 9.12, en què configura d'una manera clara el nostre Estatut, que és competència exclusiva el turisme de la Generalitat, doncs, s'ha complert. Hem tingut problemes que hem anat sortejant; ara bé, n'hi ha un en què malauradament la resposta que hi ha hagut sempre per part de l'Administració central, no de l'Estat sinó de l'Administració central, ha estat de total bloqueig.

I aquest és un tema que, evidentment, nosaltres des del primer moment vàrem demanar-ho; vàrem demanar-ho, senyor diputat, tal com s'han de demanar les coses: a través de la Comissió Mixta de Traspassos. En la primera que hi va haver, ja l'any 83, es va posar aquest tema sobre la taula, i amb posterioritat ho hem anat fent amb una tenacitat, diríem, que el «no» en cap moment ens ha fet defallir.

Tant és així que han considerat els responsables de l'Administració de l'Estat –això va ser l'any 83; per tant, és en el període socialista– que la xarxa de paradors responia segons ells a un model que és difícil de desmembrar, que, fins i tot com vostè ha esmentat, d'una manera igual com nosaltres el mateix president Fraga, quan va assumir les responsabilitats de la Xunta, doncs, ell també va fer el que nosaltres ja havíem fet. El que passa és que les coses s'han de fer d'acord amb el que marquen, diríem, els camins, i, per tant, ell després va voler recórrer via el Tribunal Constitucional, i el Tribunal Constitucional li va dir el que nosaltres ja sabíem: «Nosaltres en aquest tema no podem fer res. L'única manera de situar una competència de l'Administració central a una comunitat autònoma és mitjançant acord de les comissions mixtes de traspassos.» Per tant, el fet de poder anar al Constitucional pot demostrar en una certa manera una certa voluntat de fer, però la sentència era cantada, i la cantada era de dir: «Escolti'm, això s'ha de fer no a través de via constitucional, sinó a través de les comissions mixtes de traspassos.»

Això no priva perquè nosaltres hi hem insistit. Hi hem insistit sempre que ha sigut pertinent mitjançant aquestes comissions mixtes de traspassos; hem també insistit en cada moment, i ha sigut una esmena que d'una

manera reiterada, fins i tot jo personalment, en època que vaig tenir la responsabilitat de ser diputat a Corts, ho feia mitjançant la Llei d'acompanyament de pressupostos; ho hem fet també quan hi han hagut, per part del Grup Parlamentari que dona suport al Govern de la Generalitat en el Congrés dels Diputats, el Grup de Convergència i Unió..., allà s'han fet també aquests plantejaments, i sempre la resposta ha estat d'un tancament total.

La mateixa sentència –i, per tant, no ho diu el conseller que els parla, sinó per tant la mateixa sentència del Constitucional– manifesta que aquestes actuacions, evidentment, són anòmales i que constitueixen una pràctica insatisfactòria –això són paraules, fins i tot, del Constitucional quan diu: «Miri, no hi podem entrar, però sí que veiem que aquest comportament és anòmal i que és mancat de lleialtat constitucional.» Però, escolti'm, davant d'un «no», nosaltres, evidentment..., allò que diuen que dos no es barallen si dos no volen: en aquest cas no hi ha traspàs si els dos no volen. Nosaltres ho demanem, i l'Administració central en aquest sentit ha estat tancadíssima; tancada, i en el moment en què més insistíem, doncs, van fer aquesta, diríem, pràctica, que nosaltres evidentment no compartim, de convertir-ho en societat anònima.

Bé, un cop va ser convertida la xarxa de paradors en societat anònima, el nostre Grup va continuar insistint, i la resposta del ministre diu: «És una societat anònima; ni s'esmicola, ni es transfereix.» Per tant, hi ha hagut un tancament que, evidentment, jo li agraeixo, doncs, aquestes paraules d'encoratjament a aquesta tasca, però això hem de mirar de traslladar-ho i, per tant, en tot cas, a través de la seva representació en el Congrés de Diputats, jo espero que quan hi hagin propostes per part del Grup de Convergència i Unió també li donin suport.

En aquest moment l'únic que li puc dir és que nosaltres ens oposarem, a través de les vies que parlamentàriament corresponguin i jurídicament també estíem pertinents, que hi hagi, diríem, aquesta manera de fer el *bypass*, que un traspàs que ens correspon –perquè en el Decret de traspassos es menciona l'activitat dels paradors–..., en la hipòtesi que es fes aquest *bypass* i en comptes de traspasar, mitjançant aquesta, diríem, conversió en societat anònima, aquesta societat anònima es privatitzés, nosaltres recorreríem; recorreríem mitjançant la línia que tindríem, que seria, naturalment, la del contenciós administratiu.

Per tant, en aquest tema, doncs, participem precisament del que quan vàrem tenir el debat de política turística vàrem manifestar: els paradors entenem que actuen dintre de Catalunya; Catalunya té en funció de l'Estatut la competència exclusiva en tot el que afecta l'àmbit de turisme; per tant, els paradors han d'estar dintre d'aquesta òrbita, que jo també, com vàrem dir en aquell moment –per tant, estic d'acord amb vostè–..., no ho veiem com la conveniència de configurar un sector públic turístic català, sinó que precisament el que veiem és que són peces clau des del punt de vista monumental que han donat i podrien donar un bon servei a aquesta imatge –que vostè bé ha referit tota la intervenció de l'il·lustre diputat senyor Carrera en el debat que hi va haver en les mocions subsegüents–, i en aquest

sentit nosaltres continuarem, diríem, estant atents i vigilants. Qualsevol acció que puguem fer conjuntament amb tots els grups de la cambra em sembla que realment, doncs..., posarem en una situació de més claredat que en aquest moment aquesta actuació, amb sentències, com diu el Tribunal Constitucional, és una pràctica de manca de lleialtat constitucional, una pràctica insatisfactòria.

Dit això, he de dir que en els últims mesos hi ha hagut per part de la Gerència de Paradors una voluntat d'aproximació no ja al que és la política, diríem, inflexible de no traspasar a la Generalitat de Catalunya aquests instruments de política turística, però en canvi sí que hem de reconèixer, potser d'una manera modesta, però, que sí que s'han fet ja els primers passos, han anat adaptant-se a tot el que són les directrius de la política turística de la Generalitat: van crear una divisió regional en l'àmbit de tot el que és l'àmbit territorial de Catalunya; s'han posat a la nostra disposició; han anat introduint ja una sèrie d'aspectes que per nosaltres entenem que són importants en tot el que és la normalització lingüística; han començat a iniciar uns passos... Però, bé, aquest no és el tema de la interpel·lació, el tema de la interpel·lació és els paradors nacionals. Com vaig dir durant el debat de política turística, conseqüent amb la política feta pel Govern de la Generalitat des del seu primer moment, entenem que correspon fer els traspassos de paradors. I com que ho entenem ho hem anat reclamant; davant d'aquesta reclamació sempre hem tingut el «no», però nosaltres impedirem per la via jurídica que ara es pogués fer, diríem, aquest sortejar aquesta responsabilitat que entenem que ens correspon a nosaltres.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor interpel·lant.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per a torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Bargalló, per un temps de cinc minuts.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. En el tema aquest dels paradors de turisme nosaltres tenim la sensació que succeeix el mateix que en un seguit d'altres temes: que l'Estat, l'Administració de l'Estat, dels diversos colors que fins ara han anat succeint-se en el seu Govern –i ara falta saber dels propers colors que s'hi succeiran–, ha anat posant tot un revestiment a una sèrie de temes que haurien de ser competència del Govern de la Generalitat, i per tant també d'aquest Parlament, i que s'han diluït. Jo recordaria, per exemple, el tema de la UNED, la Universidad Nacional de Educación a Distancia, que està blindat i que el Govern de la Generalitat s'ha hagut d'inventar una universitat a distància pròpia perquè no hi accedia; és també –no en el mateix nivell, però potser en el mateix sentit– el tema de l'Arxiu de la Corona d'Aragó... Tot una sèrie de temes damunt la taula que, doncs, diguem-ne, els veiem passar per davant del nas, no ens rasquem i ens quedem amb aquella cara de dir: «No, si això ja ens tocava a nosaltres.»

Llavors, un cop havent sabut aquest interpel·lant que

vostès pensen actuar si es produeix aquella privatització que esmentàvem, nosaltres proposem que aquesta cambra..., no sigui només el Govern, tot i reconeixent la força del Govern, sinó aquesta cambra, que és el primer representant de la Generalitat, que és el representant de la sobirania del nostre poble, la que digui: «No, no es poden privatitzar a casa nostra uns elements del patrimoni que ara són públics», sigui feta la trampa legal que sigui feta, amb lleialtat o amb deslleialtat constitucional, no. En tot cas, també és evident que una cosa és el que fa la cambra, l'altra cosa la que fa el Govern i l'altra és l'Administració de l'Estat, qui mana l'Administració de l'Estat i qui hi té coses a fer.

Vostès hi van ser durant uns anys i van tenir el poder per a decidir; ara sembla que hi tindran la clau, el pany, el forrellat, la porta i potser el bastiment. Aleshores els diria que, per un cantó... Els proposo: per un cantó el Parlament, per l'altre el Govern i per l'altre els diputats catalans i les diputades catalanes en les Corts Generals –la nostra modesta representació, d'altres representacions que doblen la nostra modesta representació i d'altres representacions que són més àmplies–, doncs, juguem fort en un tema d'aquest tipus, que és aquest avui, que també és el de la UNED, que també és el de l'Arxiu de la Corona d'Aragó i que són tots uns altres temes que després d'anys i anys i anys –que potser són pocs vistos des dels nostres ulls, que els hem viscut, però que són realment molts– encara estem avui parlant aquí que després de tot encara tenim *los paradores nacionales de turismo*, que no són nostres, i amb l'espasa de Dàmocles damunt que deixaran de ser nostres i seran d'unes mans privades.

En tot cas, jo ja li avenço que la Moció del nostre Grup anirà en el sentit que el Parlament doni força a aquesta proposta; vostès des del Govern ja sabran què han de fer, i, en tot cas, mantinc aquesta proposta als diputats i a les diputades catalanes allí, doncs, que decideixin, que utilitzin la clau, que no rovellin el pany i que passin amb força sense fer malbé el bastiment.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per a contestar la rèplica, l'honorable conseller senyor Alegre.

El conseller de Comerç, Consum i Turisme

Gràcies, senyor president. Jo només per constatar que el Govern de la Generalitat ha estat diligent, que ho ha anat demanant d'una manera reiterada, que hem tingut sempre, doncs, el «no» com a resposta, que hem fet quantitat d'actuacions a nivell parlamentari a través de les Corts Generals –Congrés i Senat. Celebro que en aquest moment vostè faci aquesta crida de dir que, quan els nostres diputats i diputades a Madrid, doncs, facin una proposició..., el fet que no només siguem nosaltres, això sens dubte ha de ser positiu. I el que li deia fa uns instants: nosaltres estarem vigilants i, per tant, en la hipòtesi que hi hagués un procés de privatització –la via que en aquest moment sembla que és la pertinent seria a través del contenciós administratiu–, actuaríem.

Davant d'aquest tema em sembla que hem d'estar vigilants, com també aprofito –ja que la interpel·lació era sobre temes de traspassos– per manifestar que en aquest tema, en aquest aspecte, en aquest sector, les coses han anat força raonables, i tenim –i d'això sí que em sembla que és bo en aquest moment fer-ne constància– en aquest moment un recurs davant del Tribunal Constitucional sobre el pla marc de competitivitat; perquè si la política exclusiva –com recordàvem–, segons l'Estatut i el Decret de traspassos, correspon a la Generalitat de Catalunya, tot el que siguin polítiques incentivadores de la modernització s'ha de fer a través del Govern de la Generalitat, cosa que així no ho preveia aquest pla marc, el conegut Pla Futures. Davant d'aquesta qüestió, nosaltres vàrem plantejar al Tribunal Constitucional el corresponent recurs, que en aquest moment està pendent.

Per tant, dintre del que és la política turística, si arranquem el tema de paradors i tenim una sentència favorable al que fa referència al Pla Futures, podríem dir que l'Estatut s'ha donat..., hem donat contingut al mandat de l'article 9.12 de l'Estatut.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la reforma educativa en l'etapa d'educació secundària obligatòria

Correspon ara tramitar el vuitè punt de l'ordre del dia, que, com recordaran les senyores diputades i els senyors diputats, aquest matí hem posposat, situant-lo com a últim punt d'interpel·lació. És la interpel·lació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre l'aplicació de la reforma educativa en l'etapa d'educació secundària obligatòria, presentada per la il·lustre diputada senyora Carme Tolosana, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; per a l'exposició de la interpel·lació, té la paraula la senyora diputada, per un espai de deu minuts.

La Sra. Tolosana i Cidón

Senyor conseller, si aquesta interpel·lació hagués estat feta uns dies abans, jo hauria començat d'una manera diferent; ara ho faig felicitant la comunitat educativa, representada pel MUCE, i a vostè mateix, perquè, si la meua informació és bona, s'ha arribat a un acord –penso que signat, fins i tot, a aquestes hores–, avui mateix. Però no és suficient. Per tant, un cop dit això, cal assenyalar els motius que ens han portat a fer aquesta intervenció.

Pensem que, per a implantar una reforma educativa, cal una bona planificació, calen recursos suficients, un cert agosament, entusiasme i complicitat de tots els implicats. Passem a veure què n'hem fet, o s'ha fet, de la planificació. Partiem d'un primer mapa inaplicable; un segon, millorat, però amb grans buits. No es parla dels

zero - tres, que també és una etapa de reforma; no es parla d'educació especial, i la integració no resol el tema dels alumnes amb necessitats educatives especials. Hi ha una planificació incompleta de l'FP i una absència de mòduls de garanties socials; no hi ha planificació d'estudis d'art dramàtic, d'arts plàstiques ni de disseny; no es detalla l'oferta d'estudis musicals, i tampoc hi ha l'oferta de formació d'adults. I si la formació d'adults, l'excusa o el motiu és que està al Departament de Benestar Social, només fa que acumular errors, perquè, si quan planifiquem una reforma educativa amb un concepte modern de l'educació, que és quelcom que dura al llarg de la vida, ens oblidem d'incorporar l'educació contínua, vol dir que la formació d'adults està mal ubicada allà on està. I, com sempre, el gran buit constant en totes les accions del Departament, que és l'absoluta manca d'informació sobre els centres concertats.

Hi havia, en el seu origen, altres deficiències, solucionades darrerament, jo penso que tard i no sempre adequadament. Quan hi haurà resposta per a aquests temes? Pel que fa als recursos, hi ha un pla plurianual d'inversions en centres docents, aprovat el 29 d'agost de l'any passat. Aquest pla contempla les prioritats 1, 2 i 3 del Mapa, i assenyala la introducció que amb aquesta atenció es cobreixen un 80% de les actuacions previstes, però, si analitzem les prioritats 4 i 5, veiem que, pel que fa a noves construccions, no resta un 20% per resoldre, sinó un 34%. I això vol dir minvar l'augment, si més no, de l'oferta pública.

Ja sabem que els recursos són insuficients, però entenem que l'allargament de la provisionalitat, per aquesta planificació poc acurada, comporta un increment de la despesa; s'han d'utilitzar..., jo li havia sentit, per declaracions de premsa, que la transició, la provisionalitat, seria, en la majoria de casos, de dos anys, i he llegit darrerament que vostè ja en compta tres. Això vol dir despesa en instal·lacions provisionals, transport, etcètera. I, a més a més, amb un risc de pèrdua de qualitat.

I, a més a més, s'aprofiten suficientment els recursos que hi ha? Miri, li'n posaré un exemple. Per exemple, diu el diari *Regió 7*: «Què passa amb els estudis de metall, a Manresa?» I diu el regidor d'Ensenyament: «Tenim uns alumnes que volen accedir a aquests estudis, equips docents, tallers, els equipaments, la infraestructura; tenim la patronal i la federació empresarial que estan demanant que es facin aquests estudis, i l'únic que no tenim és l'autorització administrativa per a fer-ho.»

Un altre tema: la planificació dels zero - tres; és costosa, no és prioritària, però, de debò que no hi podria haver una mica més d'atreviment, d'imaginació, i fer un estudi sobre els espais buits que queden als centres d'EGB, aprofitant altres experiències força reeixides, per a ubicar allà on es pugui i calgui el primer cicle d'educació infantil? Em pregunto també si la sala d'audicions del Conservatori Superior de Música de Barcelona, que costarà 350 milions de pessetes, és realment prioritària quan aquest Conservatori Superior estarà ubicat al costat de l'Auditori Nacional de Catalunya. S'ha d'estalviar, precisament, amb un trac-

tament gasiu de les ajudes als estudiants que faran pràctiques a les empreses?

A més a més, nosaltres entenem que no es pot limitar a un pla de remodelació i construcció material la inversió per a la reforma, la inversió extraordinària, a més de l'ordinària que es fa per al sistema educatiu. Calen també mesures, en un marc de suport econòmic suficient, que acompanyin aquest procés d'implantació amb un objectiu de qualitat. Ah!, i, un cop més, no sabem tampoc quins recursos es destinen, ni de quina manera, a l'escola concertada.

Jo deia que calia entusiasme per a plantejar una reforma; no es pot fer des del desencoratjament, però em pregunto, també, si pot generar entusiasme una reforma que té més d'allargament de l'escolarització en centres diferents –opció indiscutible del Departament– que de projecte transformador. Una reforma que ha estat plena –plena– d'incerteses per als afectats, i molt parcialment resoltes en aquest darrer acord. És resposta acceptable a una pregunta, que faig jo mateixa, sobre quan es faran les obres menors, a més a més immediates, necessàries, per a l'IES Torre-roja, de Santa Coloma, i que se'm contesti: «Enguany», que se'm contesti el mes de març que «enguany»? I la manca de resposta, a hores d'ara, a les al·legacions del Mapa escolar, pot despertar entusiasme?

Em pregunto quina comunitat educativa, més que aquesta, la de Catalunya, ha estat activa, responsable, assenyada, i ha fet la riquesa d'aportacions constructives i raonables que ha fet la nostra comunitat educativa. Que no van acabar només amb les primeres al·legacions del Mapa; tenim, de fa pocs dies, un congrés que fan les APA a Torroella de Montgrí, on també llancen un munt de propostes enraonades, pensades, en molts casos molt encertades. Avui hem rebut aquí, tots els grups parlamentaris, una comissió de la Ribera d'Ebre, de la Terra Alta i del Priorat, que es queixaven de la falta de diàleg perquè es considerés la seva situació específica.

Això sí, senyor conseller, la presència d'importants càrrecs del seu Departament en un acte, en unes escoles privades de la zona de Sarrià - Sant Gervasi, de Barcelona, explicava públicament la seva vinculació a una altra entitat en què es podia fer continuació d'estudis, d'obligatòria i de postobligatòria, per a tranquil·litzar els seus usuaris potencials al tan desitjat itinerari.

Parlo també de complicitat. Jo penso que, per a fer els canvis que demana la reforma, és necessari crear un clima de complicitat, fonamentalment amb aquests que seran els que l'aplicaran directament; és a dir, per als professionals. Es demana, en molts casos, que ells siguin els informadors, els transmissors, pensant molts cops solament en directors i directores, la qual cosa a nosaltres no ens sembla especialment correcta, però ens preguntem com podem fer-ho amb convenciment si el més elemental, adequacions, remodelacions que tindrà el seu centre, o noves construccions –han de presentar de vegades un centre inexistent–, no és visible, i, en molts casos, no tenen ni data de començament. I com es pot parlar de bondats de la reforma? Com un pot

creure-se-les, si ets professional, quan encara els professors que s'han d'incorporar a l'ESO, de primària, procedents de la primària, no saben si seran ells els triats i on aniran destinats?

Jo penso que, més que complicitat, el que es demana és fe, una fe cega. I en aquells llocs –penso en Vilanova, en l'IES Cabanyes; en el SES Mediterrània, de Cerdanyola, o en la provisionalitat de Ripoll– on l'aplicació de la reforma, la generalització de l'ESO, representen massificació, pèrdua de projecte educatiu vinculat amb la reforma... Això és força inexplicable.

I no voldria deixar passar per alt, senyor conseller, el tema dels ajuntaments. Permeti'm dir-li que gairebé es pot qualificar de despectiva l'actitud del Departament amb els ajuntaments. Ni la LOPEGC, que ja és l'origen del que després ens ha caigut, ni el decret d'admissió d'alumnes, ni les converses mantingudes amb la Comissió Mixta, on s'ha estudiat el decret abans esmentat i els de transports i menjador, han recollit cap de les reivindicacions dels ajuntaments. Nosaltres pensem que això és una consideració imprescindible per a portar a terme aquesta reforma.

Senyor conseller, tenim la sensació d'haver retornat a l'any 79, quan calia resoldre problemes d'escolarització, no pas d'estar en un moment de transformació, de millora de la qualitat de l'ensenyament, de fomentar la igualtat d'oportunitats per a tothom, d'ajudar l'equilibri territorial. Difícilment ho farà, aquesta reforma, adequar l'oferta d'FP a la demanda socioeconòmica del país, que eren els cinc objectius que presentava el Mapa escolar en la seva introducció.

Creiem que cal rectificar errors, corregir deficiències, donar absoluta transparència a l'adjudicació de concerts i a l'admissió d'alumnes en aquest tipus de centre. Cal control, seguiment parlamentari, col·laboració amb els ens locals. Està el Departament disposat a fer-ho? Com deien en una revista educativa que recentment vaig llegir: sense informació, formació i diners, qualsevol model educatiu és merament retòrica.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per a la resposta, té la paraula el senyor conseller, honorable conseller senyor Pujals.

El conseller d'Ensenyament

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com sap la il·lustre senyora Tolosana, ens trobem en plena implantació del nou sistema educatiu. El curs vinent, amb l'inici amb caràcter general del primer curs d'educació secundària obligatòria, entrarem en la fase que implica les transformacions més importants. Atès que aquestes afecten tota la comunitat educativa, no és gens estrany que existeixi una certa inquietud; no tanta com la que sembla que li arriba a la senyora Tolosana –per altra banda, ben legítima. Només cal recordar que més de seixanta-vuit mil alumnes passaran dels centres d'educació primària a centres de secundària, i que un nombre també significatiu de mestres accedirà a aquests darrers centres, l'estructura i l'organització dels quals també variarà substancialment. Precisament

per això, el Departament d'Ensenyament ha articular un conjunt de mesures que faran possible que les previsions de la LOGSE per a aquesta etapa educativa es portin a terme a Catalunya en condicions de qualitat.

Totes aquestes accions s'han caracteritzat per la voluntat del Govern de la Generalitat de cercar el major grau possible de participació i de consens dels diferents sectors integrants de la comunitat educativa. L'aprovació del Pla plurianual d'inversions per al període 1995-2000, per un import total de més de 130.000 milions de pessetes, en un moment de fortes restriccions pressupostàries, és una bona mostra del nostre compromís de garantir un finançament digne de la reforma educativa, que no es limita, tanmateix, a les construccions; és més ampli. La seva execució, que comportarà més de 427 actuacions arquitectòniques, consolidarà una xarxa de centres docents públics suficient i adequada a les necessitats de Catalunya. Hem dissenyat, igualment, un pla de transició educativa que permet conèixer al detall, centre a centre, la relació completa dels centres en els quals s'impartirà l'educació secundària obligatòria, els grups d'alumnes que acolliran, els equipaments de què disposaran i els seus serveis complementaris, tant els de transport com els de menjador.

En allò concernent al professorat, hem aprovat els decrets d'acreditació per la direcció dels centres públics i d'adscripció de mestres al primer cicle de l'educació secundària obligatòria, i no cal dir que el dia 1 de setembre, a tots els centres, els nomenaments de professorat estaran enllestits –com cada any, tanmateix.

Hem acordat, també, amb els representants del col·lectiu, les plantilles tipus dels centres públics i dels centres docents privats, sostinguts amb fons públics, així com també altres aspectes relatius a la implantació del nou sistema educatiu. En matèria d'ordenació curricular, hem establert el procediment i les condicions de l'elaboració de l'oferta de crèdits variables per part dels centres que imparteixen l'educació secundària obligatòria, els quals constitueixen una de les principals innovacions del nou sistema educatiu. Paral·lelament, portem a terme també un procés d'assessorament als centres, les transformacions de l'ordenació educativa, i hem anat elaborant orientacions per a la seva aplicació.

Quant a la formació del professorat, que mai deixarà de ser un dels eixos bàsics de tot sistema educatiu, des de l'any 89 fins al 95, més de 51.200 han participat en activitats relacionades amb l'aplicació de la reforma educativa. En aquest període, el procés formatiu ha acumulat 730.196 places, mitjançant l'organització de 31.646 activitats formatives diferents. Cal destacar que, tot i que per al curs vinent tan sols es generalitza l'aplicació del primer curs de l'educació secundària obligatòria, 14.000 dels 17.000 professors ja han estat instruits al respecte. A aquesta xifra cal afegir-hi encara la dels 2.200 més que es formaran en cursos intensius previstos per al proper mes de juliol.

Recentment hem aprovat, encara, el Decret regulador de l'admissió d'alumnes en centres sostinguts amb fons públics. Aquesta disposició, entre altres innovacions, introdueix un sistema de vinculació entre centres do-

cents, recull l'existència obligatòria d'una reserva de places per als alumnes amb necessitats educatives especials i contempla determinades prioritats per a facilitar la formació en ensenyaments de música i de dansa. En aquesta matèria s'ha fet una important difusió dels itineraris escolars que el Decret preveu, tot establint alhora els mecanismes adients per a la correcta coordinació entre els centres de primària i els de secundària.

Si bé han estat moltes altres les accions realitzades, crec que les que porto dites fins ara són les més rellevants. Només voldria afegir que aquest conjunt de mesures ha anat seguit d'un ampli procés d'informació a tota la comunitat educativa –consells escolars, directors, professors i pares d'alumnes– i a les administracions locals, i que prosseguirem en aquesta línia d'informació i de contacte fins a l'inici de curs, tot incidint especialment en tots aquells àmbits o sectors que ho requereixin.

Encara ens queda feina per fer. A finals de mes tenim previst publicar els decrets que regularan els serveis escolars de transport i menjador. Properament establim també la regulació del règim de funcionament dels centres públics de primària i de secundària. Pensem detallar igualment les instruccions d'inici del proper curs a fi de donar pautes i directrius molt clares sobre les distribucions horàries, la vigilància d'espais i, sobretot, per al seguiment dels alumnes de l'educació secundària obligatòria.

L'aplicació del nou sistema educatiu s'està portant a terme satisfactòriament tant a les etapes de parvulari com a l'educació primària, com també en aquells altres ensenyaments que han estat implantats anticipadament. Recordem que actualment ja estan anticipant l'ESO un 43% dels centres públics i que el curs vinent aquest percentatge serà del 65%. No hi ha, per tant, cap motiu que faci témer que la implantació de l'educació secundària obligatòria no sigui tant o més positiva.

Per tant, crec que puc manifestar, amb tota la més profunda convicció, que el mes de setembre començarem el curs escolar amb tota normalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Tolosana per espai de cinc minuts.

La Sra. Tolosana i Cidón

Senyor conseller, estic convençuda que el Departament ha fet moltes coses. Li ben asseguro que si cregués que no n'ha fet cap la meua intervenció encara hauria estat més contundent. I tinc motius per estar preocupada, tinc motius, i em sembla que compartits per molts diputats i diputades que es mouen per Catalunya, i vostè podrà veure i comprovar que la inquietud no pot ser minoritzada.

Només una pregunta que es fan, que ens fem: amb una llei de contractes públics que regula encertadament uns processos que garanteixin la transparència de les adju-

dicacions quan passen determinats costos, quina garantia tenim que hi hagi temps de portar a terme totes les obres programades de readequació de centres, algunes d'elles molt costoses?

També puc acusar-me d'una certa impaciència, senyor conseller. La Resolució 154/IV d'aquest mateix Parlament deia que vostè retrià comptes d'aquest programa de transició per a l'aplicació de la reforma durant el primer trimestre. Realment, li quedaven set dies hàbils, i servidora no se n'ha pogut estar, d'accelerar la pregunta.

Però digui'm si no és inquietant que la matriculació, en un moment de tantes incerteses..., justament la Resolució, el Decret i la Resolució, apareguin un mes més tard del que apareixen habitualment, del 10 de febrer al 12 de març. Digui'm també si quan es visita una comarca com el Garraf, que és comarca pionera en la implantació de l'educació especial integrada i en aules específiques, i tothom et diu el gran desconcert i que no saben del futur, si això no és inquietant. És evident que estem en un moment de restricció econòmica, però és que, de reformes educatives com aquesta, senyor conseller, tampoc se'n fan cada dia, i segurament cal esmerçar esforços especials, i segurament, també, hauria estat força interessant que el Parlament espanyol hagués tirat endavant una llei de finançament que va quedar aturada –no només pel seu Grup, això és cert.

Pel que fa als centres concertats, continuem pensant que no hi ha la transparència necessària. No sabem la quantitat de concerts, és pràcticament impossible accedir a una llista d'unitats concertades i de matrícula en cadascuna de les unitats que garanteixin que aquest concert està adequadament concedit.

L'avaluació de la implantació –ara ja general– de la reforma al segon cicle d'educació infantil i a primària, aquesta avaluació no ha arribat, no és pública. Com es pot estar convençut que un projecte és bo si no sabem avaluar-ne els resultats? Igualment per a l'avaluació de la formació: és inexistent, no és pública, no és coneguda. Es fan enquestes, però vostè sap que això no és avaluar de veritat una formació.

Pel que fa al Decret d'admissió d'alumnes, repeteixo que allunya, separa, margina l'actuació dels ajuntaments en el procés de matriculació, actuació que ha estat garant en molts casos de la transparència, l'equanimitat del procés. I ara ni hi apareixen. La Comissió d'Escolarització es limita a una redistribució dels excedents.

Senyor conseller, no podem estar satisfets. Com li deia abans, això no és una qüestió de reubicar alumnes, no és tampoc una qüestió de nomenclatura, de canviar potser programes o currículums; hauria de ser, pensem nosaltres, quelcom més, hauria de ser una eina transformadora, una eina de futur per a la societat catalana. Així ho pensem nosaltres. Pensem, senyor conseller, que aquest país s'ho mereix.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. El senyor conseller, per al torn de rèplica, té la paraula per un espai de cinc minuts.

El conseller d'Ensenyament

En absència de la diputada que l'ha formulat (*remor de veus; algú diu: «Ha tornat al seu escó»*)..., molt bé, amb la seva felicitat i recuperada presència (*la Sra. Tolosana i Cidón havia sortit momentàniament de l'hemicicle per poder accedir al seu escó pel passadís lateral*), li voldria manifestar, a ella i a tots els senyors i senyores diputades, que cap administració educativa ha presentat primer i tan complet una proposta de mapa escolar com ho ha fet la Generalitat de Catalunya; que cap altra administració educativa ha arribat primer a un acord amb els sindicats de l'escola pública i amb els sindicats i les patronals de l'escola privada per fixar les plantilles tipus; que cap altra administració educativa ha aconseguit aprovar per unanimitat de totes les forces polítiques els criteris amb què s'havia de portar a terme la implantació anticipada de la reforma; que, en aquest mateix Parlament, una proposició conjunta de Convergència i Unió i del Partit dels Socialistes va acordar els criteris bàsics amb què s'havia de portar a terme la implantació de la reforma, i que en aquesta Proposició no de llei hi havia un acord bàsic important de totes les forces polítiques, almenys en els punts clau; que s'ha portat a terme l'aprovació del Pla plurianual d'inversions; que s'ha efectuat un pla de transició, centre a centre, que és conegut per tots els sectors de la comunitat educativa; que cap acord s'ha fet prescindint dels ajuntaments –que quedi clar–, cap acord s'ha portat a terme prescindint ni dels ajuntaments ni menys encara de les entitats que els representen, Associació i Federació de Municipis, com podrà comprovar perfectament si veu els tràmits que han seguit tots i cadascun dels decrets i el pas preceptiu que tenen per la Comissió de Govern Local –avui mateix, i vostè ho ha reconegut, s'ha signat un acord d'una transcendència extraordinària. Tot aquest esforç, crec que ens situa en una posició excel·lent per a assegurar que la reforma educativa es podrà portar a terme amb èxit. Jo en tinc el més ple convenciment –el més ple convenciment.

Abans, vostè ha dit, en la seva primera intervenció, ha fet algunes afirmacions que només el desconeixement, o suposo que la no-actualització de dades, li permeten fer. Miri, no tinc..., no és el meu desig, precisament, posar en evidència segons quines mancances informatives. Estic disposat a fer-ho quan acabem aquesta intervenció: en cinc minuts tampoc tindrè temps de posar en evidència tants errors d'informació com vostè tenia. En qualsevol cas, sí que li vull expressar que nosaltres tenim el més ple convenciment que la reforma es podrà portar a terme amb èxit. En la seva primera intervenció ha dit que li semblava que tornàvem a l'any 79; jo crec que vostè no n'ha sortit, i per falta d'informació. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia d'avui, que és el debat i votació de la Proposició no de llei sobre l'avellana i les reformes de l'organització comuna... (*la Sra. Tolosana i Cidón demana per parlar.*) Senyora diputada, demana la paraula?

La Sra. Tolosana i Cidón

Sí, si us plau. És que, senyor conseller...

El president

Per quin concepte? Perquè el debat està acabat.

La Sra. Tolosana i Cidón

Bé, al·lusions, i no sé si existeix la fórmula, però de falta de respecte... (*Remor de veus.*)

El president

Per com?

La Sra. Tolosana i Cidón

I contradiccions.

El president

Per contradiccions. Té un minut per contradiccions.

La Sra. Tolosana i Redon

Senyor conseller...

El president

Per contradiccions, exclusivament.

La Sra. Tolosana i Redon

Les informacions errònies es contrasten amb informacions verídiques i es demostren. No es fa aquesta intervenció on tot queda velat, on tot queda sota sospita, però no es demostra res. Penso, senyor conseller, que no ha demostrat que jo estigués equivocada.

Gràcies.

El president

Gràcies. (*El conseller d'Ensenyament demana per parlar.*) Senyor conseller, per què? Per què demana la paraula?

El conseller d'Ensenyament

Senyor president, només per aclarir que he convidat la senyora diputada a facilitar-li punt per punt la seva desinformació. Si ho vol, puc posar exemples; jo no volia entrar en aquest detall. Ha dit obres...

El president

El debat està acabat.

El conseller d'Ensenyament

...sobre les quals afirma que hi ha preocupació, que en aquest moment estan fetes, per exemple. I he convidat la senyora diputada a fer-ho perquè en cinc minuts és impossible donar resposta puntual i concreta a totes i cadascuna de les seves intervencions. En qualsevol cas, sense faltar-li el respecte.

Proposició no de llei sobre l'avellana i les reformes de l'Organització Comuna de Mercat de fruites i hortalisses i de l'Organització Comuna de Mercat de productes transformats a base de fruites i hortalisses

El president

Entrem en el dotzè punt de l'ordre del dia, debat i votació de la Proposició no de llei sobre l'avellana i les reformes de l'Organització Comuna de Mercat de fruites i hortalisses i de l'Organització Comuna de Mercat de productes transformats a base de fruites i hortalisses, presentada per senyors diputats de tots els grups parlamentaris.

Podem passar directament a debatre aquesta proposta. Tenint en compte que tots els grups han presentat, han signat la Proposició no de llei, intervindran en l'ordre de menor a major. En conseqüència, per a defensar la proposta i manifestar la seva posició, té en primer lloc la paraula, pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, el diputat senyor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, voldria precisar que aquesta no és una proposició no de llei presentada pel nostre Grup Parlamentari o pels altres grups parlamentaris, sinó en tot cas recollida del que en podríem anomenar una «iniciativa no legislativa popular» que els diputats signants, un per cada una de les forces polítiques amb representació al Parlament, que al mateix temps —exceptuant-ne una, per absència— eren els caps de llista a les eleccions al Parlament, vam rebre i vam assumir a la seu de la Unió de Pagesos de Reus a primers de novembre —a primers de novembre vol dir en plena campanya electoral de les eleccions parlamentàries— i que finalment vam signar també a Reus el passat dia 14 de febrer de 1996.

És, per tant, una proposta de la qual no em vull atorgar la representativitat, i, per tant, no vull dir que siguin dades fruit d'una força parlamentària ni de l'altra ni de la de més cap enllà, sinó que són dades recollides amb un rigor que caracteritza un sindicat que no sols és reivindicatiu, sinó que es preocupa per fer propostes en positiu de cara a donar sortida a un greu problema com és el problema de la fruita seca, i en concret de l'avellana, en una zona..., bàsicament de les comarques taragonines, però també quasi exclusivament de Catalunya, com molt bé diuen ells en la seva Proposició.

Voldria ressaltar algunes de les dades que fan referència a aquesta Proposició, entre elles que en cinc comarques de Tarragona hi ha un alt grau d'especialització del conreu de l'avellana en municipis on l'avellaner significa més del 85% de la superfície agrària útil. Per tant, què vol dir això? Més del 85% de la superfície agrària útil vol dir que la població rural d'aquesta zona, d'aquestes comarques, és molt sensible a l'evolució del mercat del producte, en definitiva a la rendibilitat o no rendibilitat de l'avellana. I que hem de tenir en compte també que l'avellana produïda a Catalunya representa més del 90% de la producció de tot l'Estat espanyol.

Fan una especial incidència en l'angoixant situació que pateix el sector de l'avellana des de finals dels anys 80, bàsicament a partir de la incorporació d'importacions de tercers països, i específicament de Turquia, on, donat els baixos costos de producció, no es pot competir al mercat amb els preus que porta l'avellana turca, i que temen amb molt raó, la Unió de Pagesos, que aquesta tendència es reforçarà amb l'aplicació dels acords del GATT, l'ampliació dels contingents d'avellanes de Turquia sense aranzels, degut a l'ampliació a quinze dels països de la Unió Europea i del recent acord d'associació entre la Unió Europea i Turquia.

La Proposició fa referència a l'adscripció a les normes de l'Organització Comuna de Mercat de fruites i hortalisses que van aplicar tots els pagesos, degut a la forta situació de crisi que tenien, a partir de l'any 1989, i que van començar a aplicar les mesures específiques que preveia l'organització de productors de fruites i hortalisses. I, bé, al que van arribar va ser que l'any 1989 ja es van associar el 98% de la superfície en producció en unes sis organitzacions de productors. Però que en els cinc anys el balanç que fan ells, de finals del 89 a finals del 94, és que la realitat és que avui hi ha un 35% menys de la superfície d'avellaner en cultiu; és a dir que s'han perdut al voltant de dotze mil hectàrees, d'unes trenta-dues mil hectàrees que hi havia en producció, l'any 1989, fins actualment, que n'hi ha unes vint mil.

La preocupació, doncs, per part de la Unió de Pagesos, ve deguda al fet que no sols aquesta tendència sembla que continua, sinó que, d'acord amb les propostes de la Comissió de la Unió Europea de reformar l'Organització Comuna de Mercat de fruites i hortalisses i de les mesures que es proposen, el que estem és que això anirà encara més –més– agreujant la situació dels productors d'avellana del nostre país; i que, tenint en compte, per una banda, la importància que té el sector de l'avellana, sobretot en aquestes cinc comarques rurals de Catalunya, i, per l'altra, les conseqüències directes i indirectes que pot tindre en la mateixa configuració d'una manera de viure un grup de gent, que són els productors de l'avellana, d'un territori, que pot tindre conseqüències pel despoblament, per la desertització, per l'abandonament, i que la proposta que se'ns fa no és un pacte de compromís ni és un tracte de favor, sinó que és un pacte per sobreviure i un pacte per donar una continuïtat al sector de l'avellana... El que se'ns va demanar i vam assumir els cinc representants de les cinc forces polítiques era un acord pel qual s'ampliés l'acord insuficient –valorat per la mateixa gent del sector agrari de la Unió de Pagesos i dels productors d'avellana–, l'acord que s'havia pres al Congrés dels Diputats el passat dia 7 de novembre. Allà es feia referència a determinades mesures però que eren absolutament insuficients o, fins i tot, no efectives; mesures que al mercat europeu la defensa dels productes europeus..., no hi han garanties que siguin eficaces, i, simplement, la continuïtat de les mesures i del Pla de millores de l'Organització Comuna de Mercat tampoc no era garantia suficient perquè millorés la situació actual del sector.

Per això el que se'ns demana i el que crec que votarem per unanimitat tots els diputats i diputades d'aquesta

cambra és que el Parlament de Catalunya insti el Govern que es facin les gestions necessàries en el Govern de l'Estat espanyol perquè, primer, defensem en el procés de discussió i aprovació de les reformes de l'Organització Comuna de Mercat de fruites i hortalisses i de productes transformats els següents principis. U –i que, segons se'ns comenta, és possible–, establir una ajuda econòmica directa compensatòria de la pèrdua de renda als productors d'avellana, donada la situació actual. Segon, que s'estableixi l'obligatorietat de presentació de certificats d'importació tant per a les avellanes en crosta i gra com per als productes transformats a base d'avellanes; vull recordar que, lògicament, aquesta competència deslleial..., hi ha hagut comerciants espanyols de les mateixes comarques que han estat treballant en productes importats i venent-los com si fossin productes propis de la zona i, lògicament, rebentant el mercat i fent negoci. I el tercer punt, que es mantingui el règim específic per a la fruita seca i les garrofes en l'Organització Comuna de Mercat de fruites i hortalisses, de manera que els ajuts actuals no sols no suprimixin, sinó que es puguin prolongar més enllà dels deu anys previstos. Finalment, la Proposició fa una recomanació en el sentit d'instar que el Govern de l'Estat, cas que no prosperin les propostes del Govern central a la modificació d'aquesta Organització Comuna de Mercat, utilitzi el dret de veto; és a dir, que rebutgi, el Govern central, les propostes de la Comissió, si aquestes no recullen els principis de la Proposició no de llei que estem en aquests moments defensant.

Jo crec que es tracta no de fer una simple aprovació formal fruit d'una voluntat indefinida o una voluntat genèrica i global d'acceptació d'aquests principis, perquè entenem, i així ho entenen els pagesos, que el problema no s'acabarà amb la votació d'aquesta Proposició no de llei, presumiblement per unanimitat, aquí. Es tracta que se sàpiga negociar amb el Govern central que això sigui una condició inqüestionable; alguns grups polítics amb importància clau a Madrid l'han inclòs al seu programa electoral, el manteniment d'aquesta sèrie de mesures; per tant, del que es tracta és que sàpiguen jugar a Madrid, sapiguem tots jugar a Madrid, la continuïtat i la garantia del compliment d'això. I, en definitiva, del que es tracta és que ens puguem alegrar tots, quan es firmi l'acord de la reforma de l'Organització Comuna de Mercat de la Unió Europea, que s'han complert aquests principis, que signifiquen, ni més ni menys, la consideració d'un sector específic amb un problema específic que moltes vegades, quan es negocia a Madrid, no es té en compte perquè el volum total és insignificant davant del conjunt de la producció agrària global a tot el territori de la Unió Europea.

Crec que és una proposta molt assenyada, amb molt de sentit, del sector productor que ens va presentar la Unió de Pagesos, i, per tant, no dubto que hi haurà el recolzament favorable de tots els grups.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de fet, l'explicació de la Proposició no de llei pràcticament ha estat feta, i poca cosa més hi hauríem d'afegir. En tot cas, potser sí que remarcar la peculiaritat d'aquesta iniciativa, en el sentit que és una iniciativa sorgida directament de la Unió de Pagesos, redactada pràcticament per la Unió de Pagesos, i que, avui, per tant, penso que tot el protagonisme s'ha d'adjudicar a aquesta força sindical.

Ens trobem, doncs, davant una Proposició no de llei signada per tots els grups parlamentaris i que aborda un dels problemes més greus que en aquests moments es viuen en algunes comarques del sud del Principat, concretament en el Baix Camp, el Tarragonès, Alt Camp, el Priorat, especialment, i també d'una manera molt important a la Terra Alta.

També cal dir que aquesta Proposició no de llei té unes clares implicacions territorials, però també posa en evidència i de manifest que l'agricultura a casa nostra està en crisi permanent. De fet, mentre estàvem preparant aquesta intervenció, pensàvem que, si comencem a fer proposicions no de llei sobre aquells sectors de l'agricultura o de la ramaderia que pateixen greus problemes infraestructurals i econòmics, estaríem durant uns quants períodes de sessions, és a dir, durant molts plens, debatent i segurament aprovant iniciatives parlamentàries, doncs, a favor dels cereals, del pla de regionalització del sector vitivinícola, de la llet, de l'arròs, especialment en aquests moments, amb la qüestió de la reforma de l'OCM, del sector oleícola, etcètera, etcètera. I consti que només hem citat alguns exemples de les moltes coses i dels molts temes que hauríem pogut posar damunt la taula.

Aquestes darreres setmanes hem assistit, i tenim la sensació que continuarem fent-ho, a tot un seguit de mobilitzacions reivindicatives dels pagesos a les comarques abans esmentades, que, d'alguna manera, han expressat el seu malestar per una situació que els aboca a malviure. I, curiosament, en aquestes mobilitzacions, hi eren tots. Fa una certa gràcia, doncs, veure persones vinculades a certs entorns, a la dreta clàssica del país o, fins i tot, insignes alcaldes de Convergència Democràtica, cremant pneumàtics i tallant carreteres per impedir l'entrada del president de la Generalitat a una determinada població, per exemple. Els pagesos hi són tots, i amenacen a deixar de creure, si no ho han fet ja, en les institucions i en la classe política. Avui aquí també hi som tots. Tots els grups hem signat aquesta Proposició no de llei, però la pregunta és òbvia: serem capaços de girar la truita i de donar una imatge d'eficàcia, d'utilitat, de connexió amb els problemes reals de la gent de tot el país i de capacitat, sobretot, per a resoldre allò que no funciona?

Perquè, és clar, desenganyem-nos, senyores i senyors diputats: amb l'aprovació d'aquesta Proposició no de llei, estem, efectivament, donant suport a uns pagesos que pateixen el problema de l'avellana; però atenció: també estem constatant —i els haig de confesar que amb una certa decepció— que des de Catalunya no tenim massa més possibilitats d'actuar que el fet de pressionar i d'intentar negociar; mai, en cap cas, de decidir.

Amb això no volem dir que no s'hagi de fer aquesta Proposició no de llei, que evidentment s'ha de fer, i que no es continuï des de l'Administració batallant tant com calgui per resoldre aquesta problemàtica. No ho volem dir, això. Però permetin-me, senyores i senyors diputats, expressar també la nostra perplexitat davant d'alguns fets i actituds que contrasten notablement amb la voluntat expressada per tots els grups en aquesta Proposició no de llei.

En primer lloc, una pregunta evident: es parla, des de l'avellana, del sector de fruites i hortalisses, de la fruita seca..., el Pla director deia alguna cosa al respecte? Com està? S'ha complert realment allò que s'havia planificat? La manca de temps m'impedeix entrar a analitzar amb més detall aquesta qüestió, i, a més a més, no tocaria pas ara aquí, tot i que la reflexió és interessant. Tanmateix, és evident que no s'ha fet allò que estava planificat, i el que és més angoixant: no se sap com s'acabarà ni què s'acabarà fent.

Les notícies que apareixen relatives al pressupost per enguany del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca —un altre dels temes— són molt preocupants. Contrasta, doncs, aquesta voluntat d'arreglar coses amb la dura realitat dels pressupostos retallats, d'aquests 6.000 milions de pessetes que desapareixen, en principi, del pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. De fet, molt ens temem que aquesta retallada pressupostària respongui exclusivament a criteris economicistes, més que no pas a criteris agrícoles d'equilibri territorial o, fins i tot, d'una certa visió global de Catalunya. I diem això perquè hem sentit algunes declaracions preocupants, des del nostre punt de vista, en aquest sentit.

Fa poques setmanes, en un mitjà de comunicació de la província de Tarragona es plantejava, fins i tot, la possibilitat d'arrencar avellaners en algunes zones. I segurament que això, senyores i senyors diputats, no es pot dir d'aquesta manera i quedar-se tan tranquil. Té en compte el Govern, per exemple, que més del cinquanta per cent dels pobles productors d'avellana estan a zones de secà marginals? I que si arrenquen avellaners no tenen alternatives immediates i que això implica desertització del territori, abandonament dels pobles més petits i tot un seguit de disfuncions altament preocupants?

De vegades tenim la sensació que el Govern de la Generalitat i el seu president no tenen clar que hi ha una Catalunya rural que no és la Catalunya urbana ni és la Catalunya industrial i on l'agricultura —i aquesta és la qüestió— hi té un paper absolutament determinant. Que això afecta pocs ciutadans i ciutadanes? Segurament; segurament és cert. Però també és cert que aquests són indispensables per a poder tenir un país equilibrat. Hi ha un fet evident: hi ha una coincidència total entre la Catalunya deprimida i les zones que viuen essencialment de l'agricultura. Cal una política d'estructures que garanteixi l'estabilitat demogràfica. Entenem, per exemple, que des del Govern s'hauria de treballar molt més tota la qüestió de les indemnitzacions compensatòries de muntanya. Aquestes mesures, aquesta política sí que depèn de nosaltres mateixos. És una qüestió, en definitiva, doncs, de voluntat política.

Felicitem-nos per l'aprovació d'aquesta Proposició no de llei, però tinguem molt clar que estem fent un gest; important, però al capdavant només un gest. Evidentment, estem aprofitant que la Comissió de la Unió Europea ha presentat les propostes de reforma de l'OCM de fruites i hortalisses i de productes transformats a base de fruites i hortalisses per intentar resoldre un problema que s'arrossega des de fa molts anys. Entenem, a més, que les mesures específiques actuals i les mesures proposades per la Comissió de la Unió Europea en les reformes de l'OCM de fruites i hortalisses i de productes transformats a base de fruites i hortalisses són insuficients i inadaptades degut a la concurrència internacional en els mercats de les exportacions a baix preu de Turquia, que mantenen el sector en una crisi crònica de mercat des del 88.

És per aquest motiu que la Proposició no de llei s'ha redactat en un doble sentit: per una banda, defensar, durant el procés de discussió i aprovació de les reformes de l'OCM de fruites i hortalisses, tot un seguit de principis i de qüestions importants; per una altra, en el cas que les negociacions que s'estableixin amb el Govern central no tirin endavant, rebutjar les propostes de la Comissió, si el resultat final no recull els principis d'aquesta Proposició no de llei.

Què és farà a partir d'ara? Quin paper hi jugarà el Govern de la Generalitat, en tot aquest assumpte? Quins compromisos concrets s'agafaran al respecte? La Proposició no de llei és clara en aquest sentit, i, evidentment, el fet de venir avalada per tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra li dona una força inusitada. Tanmateix, de vegades tenim la sensació que no es fa tot el que caldria. Només per posar un altre exemple: què fa el Patronat Català Pro Europa a Brussel·les, per exemple, per assistir els pagesos que sovint hi han d'anar, per assistir el món agrícola que sovint hi ha de ser present?

Les carreteres es tallen, els pneumàtics cremen i la situació del sector és extraordinàriament conflictiva. Avui tots plegats fem un gest, expressem una voluntat. Confiem que després dels gestos i les voluntats vinguin les accions i que algun dia ja no en calguin, ni de gestos, ni de comissions d'estudis sobre la problemàtica del món rural, per exemple –aprovada aquest matí, necessària indubtablement–, ni de proposicions no de llei per a donar suport al sector de l'avellana, de la fruita seca o de cap altre. Serà de ben segur el millor símptoma de normalitat que avui l'agricultura del nostre país reclama amb urgència.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Luna.

El Sr. Luna Vivas

Senyor president, senyores i senyors diputats, la producció d'avellaners a les nostres comarques té una antiguitat documentada des de fa aproximadament uns set-cents anys, encara que la seva expansió comença

l'any 1879, amb motiu de la destrucció de la vinya causada per la fil·loxera. Però és després de les gelades de 1956, que afecten els olivers, ametllers i garrofers, quan se van iniciar de veritat els treballs d'adequació del terreny al cultiu de l'avellana. Aquesta s'incrementa de forma considerable amb les bones perspectives que van suposar l'entrada del nostre país a la Comunitat Econòmica Europea, ja que les anàlisis elaborades per les administracions espanyoles l'any 1978 i els darrers anys informaven que un dels productes que sortien beneficiats amb l'entrada a la Comunitat serien les fruites seques i, dins d'aquestes, l'avellana, com a conseqüència de ser la Comunitat deficitària en aquest producte.

Els pagesos de les nostres comarques, amb un reconegut esforç i veritable sacrifici, han convertit les terres de secà en regadiu, creant pous, basses, localitzant el regadiu, maquinària, oferint una tecnologia avançada i adequada a les exigències d'un suposat mercat competitiu. Actualment, els nostres agricultors tenen dificultats per a pagar els interessos i retornar els préstecs amb els diners que aporten les vendes dels seus productes. Els agricultors no poden ser competitius si han de vendre al preu del mercat internacional i molt més barat que fa disset anys, mentre els preus dels adobs, electricitat, maquinària, salaris i impostos siguin més cars que els dels nostres competidors turcs, i que durant aquests anys han anat en augment, no havent set així el preu de l'avellana. Prova d'això és que, si prenem com a exemple els augments experimentats des de l'any 1978 a 1993, veurem que els herbicides han augmentat un 10%; els adobs, un 90%; els impostos, un 190%; el preu de quilovat per elevació d'aigua, un 473%; el jornal mínim interprofessional, un 356%; un tractor de quaranta-cinc o cinquanta cavalls, un 710%; els interessos bancaris subvencionats, un 92%; una bomba submergida de 25.000 litres d'aigua/hora, un 388%; fer un pou, un 261%, mentre que el preu per lliure rendiment de l'avellana ha tingut una pèrdua del 19%, és a dir, de 92 pessetes l'any 78 a 75 pessetes el 93.

La problemàtica es fonamenta en el baix preu de l'oferta de les avellanes procedents de Turquia al mercat comunitari. L'equivalència comunitària de l'avellana sense closca a preu de cost de producció es situa en unes 52.000 pessetes els cent quilos, mentre observem amb estupefacció com l'avellana de les nostres comarques està per sota en un 50%. Turquia exporta a la Comunitat les primeres 25.000 tones –més que la producció espanyola– amb un aranzel zero, i la resta amb el 4%. Amb l'ampliació de la Unió Europea a quinze països i el recent acord entre la Unió Europea i Turquia, s'amplia el contingut d'avellanes de Turquia sense aranzel, fet que agreuja encara més la situació del nostre mercat, sense arribar a entendre que un país com Turquia, que no pertany a la Comunitat, tingui els mateixos drets que nosaltres. Si a això afegim que les OPA de fruites seques neixen com un instrument per a aportar solucions a la crisi de l'avellana, encara que tenen un paper rellevant al sector, en aquests anys de funcionalitat no han aconseguit que el preu de l'avellana sigui competitiu a la Unió Europea i que l'economia dels pagesos productors d'avellaners tingui un sanejament just i raonable.

Basant-nos en la greu crisi del sector de l'avellana i tenint en compte que les mesures actuals i les que proposa la Comissió de la Unió Europea a les reformes de l'OCM de fruites i hortalisses, així com de productes transformats a base de fruites i hortalisses, són insuficients, a criteri del Grup Popular, com a conseqüència de l'entrada a baix preu de l'avellana turca, és per això que presentem conjuntament amb els altres grups parlamentaris la present Proposició no de llei objecte del nostre posicionament.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Marià Gil.

El Sr. Gil i Agné

Gràcies, senyor president. Em permetran, per un moment, mirar la cambra de diputats des d'aquesta part, donat que sempre, fins ara, l'he vist des de la part de darrere. Davant la meua primera intervenció parlamentària, em sento lliurement obligat a manifestar tot el meu respecte i consideració, com a representants que són del poble català, a les il·lustres diputades i il·lustres diputats aquí presents, i que també faig extensiu a aquelles persones, diputats i diputades, que en aquests moments no són aquí a la cambra.

Mentre els companys anteriors que han utilitzat la paraula estaven explicant el punt eix en què, fonamentalment, estem tots d'acord, jo estava recordant una dita que em permetran els advocats, i que és de tots coneguda, suposo, que me recordava i que ara me sento una miqueta obligat a dir: que es diu que els advocats són aquelles persones –dues persones– que busquen en el mateix llibre, en el mateix text, els raonaments, els mateixos raonaments que els serviran després per a defensar postures contradictòries, contraposades, dels dos clients o del client que cada u té. Bé, en aquest cas és una mica al revés: a mesura que els companys diputats anaven parlant, evidentment, jo haig de dir que signo, signo perfectament totes les dades que han donat i totes les motivacions que han explicat, i gairebé tots els punts de vista que han manifestat, però per no ser repetitiu –i penso que és una cosa que tots vostès agrairan– jo m'estalviaré de dir una sèrie de xifres i de dades que, a més, tots vostès han rebut aquest matí, quan se'ls ha donat una documentació al respecte.

Però sí que he de dir una cosa –si no, no hauria pujat aquí a parlar. Bé, il·lustres senyores i senyors diputats, el Grup Socialista al Parlament de Catalunya dona el seu suport a aquesta Proposició no de llei sobre l'avellana per tot el que ha significat i significa aquesta producció, que, com tots vostès saben molt bé –i s'ha dit aquí anteriorment– es troba concentrada bàsicament a cinc de les deu comarques tarragonines. Em permetran una data; aquí s'ha parlat d'uns anys, i jo concretaré una data que il·lustra una mica la importància històrica d'aquest cultiu: ja l'any 1287 l'avellana es conreava a Alforja, i el 1296 a la Selva del Camp, situades, aquestes dues poblacions, com saben, a la comarca del Baix Camp. Per tant, és de justícia no sols manifestar, sinó

defensar, que aquest cultiu forma part inseparable del desenvolupament tradicional històric, així com de l'ecosistema de les comarques septentrionals de Tarragona. Per fer un paral·lelisme explicatiu i entenedor, és com si a la gent de les terres de l'Ebre se'ns traguess, de la nostra història, l'oli, l'arròs i, més recentment, les taronges. Ben cert que si això passés podríem donar quasi per finalitzat el cicle d'existència d'aquelles mateixes terres de l'Ebre.

Hem de reconèixer que els temps són canviants, i hem de reconèixer que no sempre és per a bé, i l'avellana no ha estat, malauradament, una excepció, tant pel que respecta als costos de producció i comercialització com pels intercanvis intracomunitaris a què està sotmès aquest producte al llarg d'aquests últims anys; el que ha passat a l'avellana, a la producció i a la comercialització, és realment preocupant.

Podríem tenir en compte, perquè en sortia una notícia molt recentment, que la Conselleria d'Agricultura de la Generalitat sembla que està passant el problema al Govern central. Jo, en aquests moments, igualment com els anteriors companys, tenim una certa limitació a demanar el màxim d'ajut, el màxim d'esforç; som diputats del Parlament de Catalunya, ens trobem aquí, i ha de ser al Parlament de Catalunya a qui nosaltres ens adrecem per demanar-li el màxim d'esforç. Si altres instàncies, altres administracions, tenen la seva responsabilitat –com segur que la tenen–, doncs, hi han d'haver altres persones que els demanin comptes d'aquesta responsabilitat.

Hi ha un factor molt important, i és que els pagesos, aquesta gent, els que som de pobles, que ho hem viscut des de petits, que sempre els ha costat la unió, defensar els seus interessos, i que en un moment determinat són capaços de presentar un document ben elaborat, ben estructurat, amb força dades, amb aquells elements que diuen que allí hi ha una intencionalitat i una riquesa que, de vegades, no se troba sempre en aquests documents, penso que els honra extraordinàriament. Però després hi ha un altre element, que seria –aquí s'ha esmentat, i jo també hi vull fer incidència; no parlo de xifres, però parlo d'actituds– el fet que unes persones que de per si són pacífiques, tremendament pacífiques, com són els pagesos, com és la nostra gent dels nostres pobles, els veiéssim per aquestes carreteres amb unes actituds que precisament i segurament són ells els primers a reprovar. Crec que aquests dos aspectes mereixen la nostra atenció.

I després hi ha un altre tercer aspecte que caldria també remarcar: que, malgrat els esforços d'associació i comercialització que els pagesos han portat a terme en aquests últims anys, el resultat, com sabem, dissortadament no ha estat ni satisfactori ni esperançador. I com a referència il·lustrativa només cal tenir present que en aquests últims cinc anys –que s'ha dit, però jo vull tornar a repetir aquesta xifra– un 35% de la superfície d'avellaners ha estat abandonada. Perquè, encara que sí que és veritat que la Comissió de la Unió Europea va presentar tot un llistat de reformes que en aquests moments no entro a especificar, no és menys veritat que el balanç d'aquestes mesures de caire estructural és totalment negatiu per al sector avellaner, i fa inviable l'es-

forç associatiu que aquests pagesos, i bàsicament per mitjà de la Unió de Pagesos, havien demostrat. Per això, davant el procés de discussió i aprovació de les reformes d'Organització Comuna de Mercat de fruites i hortalisses, el Grup Socialista al Parlament, coincidint amb els altres grups parlamentaris –la qual cosa reforma encara molt més el que surti votat d'aquesta Proposició no de llei–, es reafirma en la defensa dels principis que la Unió de Pagesos ens va proposar al respecte, i que bàsicament són dos, molt resumits, que serien: primer, buscar i aconseguir una política d'ajuda econòmica directa compensatòria, i segon, aconseguir l'obligatorietat de presentació de certificats d'importació que fins ara no es donen.

Per tant, senyores diputades, senyors diputats, el Grup Socialista votarà a favor, i pensem que, almenys, estem intentant una cosa que tots els que som d'aquesta Catalunya que és una Catalunya tan rural sabrem valorar. Pensem que estem parlant d'una fruita, d'un producte molt localitzat. Si parléssim d'una fruita o d'un producte que es dona arreu de tot Catalunya, possiblement –possiblement–, en part –en part–, seria menys important, però podem estar presenciant, si no hi ha una resposta ràpida i forta, l'extinció d'un producte del camp. I, com no?, vull acabar recomanant a les senyores diputades, als senyors diputats, a mi mateix, el consum –si voleu, moderat– de l'avellana, per les seves altes propietats, i en remarco una: especialment, per l'energètica, que quan s'arriba a certa edat ens pot anar molt bé. (*Fortes rialles.*)

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, per l'últim grup, el Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Roig.

El Sr. Roig i Grau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula en nom de Convergència i Unió per fixar el nostre posicionament en relació amb aquesta Proposició no de llei sobre l'avellana i les reformes de l'OCM de fruites i hortalisses i l'OCM de productes transformats a base de fruites i hortalisses.

És obvi que el nostre vot, el vot de Convergència i Unió, serà favorable a l'aprovació de la Proposició no de llei –no en va en som firmants, d'aquesta Proposició. Però, a més, aquesta Proposició, aquesta proposta coincideix exactament amb les demandes que d'una forma reiterada ha vingut reclamant el Govern de la Generalitat a través del conseller Marimon a la taula de concertació. És més, si no hagués estat per aquesta insistència a reclamar la reforma en un sentit determinat d'esta OCM, possiblement en el mateix període de presidència espanyola a la Unió Europea hauria estat ja aprovada aquesta unió.

Dues puntualitzacions molt breus. És cert que el Govern de la Generalitat no vol eludir les seves responsabilitats, però és cert que aquest problema, aquest específic de l'OCM, no és un problema del Govern de la Generalitat. I una altra puntualització: l'OCM de l'ar-

ròs ha estat bona OCM, una OCM que recull, precisament, les reivindicacions del sector arrosser, que bàsicament se cenyien en la demanda de l'increment de 85.000 a 105.000 hectàrees de conreu de l'arròs.

Tot i això, crec que fóra interessant fer un breu repàs de la situació actual del sector, de quins són els problemes més significatius que arrossega el sector de l'avellana, què s'ha fet ara, fins ara, des del Govern de la Generalitat per donar respostes a la crisi del sector i, sobretot, quines són les mesures que s'han de prendre en relació amb la discussió i aprovació de les reformes de les organitzacions comunes de mercats de fruites i hortalisses.

És evident –ja s'ha dit aquí– que el sector de l'avellana a Catalunya està patint els darrers anys una crisi de mercat deguda a l'entrada de productes de països tercers. La importació massiva d'avellana turca, afavorida pel tractat preferencial que va signar la Unió Europea amb Turquia l'any 1987, permetia l'entrada de 25.000 tones/any d'avellana sense drets duaners, amb la congruent competència a la producció catalana quant a preus, a causa del menor cost de la mà obra i una major productivitat de la producció turca. Aquest fet va agreujar-se per l'incompliment del compromís per part de Turquia de transformar part de la producció d'avellana en estocs d'oli o dedicar-la a l'autoconsum durant la campanya 92-93. La conseqüència més important de tot això ha estat, des de 1987, la constant fluctuació a la baixa dels preus de l'avellana, i només ha augmentat en moments molt específics per causes conjunturals, com ara les males collites.

L'any 1989 es van introduir a l'OCM de fruites i hortalisses una sèrie de mesures de caire estructural per a la fruita seca, ajuda a la constitució d'organitzacions de productors –s'ha dit–, plans de millora per a la qualitat i comercialització de deu anys de durada –per tant fins l'any 1999–, foment de consum de la fruita seca comunitària. El sector de l'avellana de Catalunya, que representa el 0,43 de producció final agrària, ha rebut en els darrers anys, en els darrers quatre anys, aproximadament, uns 3.409 milions de pessetes en concepte d'ajudes tramitades pel DARP, que inclouen els plans de millora finançats amb fons de la Unió Europea i els ajuts suplementaris a la producció concedits durant els dos primers anys de vigència d'aquests plans: l'any 1992 i l'any 1993.

La superfície dedicada actualment a Catalunya al conreu de l'avellana –ja s'ha dit– representa aproximadament unes dinou mil o vint mil hectàrees i es concentra –també s'ha dit– a les comarques del Baix Camp, Tarragonès, Priorat, Alt Camp, Conca de Barberà i també Terra Alta. Aquests 3.409 milions de pessetes en concepte d'ajuts al sector de l'avellana gestionats pel DARP durant el període 92-95 es reparteixen de la següent manera: 1992, el total d'ajudes, 964 milions; el 93, 859 milions; el 94, 798, i el 95, 788.

L'objectiu dels ajuts recollits en els plans de millora del sector de la fruita seca de closca i/o garrofes és, en primer lloc, millorar la productivitat i qualitat d'aquestes produccions. És cert –i això s'ha de dir aquí– que aquestes ajudes han representat moltes vegades un efecte diabòlic per al mateix sector, que ha hagut de fer

inversions, que s'ha endeutat fins i tot, i no ha tingut compensacions perquè s'ha mantingut el preu a la baixa d'aquests productes. Això demostra que els problemes estructurals dels sectors són greus i que la baixa productivitat d'una gran part de les explotacions, especialment aquelles situades en zones de muntanya, fort pendent i escassos o bé nuls recursos hídrics, dificulta poder competir quant a preus amb les produccions turques, a pesar de la millor qualitat, com ha dit l'il·lustre diputat senyor Mariano Gil.

Per això, a hores d'ara, la problemàtica en el sector es presenta des de dos fronts –entenem nosaltres. Per un costat, resoldre, dins el possible, els problemes estructurals abans esmentats a fi d'augmentar les productivitats de les explotacions, assumint que un nombre determinat d'hectàrees situades en zones de muntanya i fort pendent difícilment podran assolir aquest objectiu. Per una altra banda –i això és el que pretén la Proposició no de llei–, cal incidir en la proposta de reforma de l'OCM de fruites i hortalisses per tal de proposar l'aplicació de mesures que, previstes dins de la reforma de l'esmentada OCM, permetin garantir una viabilitat de les explotacions d'avellana. De tal manera que si en els primers debats de la reforma es va plantejar i es va defensar bàsicament el manteniment i la revisió dels plans de millora més enllà de l'any 1999, quan era previst el seu acabament, a hores d'ara l'actual situació del sector demana que, recollint les opinions d'aquest a Catalunya, a través de les organitzacions professionals i sindicals que els representen, s'insti el Govern central que en el si de l'OCM del sector es contempli l'establiment d'una ajuda directa a la producció per a compensar la pèrdua de renda ocasionada per les importacions de països tercers a baixos preus.

Ara estem en un bon moment per a això, perquè precisament aquella falta d'enteniment o de propostes que es feia entre els agricultors espanyols, bàsicament els catalans –com ja s'ha dit–, amb los italians, en estos moments s'ha llimat, en estos moments s'ha superat i, per tant, podem fer propostes conjuntes. Es pot discutir, s'hauria de discutir com s'articula aquesta ajuda que hauria de ser variable en funció dels preus del mercat i per hectàrea, establint uns mercats representatius, una regionalització de les produccions i una superfície màxima de conreu ajudable. El càlcul de l'ajuda es faria a partir de la fixació d'un preu llinar europeu que permetés la continuïtat de la producció, i la quantia de l'ajuda seria la diferència entre els preus llinar i els preus mercat internacionals aplicada a la regionalització de les produccions. Aquesta mesura constituïria un complement a les mesures específiques vigents avui en aquest sector.

És cert que, a més d'aquesta proposta que afecta directament els preus, que afecta ajudes directes, existeixen altres mesures que s'haurien de tenir en compte dins del Reglament d'aplicació dels acords del GATT. S'haurien d'incorporar –entenem– les mesures següents: establir l'obligatorietat de l'expedició de certificats d'importació –em sembla que algun diputat ja n'ha fet menció– tant per a les avellanes en crosta i gra, com per a productes ja elaborats, ja que està demostrat que avui no hi ha un seguiment eficaç pel que fa refe-

rència a les importacions originàries de països tercers; establir la prohibició d'importar avellanes envasades en sacs de jute, sense protecció interior, i limitar els sacs quan s'envasen productes en sacs de més de cinquanta quilos, i hi ha un tercer front en el qual s'hauria d'aprofundir i que ja ha estat comentat –i, per tant, ja no m'allargaré–, que és el que fa referència a les ajudes de caire ambiental.

Resumint, entenem que aquesta Proposició no de llei que votarem per unanimitat tots els grups ha de contemplar bàsicament cinc aspectes: lo manteniment de les ajudes dels plans de millora més enllà de 1999 –entenem que aquestos plans s'han de mantindre–; l'ajuda directa a la producció, discutint quin seria el sistema –nosaltres n'hem proposat un aquí– a l'ajuda directa per a pal·liar la competència de països no comunitaris; lo control d'importació de països tercers; aprofundir en les mesures aquestes que hem comentat de caire mediambiental, i la continuació de les campanyes de qualitat i de consum.

Finalment, hem de dir que ens sembla que cal aprofitar aquesta oportunitat, esta oportunitat que se'ns brinda en la discussió que es produirà d'aquí a uns dies –si no ho tinc mal entès, existeix ja avui mateix un dictamen de la Comissió que serà aixecat al plenari, però això haurà de ser discutit a nivell del Consell de Ministres d'Agricultura de la Unió Europea. En aquestos moments en què les propostes del sector de l'avellana català i lo sector de l'avellana italià coincideixen, en aquestos moments en què presideix la Unió Europea Itàlia, ens sembla que és un moment idoni per a poder avançar, per a poder tirar endavant aquesta proposta de reforma de l'OCM. En tot cas, estem també absolutament d'acord que, si no és així, lògicament hauríem d'exigir al Govern central que utilitzés lo dret de vet.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Roig i Grau

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Acabat el debat, sotmetem a votació la Proposició no de llei sobre l'avellana. Farem la votació per votació ordinària.

Per tant, vots a favor de la Proposició no de llei?

Vots en contra?

Abstencions?

La Proposició no de llei sobre l'avellana i les reformes de l'Organització Comuna del Mercat de fruites i hortalisses i de l'Organització Comuna del Mercat de productes transformats a base fruites i hortalisses ha estat aprovada per unanimitat dels diputats presents en l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la seguretat interna i externa de les indústries químiques de Tarragona

Entrem en el tretzè punt de l'ordre del dia –mocions–; la primera moció, el punt tretze de l'ordre del dia, és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la seguretat interna i externa a les indústries químiques de Tarragona, presentada pel diputat senyor Víctor Gimeno i Sanz, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; per a presentar la Moció, té la paraula el senyor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, crec que el passat dia 21 de gener hi va haver un greu accident –així ha estat qualificat per tots els tècnics, i no sols pels mitjans de comunicació– a les indústries químiques i en concret a la indústria Erkimia, de Flix... (*Remor de veus.*)

El president

Senyores i senyors diputats, facin el favor de guardar silenci per respecte a l'orador. Continui, senyor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. I així ho vam poder analitzar aquí tant el diputat interpel·lant com el mateix conseller de Governació. Crec que a la mateixa substanciació de la interpel·lació ens faltaven encara algunes dades, i fins i tot després vam fer algunes matisacions, o hi van haver algunes confusions. Per exemple, dins del debat no va sortir el fet que, dels sis mil quilos de clor que es van vessar, només dos mil dos-cents van sortir a l'atmosfera, i la resta es van quedar –tal com diu també en respostes posteriors– en un toll líquid degut també a les condicions climatològiques. Afortunadament, això vol dir que pràcticament només va sortir una tercera part de la immensa quantitat de clor que va sortir dels seus dipòsits normals.

Jo voldria també manifestar que vaig tindre una confusió, una confusió perquè el senyor conseller em va donar unes dades en parts per milió dels sensors, i jo em vaig confondre perquè estava acostumat a analitzar les dades que la Xarxa de Vigilància i Prevenció de la Contaminació Atmosfèrica del Departament de Medi Ambient ens dóna ordinàriament en micrograms per metre cúbic. Davant de la confusió, no vaig tindre l'agilitat suficient com per fer els càlculs de conversió, i llavors vaig fer alguna informació en el sentit que podia ser letal. Bé, en tot cas, vull que quedi clara, aquesta confusió.

De totes maneres, vull significar una dada que tampoc no hem pogut debatre perquè es va dissoldre el Parlament abans de fer una compareixença del conseller de Medi Ambient per analitzar les dades de contaminació i que segueix manifestant que a Flix hi ha un problema de contaminació per clor, no per les fuites d'accidents greus, sinó per les fuites quotidianes, que, per exemple,

l'any 93, al mesurador de l'escola-bressol, és a dir, un mesurador que està damunt de l'escola-bressol –ja sabeu què és el que hi ha, en una escola-bressol–, es van medir durant divuit dies valors superiors, la mitjana diària, a aquest valor límit que marca el Reial decret 813/75, de 50 micrograms per metre cúbic, i que el Departament minimitza dient que això només és el 4,9% del temps anual, però jo no sé si això és un consol per als nens i les nenes que van a l'escola i que durant el 4,9% dels dies –si és que no són dissabtes i festius– respiren una atmosfera que està per damunt dels valors legals. L'altre mesurador està a la caserna de la Guàrdia Civil, i l'any 92 van tindre divuit dies aquestes mesures, i l'any passat es va reduir només a deu; vol dir que els habitants de l'entorn de la caserna estan millor que els habitants de l'escola-bressol. Vagi això com a comparació perquè els problemes de Flix no són sols d'algun accident, sinó que també entenem que s'han de fer altres tipus d'actuació per garantir la salubritat dels ciutadans.

Llavors, el que vam estar plantejant aquí era que l'accident va posar de manifest una sèrie de deficiències; una sèrie de deficiències que, al punt primer de la nostra Moció subsegüent, el que fem és dir que el Parlament hauria de denunciar aquestes deficiències, i entre les quals la que plantejàvem –que són evidents i que moltes ja s'està treballant per resoldre-les– era la deficiència en els sistemes d'avís a la població. Vam dir que la ràdio municipal no funcionava, i algunes altres ràdios no van funcionar amb l'agilitat que hauria estat de desitjar... Ah, no, perdó, això eren els sistemes de comunicació d'emergències via ràdio. Sistemes d'avís a la població: donat el desconeixement de la població, es va optar per no dir res als habitants, perquè, entre altres coses, haurien pogut produir un efecte més negatiu del que es va produir, en considerar les altes hores de la nit en què es va produir l'accident; però consta que hi han deficiències encara en aquests sistemes d'avís.

Vam plantejar que no hi havia disponibilitat de mitjans operatius, entre altres, per exemple, les caretes de protecció per a aquella gent que ha d'actuar en cas d'emergències, i això és una deficiència tan clara que al cap d'una setmana el mateix Ajuntament ja n'havia fet una primera adquisició per tindre'ls a disponibilitat no sols del regidor que va estar afectat i hospitalitzat, sinó també de la Guàrdia Urbana, de la Guàrdia Civil o d'altres membres de Protecció Civil que participen en els grups operatius.

I, finalment, denunciàvem –i creiem que és el que ha de dir també el Ple del Parlament– la no-existència de programes de difusió de la informació als ciutadans sobre el que s'ha de fer quan hi ha un accident. I això és una mancança especialment greu en el sentit que fa molts anys que estem parlant d'aquesta qüestió i que no s'ha portat encara en pràctica..., no s'havia portat encara en pràctica; en tot cas, sí que em consta que el dia 1 de març –divendres de la setmana última abans de les eleccions del dia 3– va començar-se aquesta tasca d'informació; constatació evident que no hi havia, no s'havia realitzat encara aquesta difusió a la població dels programes d'actuació, i que tampoc no s'havien realitzat simulacres i exercicis de comprovació.

En el segon punt de la nostra Proposició el que demanem és que, donat que algunes coses d'aquestes deficiències ja s'han començat a resoldre, a veure si podríem comprometre'ns, abans del 30 de juny del 96 —és a dir, donem-nos quatre mesos des d'ara—, perquè resolguem les deficiències que limiten l'operativitat del Plaseqta, a fi i efecte, òbviament, de garantir la seguretat dels ciutadans davant de qualsevol altre accident que hi pot haver en qualsevol altra indústria, no sols de Flix, sinó de totes les que conformen el polígon petroquímic de Tarragona, i que, a més a més d'aquestes, de les deficiències posades de manifest, plantejem també que es posin en pràctica les recomanacions de la Comissió d'Estudi del Plaseqta que vam aprovar el 21 de setembre del 95 i que, en tot cas, ne llegiré algunes poquetes.

La número 2 de les recomanacions plantejava «vetllar perquè la ciutadania dels municipis afectats conegui els diversos sistemes d'informació i els indrets on qualsevol ciutadà o ciutadana pot dirigir-se per donar o rebre informació si detecta qualsevol fet inusual provinent de les empreses incloses en el Plaseqta.» El punt 3 plantejava que s'ha de donar prioritat a la informació de les zones més properes a les empreses incloses en el Pla; òbviament, una zona propera era el municipi de Flix, respecte a Erkimia. Un altre parla de garantir la completa adequació de les mesures dels plans d'emergència interior de les empreses al Plaseqta, ja que aquest és un dels temes que també plantejem: que el Govern hauria d'investigar quines van ser les causes de l'accident, quines van ser les possibles deficiències en matèria de prevenció d'accidents, tant per part de les declaracions d'Erkimia, dels plans d'emergència interior, com els plans d'activació d'aquest pla d'emergència interior, així com la responsabilitat del Departament d'Indústria i Energia i de la Gerència de Protecció Civil, ja que són els responsables d'auditar-les i avaluar-les, i, en conseqüència, el que ha de fer el Govern de la Generalitat és corregir aquestes possibles deficiències i depurar responsabilitats, si és que n'hi ha.

Al nostre Grup ens consta que moltes d'aquestes actuacions ja s'han posat..., s'han investigat; entre altres coses, vull recordar que el Govern —i crec que va fer bé— va plantejar que no es tornaria a obrir l'empresa fins que no es resolguessin qüestions de la seguretat interior —com poden ser les famoses vàlvules, o com pot ser, en definitiva, l'anàlisi a posteriori de l'accident, del perquè es va produir—, i crec que per aquesta via és com s'hauria d'acabar: no sols demanant responsabilitats a l'empresa, sinó també depurant responsabilitats a les mateixes instàncies del Govern.

I, finalment, el quart punt parla d'instar el Govern a estudiar l'ampliació de la zona d'actuació del Plaseqta a la Ribera d'Ebre, no només al municipi de Flix, en què també una de les recomanacions planteja la necessitat d'estudiar la relació entre Plaseqta i Penta, perquè, com vam comentar també a la interpellació, hi han aspectes comuns que s'hauria d'optimitzar la seva relació i no s'haurien d'interferir els uns amb els altres, i que, junt amb Flix, es contemplessin també els municipis veïns de Vinebre, d'Ascó i Riba-roja d'Ebre, ja que també es va detectar que part de la fuga va transmetre's fins a municipis fora de Flix i que alguns van tindre

l'agilitat suficient —a través, potser, de la mateixa central nuclear d'Ascó— d'avisar que havien detectat una fuga i de començar a activar la seguretat dins de la central nuclear.

En definitiva, el que creiem és que hem de corregir els errors, que hem de millorar la seguretat, que hem de garantir l'eficàcia del Plaseqta, i esperaria que, junt amb les dos esmenes que s'han presentat, tant pel Grup de Convergència i Unió com pel Grup dels Socialistes, poguéssim arribar a una resolució que fos al més àmplia possible, la seua aprovació, i que demostrés que de debò estem per garantir la seguretat de tots aquells ciutadans i ciutadanes que viuen a l'entorn de llocs conflictius, com pot ser aquest polígon petroquímic de la demarcació de Tarragona.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi han presentades dues esmenes; la primera, pel Grup Socialista, per a defensar-la té la paraula la diputada senyora Duch.

La Sra. Duch i Plana

Senyor president, senyors diputats, senyores diputades, molt breument, per tal d'expressar la posició del Grup Socialista en la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat interna i externa a les indústries químiques de Tarragona, que presenta el diputat senyor Gimeno, del Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds.

En la resposta a la interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat interna i externa de les indústries químiques de Tarragona, fa uns dies, el senyor conseller de Governació valorà positivament les mesures contingudes en el Plaseqta, si bé, en coincidència amb allò que també ha expressat l'Ajuntament de Flix, afirmà que l'operativitat és millorable. És per això que el mateix municipi ha acordat promoure diverses mesures amb caràcter immediat pel que fa al pla d'informació i equips de protecció, així com per a investigar les causes de l'accident. L'aposta del municipi és garantir la seguretat i continuïtat dels processos industrials a Flix.

El greu accident produït a la fàbrica d'Erkimia, per fuga tòxica de clor, el passat 21 de gener, i considerant les circumstàncies que van concórrer a la planta i a l'activació del Plaseqta, per nosaltres ha fet paleses tres qüestions. Primera, que la principal mesura en cas d'accident és el confinament, situació que fou afavorida, en aquest cas, per les circumstàncies temporals en què es produí la fuga. Segon fet palès: que, d'acord amb els models matemàtics aplicats en l'estudi de risc associat i vulnerabilitat de l'entorn, es ratifica l'opció adoptada en la revisió del Plaseqta. Tercera constatació: que cal millorar l'operativitat del Pla.

Des d'aquest punt de vista, pensem també que aquest greu accident produït a la fàbrica de Flix demostra la conveniència d'adoptar alguns acords en relació amb cinc grans aspectes, que són els que es recullen en la proposta transaccional que presentem els Grups d'Iniciativa per Catalunya, Convergència i Grup Parla-

mentari Socialista. Aquests cinc acords fan referència a les següents qüestions: primera, investigar els nivells de seguretat industrial de la planta i les causes tècniques que van provocar l'accident; segona, instar el Govern a analitzar a fons el procés d'activació i desenvolupament del Plaseqta; tercera, implantar amb la major brevetat possible les mesures correctores que s'escaiguin a la vista dels resultats de les anteriors anàlisis; quarta, instar el Govern de la Generalitat a continuar aplicant les recomanacions de la Comissió d'Estudi de la Revisió i Aplicació del Plaseqta, aprovades el propassat 21 de setembre, i, cinquè, instar el Govern a estudiar l'ampliació de la zona d'actuació del Plaseqta a altres municipis de la Ribera d'Ebre.

És a partir de les consideracions abans esmentades que el Grup Socialista al Parlament de Catalunya havia plantejat ple suport a la Moció presentada per Iniciativa, si bé formulàvem dues esmenes addicionals. Concretament, una al punt quart, pel que fa a estudiar l'ampliació de la zona d'actuació del Plaseqta a la Ribera d'Ebre, amb la inclusió del municipi de la Torre de l'Espanyol, i, en qualsevol cas, incloure altres poblacions d'acord amb l'estudi de risc associat i vulnerabilitat de l'entorn.

Així mateix, hi ha un altre aspecte que ens preocupa especialment, i pensem que, per tal d'avançar en la informació periòdica a la població sobre el risc que comporta la instal·lació industrial, les mesures d'autoprotecció existents i les instruccions a seguir per la població en cas d'alarma per accident, hem considerat oportú plantejar una altra esmena addicional, que es concreta en l'addició d'un cinquè punt i que recull la legislació comunitària, espanyola i autonòmica pel que fa a incrementar la informació periòdica a la població.

Des d'aquest punt de vista, ens plau manifestar que, primer, podem retirar les esmenes plantejades, addicionals, sempre que el diputat proposant accepti, com així sembla, el text de proposta transaccional que abans hem consensuat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Sabanza.

El Sr. Sabanza i March

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup de Convergència i Unió també és conscient de la importància de l'accident que hi va haver el dia 21 de gener a la planta que l'empresa Erkimia té al municipi de Flix. El que passa és que no estem d'acord amb el tractament i les conclusions a què ha arribat el Grup d'Iniciativa - Els Verds, per boca del seu portaveu, en aquest cas el senyor Gimeno, i per això hem presentat unes esmenes que entenem que milloren el que pretén la Moció. Esta diferència, en la intervenció del conseller ja va quedar palesada al seu dia, esta diferència de criteri de percepció sobre el desenvolupament dels fets.

És evident també que no podem estar d'acord, tal com deia, amb la Moció, perquè, sense esperar ni la investigació, ni l'avaluació, ni la contrastació de la informació de què es disposa, s'afirma en la Moció que s'han de denunciar «notòries deficiències observades», deficiències que condicionen l'efectivitat del Plaseqta, que limiten la seva operativitat, i que cal resoldre les recomanacions de la Comissió d'Estudi del dia 21 del X del 95, que cal investigar les causes de l'accident i depurar-ne les responsabilitats i, finalment, que cal ampliar el radi d'actuació del Plaseqta a la Ribera d'Ebre, incloent-hi altres municipis.

He de dir que est últim és l'únic punt en què estem totalment d'acord dels que es presenten dintre de la Moció. En els altres, creiem que hi ha un error en la metodologia. Pel Grup de Convergència i Unió, fent un símil jurídic, cal un judici just; no es pot condemnar ningú sense abans haver investigat els fets i, com a mínim, escoltat l'acusat. És massa important el fet i les seves repercussions, no tan sols econòmiques i polítiques, sinó també socials, i per això cal anar per parts i actuar rigorosament. Per això les nostres esmenes proposen investigar els nivells de seguretat industrial, les causes tècniques de l'accident i el procés per a l'activació del Pla d'emergència, tant l'interior com l'exterior, per veure si se'n desprèn que s'han de corregir possibles deficiències i veure si també hi han responsabilitats a demanar. També proposem estudiar el procés d'activació i desenvolupament del Plaseqta en l'accident per revisar i modificar el mateix Pla, també, si així es deriva d'aquest estudi. I, finalment, demanem implantar normes correctores com a conseqüència de les anàlisis anteriors i continuar aplicant –continuar perquè ja s'està fent– les recomanacions de la Comissió d'Estudi del Penta si també se'n deriva això de les investigacions i dels estudis anteriors.

Les conclusions, doncs, seran les que determinaran si cal modificar, actualitzar o revisar el Plaseqta. No les apreciacions subjectives o de segona mà que es puguin tenir. I voldria dir que si ens atenem tan sols a apreciacions subjectives hauríem de votar en contra sense cap més consideració. I si ens atenem a la informació facilitada pel conseller en substanciar la interpel·lació o bé a les manifestacions de l'Ajuntament de Flix, també. Al nostre entendre, i d'acord amb els escenaris previstos d'accidents per a accidents d'aquesta mena i categoria, el Plaseqta es va activar correctament.

Les autoritats locals van actuar responsablement i el Govern va executar encertadament i de forma coordinada les seves funcions i responsabilitats. Desgraciadament, els plans d'emergència demostren les seves febleses i mancances en accidents reals, i d'aquests accidents reals és d'allí on han de treure's experiències i ensenyaments per a la seva millora. En el cas que ens ocupa de Flix hem d'estar, malgrat tot, satisfets que els danys hagin estat mínims i que el Pla fos, malgrat tot, una eina útil. Una eina útil que hem de millorar si així es desprèn de l'avaluació i l'estudi que proposem a les nostres esmenes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a fixar la posició dels grups que no han presentat esmenes, tenen la paraula, en primer lloc, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. El diputat senyor Bargalló té la paraula.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Fent..., seguint un costum del seu predecessor ha confós el nom, sóc el diputat Ernest Benach.

El president

Oh, i tant!, perdona.

El Sr. Benach i Pascual

No, ho dic perquè un ja hi està acostumat, també. En qualsevol cas, fixar el posicionament sobre la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa - Els Verds en aquest tema és important, en tant que la interpellació que va ser presentada... (*remor de veus*), en tant que la interpellació va ser presentada en un moment, en el moment precís, pel tràmit d'urgència, i que realment va causar, l'accident a Erkimia, tot un seguit de preocupacions importants en aquella zona. Així, doncs, no només expressarem el nostre posicionament sobre la Moció, sinó també, una mica, sobre tota la problemàtica que se'n va produir.

La matinada del 21 de gener, efectivament, es produïa un accident, de tots ja conegut, a la planta de clorometans d'Erkimia-Flix. Sembla, doncs, que finalment la causa fou l'autoignició dels materials interns de la bomba d'alimentació de clor líquid per al reactor, la qual cosa provocà la destrucció de la part annexa de la canonada d'aspiració de la bomba que va unida al dipòsit receptor de clor líquid. Com a conseqüència de l'accident es produïa el buidatge del dipòsit de procés de clor líquid, que contenia uns sis mil quilos de clor, dels quals sembla que uns dos mil cinc-cents es dispersaren per l'atmosfera, mentre que la resta, refredada a causa de la mateixa evaporació, va romandre en fase líquida i fou arrossegada fins a la base de tractament químic de la planta, on aquesta es neutralitzà amb sosa líquida. Tot i que l'impacte ambiental de l'accident és menor que el que inicialment se suposava a causa del menor volum de producte dispersat, cal tenir en compte que el núvol tòxic originat per l'evaporació de clor ha assolit proporcions considerables i només l'atzar va evitar conseqüències irreparables; de tots, doncs, és conegut el procés.

A partir d'aquí podríem entrar en tot un seguit de disquisicions i de valoracions que, evidentment, en funció del color polític de qui les faci poden ser d'una manera o d'una altra. És evident que hi va haver un accident greu; és evident que aquest accident greu no va tenir la resposta adequada, i és evident que hi ha una preocupació, potser no del tot tangible, però una preocupació molt important al capdavant, no només en la població de Flix, sinó –jo diria– a la comarca de la Ribera d'Ebre i a les comarques properes. Nosaltres no voldríem tampoc entrar ara aquí amb una anàlisi molt extensa. En tindrem temps a partir d'altres iniciatives que s'han

presentat en aquest sentit, sigui a la Comissió pròpiament o a partir de preguntes escrites i orals, però sí que és evident que voldríem, d'alguna manera, fer algunes consideracions al respecte.

En primer lloc, pel que fa referència a l'accident i pel que fa referència, una mica, a l'actuació de l'empresa, dues consideracions importants. Primera, que és absolutament incomprensible que la planta de clorometans, posada en marxa el juliol de 1990 i dotada de tecnologia punta, no contemplés la contingència que es presentà el 21 de gener i no anés dotada de la vàlvula de tancament automàtic i accionament a distància, la qual hauria evitat la fuga i dispersió del clor. Segona, que és igualment incomprensible que la planta defectuosa, instal·lada a finals del 95, assolís un grau de deteriorament tan ràpid i tan irreversible com el que provocà l'accident. És evident, doncs, que aquestes dues consideracions a nosaltres, com a mínim, ens fan pensar que el tema no és tan simple, ni tan senzill, ni tot va anar tan bé, i que, en qualsevol cas, hem d'expressar aquesta preocupació que –hi insisteixo– potser no de manera tangible però sí de manera evident es palpa no només a la població de Flix, sinó també a la comarca de la Ribera i comarques veïnes.

Pel que fa al Plaseqta, d'alguna manera nosaltres afirmem, malgrat que es pugui dir el contrari, que s'ha evidenciat tal acumulació d'errors i mancances que no entenem ni podem compartir els judicis de valors positius fets des del Govern. Quins són per nosaltres aquests errors? Breument, les insuficiències detectades són: en primer lloc, manca d'informació de la població afectada, la qual desconeix com actuar en cas d'emergència –i aquest és un tema, en aquella zona, doblement preocupant–; segon, inoperància del sistema de megafonia per a avisar i informar la població; tercer, inoperància de l'emissora municipal –a causa d'una avaria elèctrica, però, en tot cas, inoperància de l'emissora municipal–; quart, manca d'equips de respiració autònoms per als actuants: policia municipal, voluntaris de Protecció Civil, etcètera, etcètera –i aquí podríem explicar, doncs, l'anècdota que ja es va comentar en el seu moment, del regidor internat per haver inhalat, doncs, l'aire tòxic, etcètera–; cinquè, deficiències en la coordinació entre l'empresa, el CECOP i el Cecopal; sisè, falta de plans de formació personal específica per a actuacions d'emergència amb programes de formació, entrenaments periòdics i realització de simulacres.

En definitiva, d'alguna manera, amb aquest posicionament penso que queda prou clar el nostre suport, jo diria, absolutament convençut a la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa - Els Verds. I dic «el nostre suport absolutament» perquè tinc la sensació que no s'aprovarà el que realment vostès van presentar, perquè hi ha hagut tot un seguit d'esmenes presentades pel Grup Socialista, pel Grup de Convergència i Unió, que deuran acabar amb una transaccional, de la qual, doncs, ja en serem coneixedors, i lamentar que no sigui així perquè, realment, nosaltres el que entenem que s'hauria d'aprovar és precisament la Moció que vostès han presentat. Evidentment, si hi ha la transacció, doncs, hi votarem a favor, quin remei, quin remei des del punt de vista parlamentari, quin remei! Però el que és evident,

també, és que no serà la millor Moció que avui es podia aprovar tenint en compte tot el que va passar.

Una última consideració, una altra consideració territorial, i avui ja en porto unes quantes: precisament fa un moment acabem d'aprovar una proposició no de llei que territorialment té una gran repercussió. Ara s'aprovarà una moció, es discuteix sobre un tema que també té una repercussió territorial molt important i que, curiosament, en l'espai pràcticament coincideix. I això configura, sense cap mena de dubte, un territori amb una problemàtica important. No és ara l'hora d'esmentar-la tota, ni tan sols tampoc és el moment ni el lloc, però és evident que sí voldria aprofitar l'avinentsa per reclamar del Govern tota l'atenció que aquest tros de Catalunya reclama i que tenim la sensació que, en moltes ocasions, no té. I, en aquest cas, en aquests moments la tenim en aquest tema d'una manera total.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup del Partit Popular, té la paraula la diputada senyora Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president; il·lustres senyores i senyors diputats... Senyor Víctor Gimeno, el Grup Popular li donarem suport a la seva Moció; però jo, abans de passar a donar-li el suport, li voldria fer unes breus consideracions.

Vostè va presentar, tot just al cap de quinze dies de passar aquest greu accident a Erkimia, la interpel·lació amb caràcter d'urgència. Tots sabem que les mocions, evidentment, s'aproven en el Ple següent, al cap de quinze dies. No ha pogut ser, doncs, per l'ajornament que hi ha hagut de les eleccions generals, i ho aprovarem avui, al cap de cinquanta-dos dies; i és important la rapidesa en els fets, i més quan hi han greus accidents com el que vostè va explicar en el seu moment i que avui, en la substanciació de la Moció, ha acabat de remarcar.

I per què dic «la importància en el temps»? És que nosaltres estàvem d'acord, hi estem d'acord, amb la seva Moció, perquè en el seu punt número 2 vostè fins i tot parla d'una data, i parla del 30 de juny de 1996, i nosaltres creiem que davant d'aquests fets tan importants hem de posar dates a les coses perquè no ens en passi una altra i sapiguem on estan tots aquests estudis, valoracions, etcètera, etcètera, a què volem arribar. I ara tot seguit hem escoltat el diputat d'Esquerra Republicana, que fins i tot també coincidia —o coincideixo— amb la seva anàlisi. I és que, és clar, pel que sembla ser, avui aprovarem aquesta Moció mitjançant una transaccional dels dos grups parlamentaris que han presentat esmenes, i nosaltres, evidentment, també hi donarem suport. Val més això que res, evidentment.

Però crec que hem de ser conscients que en els cinc punts que avui anem a aprovar parlem d'investigar els nivells de seguretat, parlem d'analitzar a fons el procés d'activació i desenvolupament del Plaseqta; parlem d'instar el Govern de la Generalitat a implantar en la

major brevetat possible..., però no donem cap data; parlem de continuar aplicant les recomanacions de la Comissió d'Estudi de la Revisió i Aplicació del Plaseqta, que vostè n'era el president, i que vàrem aprovar el 21 de setembre de 1995, que jo mateixa hi vaig ser present, però no posem tampoc cap data, i parlem d'instar el Govern a estudiar l'ampliació de la zona d'actuació del Plaseqta a la Ribera d'Ebre i, a més a més, en tot el terme de Flix i en els municipis subsegüents que diu la Moció, però tampoc parlem d'una data.

Déu faci que sigui al més aviat possible i que el Govern de la Generalitat, investigar, analitzar, implantar, continuar i estudiar, ho faci ben aviat i que no tinguem cap altre accident tan greu com aquest o d'un altre que no ens doni temps a saber què és el que ha passat amb l'anterior.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per tal de pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula el senyor diputat proponent, el diputat senyor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Bé, en tot cas, com alguns han avançat fins i tot abans de dir-ho jo, que hi havia una esmena transaccional, hem intentat plantejar un text que fos assumit per les tres forces que havien presentat la Moció inicial i les dues que havien presentat les esmenes. Està signat per les tres forces polítiques o pels tres representants que han parlat aquí. Per tant, crec que podem tenir un ampli consens. No sé si satisfactori del tot o no, però el que sí que està clar és que hem intentat en tot moment jugar al sentit de responsabilitat, al sentit del consens, i no en el sentit de que hi ha algú, com se'n ha volgut pintar, específicament a la comarca i més específicament encara al municipi..., com si tinguéssim voluntat de destruir alguna cosa o que tinguéssim voluntat de posar pals al futur d'un municipi. I dic això perquè el nostre regidor a Flix es va quedar tot sol quan deia el mateix que jo he estat dient aquí. Per tant, el que no es pot acceptar és un doble llenguatge, i el que fem és buscar una solució pura i simple de consens total, que crec que és el més important.

En resum, la proposta diu el següent: «El Parlament de Catalunya, arran de l'accident produït a la fàbrica Erkimia de Flix per la fuga tòxica de clor el passat 21 de gener acorda: primer, instar el Govern de la Generalitat a investigar els nivells de seguretat industrial de la planta, les causes tècniques que van provocar l'accident i el procés d'activació dels plans d'emergència interior i exterior per tal de corregir les possibles deficiències i depurar-ne responsabilitats, si s'escau.» Jo crec que això és una manera més dolça, si volen, de dir-ho, que la forma en què ho deia jo. No està d'acord amb la proposta que comentava el portaveu del Grup de Convergència i Unió, que aquí pràcticament no havia passat res, i tampoc no diem: «denunciem les deficiències»; es tracta de corregir les possibles deficiències quan s'acabi la investigació. Possiblement hauríem

d'haver dit de «continuar investigant», perquè s'han pres mesures fruit de la investigació; en tot cas, el que hem de fer és acabar la investigació.

Segon punt. També es parla d'instar el Govern a analitzar a fons el procés d'activació i desenvolupament del Plaseqta en aquest accident, «especialment» –i és una forma també el·líptica de dir-ho– «pel que fa als sistemes d'avís a la població, sistemes de comunicació d'emergències via ràdio, dotació i disponibilitat de mitjans operatius per als grups d'actuació, execució i difusió de programes d'informació a la població i la realització de simulacres i exercicis de comprovació».

Hem modificat després, també, alguns dels aspectes que plantejava l'esmena de Convergència i Unió, incorporant-hi algun aspecte de la del Grup Socialista, en el sentit que diem en el punt tercer: «Instar el Govern de la Generalitat a implantar...» –no en data fixa del 30 de juny, però sí «a la major brevetat possible»–, «les mesures correctores que s'escaiguin, si resulten necessàries a la vista dels resultats de les anteriors anàlisis», perquè és una obvietat que hi ha algunes mesures que s'estan aplicant i altres que amb el compromís aquest queda prou clar que se seguiran aplicant.

Quart: «Instar el Govern de la Generalitat a continuar aplicant les recomanacions de la Comissió d'Estudi de la Revisió i Aplicació del Plaseqta, aprovades el 21 de setembre de 1995, i vetllar per la permanent revisió i modificació, si s'escau, del Plaseqta.» I, en això, els tres grups hi estàvem d'acord. Per tant, és un redactat que crec que satisfà a tots i no deixa insatisfet a ningú.

I el cinquè era la constatació d'una omisió d'un municipi, que també l'havíem d'haver inclòs. El que diu és: «Instar el Govern a estudiar l'ampliació de la zona d'actuació del Plaseqta a la Ribera d'Ebre, a més del terme de Flix, als municipis veïns de Vinebre, Ascó, Riba-roja d'Ebre i la Torre de l'Espanyol, atesa la proximitat dels nuclis urbans i les distàncies d'afectació de possibles accidents de dispersió tòxica de clor a Erkimia.»

En definitiva, com he dit, crec que recull tot el més substancial de les tres proposicions i, sense generar-li a algú cap problema d'insatisfacció, podríem estar ben satisfets si sortíssim d'aquí amb aquesta Moció transaccional aprovada per unanimitat. Per això crec que els tres grups demanaríem el vot favorable de tota la cambra.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Seguidament es passa a votació, tal com ha llegit i explicat el diputat senyor Gimeno, la Moció transaccional.

Els senyors diputats... (*Remor de veus.*) Perdó. Que hi ha algun problema, senyor Carod?

El Sr. Carod-Rovira

Sí, molts, però parlamentàriament cap. (*Rialles.*)

El president

Parlamentàriament, cap. Moltes gràcies.

Passem, doncs, a votació la Moció transaccional.

Els senyors diputats que estiguin a favor de la Moció?

Els senyors diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors diputats que s'abstinguin?

La Moció ha quedat aprovada per la unanimitat dels diputats presents en l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les transferències de l'Estat a la Generalitat

Anem a la segona Moció, catorzè punt de l'ordre del dia: és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les transferències de l'Estat a la Generalitat, presentada pel diputat senyor Josep Huguet i Biosca, juntament amb altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a presentar la Moció, té la paraula el diputat senyor Huguet, per espai de deu minuts.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el motiu d'aquesta Moció és subsegüent a la interpel·lació que jo mateix, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, vaig fer sobre la situació de les transferències de l'Estat a la Generalitat.

En aquesta interpel·lació constatavem la situació de bloqueig, o de ralenti, a la marxa de les transferències de l'Estat a la Generalitat, bloqueig que ni tan sols la situació de teòrica minoria, de posició minoritària del Govern de Madrid en aquests tres últims anys havia ajudat a desbloquejar de forma substancial.

Dèiem també que, en tot allò de la sistemàtica de negociació entre Generalitat i Estat, hi havia una manca de criteris sobre les prioritats, i que en aquesta manca de criteris sobre les prioritats, de fet, el Parlament hi tenia molt poca cosa a dir. És a dir, molts cops aquests criteris venien definits per la comissió d'enllaç Govern de la Generalitat..., o partits del Govern de la Generalitat - partit del Govern de Madrid, i que la mateixa Comissió de Traspassos tenia un paper subsidiari totalment en les negociacions Estat - Generalitat. Per tant, doncs, hi havia un problema de mètode, un problema de no tenir unes prioritats clares marcades pel Parlament, i que això d'alguna manera comportava a la pràctica anar a Madrid amb poca força a negociar.

També constatavem com el mètode seguit fins ara, el fet que es barregés molts cops la negociació partidista d'intercanvi de cromos amb relació a qüestions estatutàries a les quals tenim dret, era rebaixar molts cops, precisament, les possibilitats reals d'obtenir l'acompliment de la plenitud de l'Estatut. I, per altra banda, el que també es constatava és com en les transferències pendents predominaven moltes de les àrees socioeconòmiques.

Per aquesta raó des d'Esquerra Republicana hem presentat aquesta Moció, perquè entenem que, l'Estatut, cal d'una vegada que es completi, especialment en aquestes àrees que en aquests moments són sensibles, en moments on s'està discutint... Perquè acabem de passar una campanya basada en la discussió sobre la crisi de l'estat del benestar, una crisi que en el cas català, degut a l'escassetat de competències, difícilment hi podem fer front des d'aquí mateix. I, per tant, d'alguna manera, tot allò que significa serveis al ciutadà, tot allò que significa polítiques de promoció industrial, tot allò que significa creació de treball, tot allò que significa desburocratització de l'Administració, allò que significa eliminar la multiplicitat de nivells administratius, que de fet fan més costós aquest estat del benestar, és una arma clau, és un instrument clau a l'hora, precisament, de fer front a aquesta crisi de l'estat del benestar des de Catalunya.

Per tant, no estem parlant d'una qüestió absolutament secundària, sinó que en aquests moments, finals del segle XX, en plena crisi de l'estat del benestar, és més urgent que mai que precisament el paquet de transferències no traspassat, el paquet bàsicament socioeconòmic, s'activi d'una vegada i es completi definitivament, en el marc, doncs, dels drets estatutaris.

Hi havia en el transcurs del debat d'investidura, per altra banda, un compromís adquirit pel llavors candidat a la investidura, senyor Pujol, on deia, en una de les intervencions que va fer, la necessitat de..., deia així, concretament, la necessitat que, a partir d'uns documents, d'una sèrie de documents que té la Generalitat, i d'estudis sobre el fet estatutari, que el Parlament anés més enllà d'aquests estudis, fes algun estudi..., concretament diu: «S'ha de fer algun estudi més per veure com, amb els textos actuals, es pot anar més enllà en aquesta política de guany sistemàtic de competències.» Això ho deia en una primera intervenció.

I en una segona intervenció deia, concretament, textualment, deia: «Cal aprofundir en l'estudi de l'Estatut, i hi ha gent d'aquesta cambra que diu, que ha dit en declaracions, no avui, durant aquest debat, però ha dit durant aquests últims temps, que l'Estatut estava aplicat en un 97%», i diu: «I hi ha altra gent que creu que està molt lluny, o que creiem que està molt lluny, d'aquest 97%. Per tant, doncs, estem en xifres molt més baixes que aquestes i, sobretot», diu, «hi estem més en termes no únicament quantitatius, sinó qualitatius.» Llavors diu: «Davant d'una divergència tan forta entre grups que no són els de la majoria relativa que representa, sobre quin és l'estat d'aplicació de l'Estatut, potser sí que valdrà la pena que aprofundim en aquest estudi.»

Això eren compromisos que es van prendre en el debat d'investidura, i que va ser una de les raons per les quals el Grup d'Esquerra Republicana va tenir l'argument per a passar el seu vot de negatiu a abstenir-se en el debat d'investidura. Per tant, aquí hi ha un altre element a tenir present. I en funció d'aquestes dues qüestions, pels arguments establerts en el moment de la defensa de la interpel·lació i pels compromisos presos pel candidat a la Presidència, és per això que des d'Esquerra Republicana hem presentat aquesta Moció, que estableix per

un cantó uns criteris, que hi hagi unes prioritats clares pel que fa a la millora de l'autogovern, unes prioritats que es basin en el paquet socioeconòmic d'entrada, que signifiquin la liquidació de l'Administració perifèrica de l'Estat, que signifiqui també el debat de cara a negociar nous àmbits competencials per la via de l'article 150.2 de la Constitució, de cara també a revisar una sèrie de lleis orgàniques que han laminat competències ja cedides, i de cara també a apressar el Govern de l'Estat que signi una sèrie de decrets que estan encallant una sèrie de transferències que ja haurien d'estar traspassades.

Un segon aspecte de la Moció és modificar el mètode de negociació; per tant, separant sempre les negociacions entorn de la qüestió autonòmica de negociacions partidistes o negociacions, diguem-ne, puntuals, conjunturals, en el Parlament de Madrid. La negociació autonòmica és una negociació que ha d'estar al marge de qüestions puntuals, és una negociació que s'ha de bastir sobre la base dels drets establerts en la Constitució i l'Estatut, i no en funció de regatejos que rebaixen totalment el significat i la vàlua del que està en joc.

En tercer lloc, plantejàvem un llistat de prioritats de transferències, precisament en el camp socioeconòmic, i no les tornaré a citar totes: la Inspecció de Treball, la gestió del règim econòmic de la Seguretat Social, la representació de la Generalitat en les institucions financeres i empreses públiques de l'Estat a Catalunya, el tràfic interior de Renfe, els nous trams d'autopistes, funcions de matèria i promoció del comerç exterior, etcètera, etcètera.

I, finalment, marcàvem la necessitat d'un calendari que limités la negociació del Govern de l'Estat per tal d'iniciar immediatament els passos necessaris per a emprendre la reforma de l'actual Estatut d'autonomia de Catalunya en cas de no prosperar el procés de transferències.

Això és el sentit de la nostra Moció. Entenem que, avui que sembla que ja la majoria minoritària a Catalunya ha obtingut la clau a Madrid, seria bo que en els temes estatutaris les voltes d'aquesta clau, la força d'aquesta clau fos donada des del Parlament de Catalunya, que és des d'allà on li pertoca.

Per això jo demano, en principi, la votació favorable a aquesta Moció.

El president

Hi ha presentades dues esmenes, la primera pel Grup d'Iniciativa - Els Verds: el diputat senyor Roc Fuentes té la paraula per a defensar-la.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup, el d'Iniciativa per Catalunya, en aquell moment sense Els Verds, ja va plantejar... (*remor de veus i rialles; algú diu: «I les verdes!»*)—perdó, en aquell moment, «Iniciativa per Catalunya»; per tant, «sense Els Verds»—, ja va plantejar tot un seguit d'iniciatives tendents a impulsar, accelerar, la millora de l'autogovern de Catalunya, per la via del compliment

dels traspassos pendents, per la via de la modificació de les lleis bàsiques de l'Estat que han retallat competències pròpies de Catalunya, i també, i aquesta és una competència del Parlament, per la via de l'article 150.2 de la Constitució, és a dir, d'assolir competències que avui no tenim reconegudes, que són competències de l'Estat però, d'acord amb les previsions estatutàries i constitucionals, poden ser competències de Catalunya.

Per tant, nosaltres coincidim essencialment amb el que planteja la Moció d'Esquerra Republicana de Catalunya, encara que hi ha dos aspectes per nosaltres essencials que fan que presentem les nostres esmenes. Aquests aspectes són, ni més ni menys, el paper del Parlament de Catalunya i la fixació, també, d'un termini, d'un calendari, d'un moment perquè el Govern doni compte de les actuacions, de les gestions, de les tasques per impulsar i per millorar l'autogovern. Per tant, d'acord a establir unes prioritats, d'acord a establir unes exigències al Govern, però el que no podem fer –i això ho fa, des del nostre punt de vista erròniament, la Moció en el punt primer, apartat c, és instar el Govern a la negociació d'uns àmbits competencials, d'acord amb l'article 150.2 de la Constitució, quan això no correspon al Govern, això correspon al Parlament de Catalunya. Perquè l'article 28 de l'Estatut de Catalunya, que consta de tres punts, assenyala taxativament que Catalunya pot accedir a noves competències no reconegudes en l'Estatut, Catalunya pot accedir a legislar en matèries bàsiques de competència estatal, però que nosaltres podem desenvolupar, i que la competència per a exigir aquestes noves facultats, aquestes noves competències, correspon al Parlament, que, a més a més, fins i tot té la facultat d'assenyalar quin organisme és el que ha d'exercir després aquestes competències.

Per altra part, nosaltres pensem –i ho hem dit ja reiteradament– que hauríem d'intentar que les qüestions de l'autogovern tinguessin el màxim de consens possible i que el Parlament de Catalunya jugui el paper que li correspon, sense menystenir en absolut el paper que li correspon al Govern que l'ha de desenvolupar, i que nosaltres li donarem i li donem suport en aquestes matèries per avançar en l'autogovern cada vegada que calgui, però, hi insisteixo, el Parlament de Catalunya té competències i té obligacions a què, de cap manera, nosaltres podem renunciar. I, tal com està plantejada aquesta Moció, hi renunciàriem, les passàriem al Govern. Per això nosaltres hem presentat –com deia– una esmena que treu l'apartat c del punt primer, el treu dels aspectes a què hem d'instar el Govern, i el posa com un element que hem de debatre, que hem de treballar, que hem d'impulsar, que hem d'acordar, i, en tot cas, que després hem d'exigir des del Parlament.

Una següent esmena, que marca..., i això, naturalment, pot ser discutible, però en qualsevol cas ens sembla que és raonable, marcar un termini fins a final d'any perquè el Govern ens informi del resultat de les seves gestions de cara a aconseguir els traspassos pendents, i el resultat també d'establir aquestes prioritats que aquí es marquen. I, finalment, hi ha un punt tercer, per nosaltres essencial, que és, ni més ni menys, el d'impulsar, d'acord amb les previsions reglamentàries i d'acord

també amb les esperances que aquesta mateixa tarda ens ha donat –més concretament, m'ha donat– el president de la Generalitat, d'estar disposat a fer-ho, impulsar –com deia– la creació d'una ponència conjunta per a treballar des del Parlament l'augment de l'autogovern, veure quines lleis s'han de modificar, veure quines propostes hem de fer, i, d'una manera molt especial i específica, allò que ens correspon, allò que és competència pròpia i exclusiva del Parlament, que és veure quines noves competències podem reclamar, hem de reclamar, d'acord amb les previsions de l'article 28 de l'Estatut i de l'article 150.2 de la Constitució, hi insisteixo, perquè el Parlament jugui el seu paper i el Govern de Catalunya jugui també el que li correspon.

Per tant, nosaltres demanàriem al Grup d'Esquerra Republicana l'acceptació d'aquestes esmenes nostres, i hem de dir que, naturalment, si les esmenes no s'accepten, demanarem votacions separades, perquè estem d'acord amb la major part dels aspectes de la Moció, però, efectivament, n'hi ha alguns que nosaltres no podríem acceptar, sobretot aquells que van en la línia, sens dubte involuntària, però sens dubte també certa, de treure una competència pròpia del Parlament i passar-la, aquesta, per la via de l'exigència, per la via de l'impuls, al Govern de la Generalitat de Catalunya, que no la té.

Per tot això, hi insisteixo, demanem nosaltres l'acceptació d'aquestes esmenes, i, naturalment, en funció del que després accepti el Grup proponent, nosaltres votarem en conseqüència.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La segona esmena ha sigut presentada pel Grup de Convergència i Unió, i, per a defensar-la, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorèns

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el senyor Huguet ens ha presentat una moció amb una trentena de punts, punts que contenen un alt nivell de riquesa conceptual, de propostes pragmàtiques –altres propostes més conceptuals–, i jo ja m'afanyo a dir que amb moltes d'elles, no totes, però amb moltes d'elles el nostre Grup hi està d'acord.

Malgrat això, el nostre Grup ha presentat una esmena, una única esmena, que és de substitució de la totalitat d'aquest text tan llarg que ha presentat el senyor presentador de la Moció –que també és bastant extensa, la veritat sigui dita, perquè té sis punts. Aleshores seria, crec, una petulància excessiva per part meua que en els deu minuts màxims de què dispenso expliqués de forma detallada, fil per randa, cada un de la trentena de punts del senyor Huguet, allò en què estem d'acord o no, amb les matisacions corresponents, i que, al mateix temps, justificqués el perquè de les substitucions nostres. Per tant, si m'ho permeten, faré, intentaré, si més no, fer un esforç de síntesi, concretant en tres aspectes el perquè de l'esmena i el perquè de la discrepància més o menys aparent amb el contingut de la Moció.

En primer lloc, el destinatari. El senyor Huguet s'adreça al Govern. El senyor Fuentes ja hi ha fet una referència per un altre tema a què jo al·ludeixo, nosaltres al·ludim, en la nostra esmena, que és el tema d'instar el Govern en un cosa que és del Parlament. Bé, nosaltres canviem el destinatari, i, si vostès s'hi fixen, veuran que ens adrecem a la Comissió Mixta de Traspassos, i, fins i tot, amb una forma tan respectuosa que, fins i tot, a l'apartat quart diem que estímem que, a més dels criteris que la mateixa Comissió Mixta consideri convenients, nosaltres creiem que hi haurien d'haver aquests. Perquè aquest és un tema, potser un xic sense una experiència, sense precedents, podríem dir, en el sentit que no acabo de veure clar, sincerament, el lligam, el nexa, l'autoritat hipotètica d'aquesta cambra sobre una comissió mixta que té una situació, un estatus una mica especial i de la qual, per altra banda, formen part tots els grups del Parlament, i, per tant, doncs, nosaltres transformem la Moció no en una instada al Govern sinó en una declaració encaminada, com a destinatari final, a la Comissió Mixta de Transferències.

Segon motiu –i aquest és un motiu que, potser per l'experiència professional antiga meva, de negociador de convenis col·lectius, considero que és important–, que és el tema que..., és clar, tot aquest reguitzell de propostes suposa, en definitiva, establir un mandat imperatiu, jugar amb cartes vistes, solemnes, formals, ratificades per una majoria o –esperem– per unanimitat del Parlament, enfront d'una altra part negociadora, i és posar-li, facilitar-li la tasca de negociació o d'obstrucció o d'efectuar contrapartides. Dic això de l'experiència passada perquè, en llegir aquesta Moció, jo vaig dir: «Això és una plataforma reivindicativa.» No sé si vostès han participat en negociacions sindicals, però és una tècnica de negociar convenis col·lectius que jo, personalment, considero que és dolenta, perquè, és clar, és reunir-se els interessats i jugar a veure qui la diu més grossa –amb perdó–, i llavors es fa un reguitzell de tot el que es demana, i no es pot baixar d'aquí, i a veure qui és el que afluixa... És clar, després, l'altra banda no hi està d'acord –en aquest món, en principi, mentre no es demostrï el contrari, normalment no podem obtenir tot el que volem–, i aleshores s'ha de reduir, s'ha de rebaixar, s'ha de compensar, i aleshores, què s'ha de fer?, es fan vagues, es fan discussions, perquè, és clar, ningú vol assumir el perdre la faç, que es diu, d'anar enrere, encara que sigui parcialment, en un tema. Per tant, no crec que sigui positiu. I, nosaltres, el que fem –almenys és el que hem intentat fer– és transformar totes aquestes coses tan concretes en uns punts genèrics que, tot i englobar-los, no dona clarament, diguem-ne, a l'«adversari» –si més no, entre cometes–, doncs, una orientació cap a exactament el que sigui, el que es demanaria. En tot cas, queda molt clar, a nosaltres ens sembla, en aquests punts, quins són els criteris prioritaris que hi hauria d'haver.

Bé, finalment, tercer apartat: algunes d'aquestes coses s'estan fent, i no és la filosofia clàssica –ja veig alguns somriures sorneguers–, no és el llenguatge que es diu de Convergència i Unió, perquè estaran, suposo, tots d'acord –i especialment el Grup presentador del tema– que aquí no hi ha una taula rasa: hi ha uns treballs fets, i de no fa gaires dies. Concretament, el dia 19 del mes

passat la representació catalana en aquesta Comissió es va reunir i va acordar l'elaboració d'una llista de matèries a negociar amb caràcter prioritari, insistint en els aspectes de traspassos sobre matèries econòmiques i socials –i jo recordaré que, em sembla que era al senyor Fuentes, el president de la Generalitat aquesta tarda li ha fet una precisió en aquesta qüestió dels traspassos, fent referència a temes socials i temes econòmics–, per tant, és un valor entès, i que aquesta, la part catalana de la Comissió Mixta, doncs, ja ho ha fet, i, per tant, seria barret sobre «sombbrero» donar-los ara una reiteració des del Parlament de quina és la seva missió. I no sols això, sinó que, en la sessió del dia 22 de febrer, la part catalana va transmetre a la part representativa de l'Estat precisament aquest ordre de prioritats. Crearíem una certa confusió variant aquestes propostes, aquests criteris prioritaris. I, finalment, dintre d'aquest punt, com ja he explicat abans també –i és públic i notori, i hi ha algun il·lustre diputat d'aquesta cambra que n'és membre–, en aquesta Comissió Mixta hi ha representació de tots els grups, i potser seria millor –i aquest és el nostre criteri–, acceptant..., i per això demanaríem al senyor Huguet que substituís la seva proposta, el seu text de moció pel nostre, donats aquests criteris generals, i que aleshores, a nivell de comissió, tots els grups presents a la cambra podrien anar perfilant, podrien modular les propostes en funció del curs, en funció del descabdellament de la negociació.

En definitiva, doncs, per aquests motius, canviant en certa manera el destinatari, considerant que no és mecanisme adequat, fructífer, de negociació anar amb cartes vistes i amb posicions maximalistes per endavant, i, finalment, perquè hi ha coses que la Comissió Mixta ja fa perquè ja treballa des de fa unes setmanes, demanaríem que tingués l'amabilitat, el presentador de la Moció, d'acceptar la nostra esmena.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir ara, per a fixar la seva posició, els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup Popular, el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Molt breument, per a manifestar i per a anunciar lo suport del Grup Popular al que és la filosofia, la intenció i l'essència d'esta Moció, en tant que parla de negociar, de revisar, d'informar i de plantejar.

No em facin dir, lo Grup d'Esquerra Republicana, com se vota la intenció, la filosofia i l'essència, perquè em complicarien la vida i segur que complicaria la capacitat mental col·lectiva de la cambra. Però, en tot cas, potser l'esmena d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, però amb tota seguretat, probablement, també l'esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, concretarien o vindrien a concretar l'objectiu de les prioritats expressades a la Moció, i, per consegüent, bé estaria que es pogués acceptar per tal de conciliar crite-

ris i unir votacions. En tot cas, el Grup Popular esperarà la decisió d'Esquerra Republicana en relació amb les esmenes presentades.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista al Parlament, té la paraula el diputat senyor Clotas.

El Sr. Clotas i Cierco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, encara que breument, vull ocupar aquesta tribuna, senyor president, per manifestar la posició del Grup Socialista en relació amb la Moció que presenta el Grup d'Esquerra Republicana, les esmenes també presentades i el debat a què durant aquests darrers minuts hem estat assistint en aquesta cambra.

Jo vull entendre –i ho entenc, crec, amb tota claredat– que no es tracta, en la intenció del Grup d'Esquerra Republicana ni dels grups que presenten esmenes, de manifestar cap mena de manca de reconeixement o de desconfiança al paper de la Comissió Mixta o la part catalana de la Comissió Mixta de Transferències –ho ha dit el senyor Escudé, que tots els grups parlamentaris d'aquí hi estem representats–, sinó que més aviat entenc –i crec que és cert entendre-ho així– que es tracta del reconeixement del paper del Parlament a orientar, a fixar uns criteris que la mateixa Comissió Mixta fa seus, que ja els feia seus, però que em sembla positiu que el Parlament de Catalunya doni més suport, més fortalesa encara a aquesta voluntat d'exhaurir el sostre competencial estatutari i fer una feina endavant de l'aprofundiment del nostre autogovern. I crec també entendre que és la voluntat de tots els grups –i em sembla que s'ha avançat considerablement en els darrers temps i crec que avui n'és una mostra– cercar el màxim consens, cercar la unanimitat, si és possible –i em fa l'efecte que és possible–, amb una acció conjunta en aquesta direcció.

Per tant, nosaltres, a aquests objectius, diem «sí», i hauríem dit «no» als objectius o al camí d'un procediment partidari o d'un debat partidari i, per tant, parcial del que són uns elements bàsics de l'aprofundiment de l'autogovern. L'objectiu del PSC és molt clar: exhaurir el sostre estatutari i considerar i estudiar els procediments constitucionals establerts, amb l'objectiu de donar satisfacció estatutària al conjunt de les comunitats autònomes i satisfacció nacional a aquelles comunitats que gaudeixin d'aquesta condició; i en aquest camí, que era una oferta programàtica electoral nostra en les darreres eleccions autonòmiques, ens hi trobarem, i crec que ens hi podrem trobar tots.

En tot cas, amb aquest objectiu, senyor president, i vist el debat que s'ha produït aquí, entenc que amb un gran grau o amb un alt grau de consens, jo em permetria demanar a la consideració del grup proponent, dels grups esmenants, també del Grup que ha intervingut en darrer lloc i de la mateixa Presidència del Parlament de produir una suspensió de cinc minuts, que em fa l'efecte que seria positiva, molt efectiva i important per als objectius que estem tractant i per al que poguéssim

aconseguir, per intentar buscar una moció conjunta que donés satisfacció a tot el que s'ha estat exposant aquí durant aquest debat. En tot cas, els grups tenen la paraula, i crec que seria positiu arribar a aquest acord, senyor president.

El president

Senyores diputades, senyors diputats, el portaveu del grup proponent, d'una part, i els portaveus de tots els grups m'haurien de dir si accepten aquest suggeriment de suspensió per cinc minuts del Ple. *(Pausa.)*

Grup proponent, endavant; però limitant-se a això de moment, eh?

El Sr. Huguet i Biosca

Limitant-me a això?

El president

Sí, de moment. *(Pausa i remor de veus.)*

Té la paraula el senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

No, no, acceptem la suspensió, i després en parlem.

El president

Suspenem... Algun grup té objecció? *(Pausa.)* Cap?

Es suspèn la sessió per cinc minuts. Jo sóc molt puntual: seran cinc minuts.

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i tres minuts i es reprèn a un quart de nou i tretze minuts.

El president

Es reprèn la sessió. El senyor Huguet té la paraula.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Havent parlat els grups de la cambra i havent-hi en l'esperit de bona part d'ells, i segurament de tots plegats d'aquí a uns dies, de fer avançar en la línia de la possible creació d'una comissió d'estudi en aquest Parlament del que es proposa aquí, s'ha arribat a la següent resolució comuna dels grups sotasignants, que són tots els presents en aquesta cambra:

«El Parlament de Catalunya considera que la Comissió Mixta de Transferències Estat - Generalitat ha de tenir com a objectiu prioritari completar el procés de traspàs de serveis, fet que permetrà l'exercici ple de les competències estatutàries. Creu que la representació catalana en l'esmentada Comissió ha d'elaborar la relació de matèries a negociar amb caràcter prioritari, per tal de poder aprovar els corresponents acords de traspàs de serveis. Estima que, a més dels criteris que la pròpia Comissió Mixta consideri convenients, la representació catalana haurà de tenir en compte els següents principis: a) prioritat en el traspàs d'aquells serveis que facilitin que la Generalitat es pugui convertir en l'administració executiva ordinària de l'Estat a Catalunya, amb

la consegüent reducció de l'Administració perifèrica i la racionalització del conjunt de les administracions per a la prestació dels serveis públics a Catalunya; b) prioritat en el traspass d'aquells serveis que tenen especial significació i rellevància pública des del punt de vista de l'exercici de les competències; c) prioritat en el traspass d'aquells serveis que han de permetre incidir més directament en el marc econòmic i social de Catalunya. Insta el Govern a: a) informar el Parlament de Catalunya, abans del 31 de desembre de 1996, en sessió informativa, del resultat de la negociació per completar els traspassos i augmentar l'autogovern; b) estudiar nous àmbits competencials no previstos en l'Estatut, per la via de l'article 150.2 de la Constitució, i d'acord amb les facultats reconegudes en l'article 28.3 de l'Estatut d'autonomia, i c) estudiar aquells aspectes on s'ha fet evident la insuficiència de l'abast competencial del marc estatutari actual per procedir-ne, si s'escau, a la millora i la reforma.» I signen la resolució els cinc portaveus d'aquesta cambra.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En definitiva, passarem seguidament a votació la Moció transaccional fruit d'aquests sis minuts de suspensió del Ple, i que acaba de ser llegida pel diputat senyor Huguet.

Senyores diputades, senyors diputats, vots a favor de la Moció?

Senyores diputades o senyors diputats que hi estiguin en contra?

Senyores diputades o senyors diputats que s'abstinguin?

No havent-hi cap vot en contra ni cap abstenció, la Moció ha sigut aprovada per les senyores diputades i els senyors diputats presents en aquest moment en l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la capacitat de regulació dels rius de Catalunya

Passem al quinzè i darrer punt de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la capacitat de regulació dels rius a Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per a presentar la Moció, té la paraula el diputat senyor Gavín.

El Sr. Gavín i Valls

Gràcies, senyor president. Tenint en compte l'hora en què estem, i després d'aquesta llarga sessió, la meua intervenció serà molt breu, perquè, de fet, un cop llegit el text de la Moció, i fent memòria de la interpel·lació que vam substanciar el Ple passat, jo crec que més explicacions són innecessàries. Vam estar parlant de la problemàtica de la utilització dels instruments de què es disposa per a regular el cabal dels rius, especialment en aquells moments en els quals aquests poden generar una catàstrofe, una alarma o unes conseqüències negatives. Vam estar parlant de l'ús que es fa d'aquests ins-

truments, dels mètodes de presa de decisió, dels mecanismes d'informació als ajuntaments i als territoris afectats, i vam estar parlant de deficiències que han estat detectades en aquestes últimes riuades al nostre país; deficiències greus en molts casos, que feien que hi hagués riscos, que hi haguessin realment pèrdues importants, humanes o materials, i problemes que en molts casos serien resolubles si les actuacions que es prenen, sobretot –des del meu punt de vista i des del punt de vista de l'opinió pública i de les institucions afectades– a la part de la conca de l'Ebre, si aquestes decisions es prenguessin d'una manera diferent. Vam estar parlant de diferents possibilitats, vam estar parlant de les polítiques que el Govern executa a les conques internes, i de la polèmica sorgida a través d'aquests últims aiguats, especialment a les comarques de Lleida, on en molts casos aquestes problemàtiques de què he fet esment abans van ser especialment greus.

A partir d'aquí, nosaltres ja vam decidir, vam anunciar que presentaríem una moció, una moció que té un text que no és un text excessivament exigent; és un text potser excessivament possibilista, però sí que és un text que marca uns punts molt clars. Hi ha unes deficiències detectades i controlades, on hi ha una certa, jo diria, opinió general o generalitat que aquestes deficiències han existit, per part de tots els grups parlamentaris. Hi ha una necessitat, des del nostre punt de vista, d'incrementar la coordinació entre les institucions que tenen la capacitat de decisió de la regulació dels pantans i la Generalitat, que ha d'actuar sobre les conseqüències de les inundacions. Hi ha, des del nostre punt de vista, una necessitat, no només de major coordinació, sinó de traspass o bé delegació, o bé l'assumpció de funcions i de competències per part de la Generalitat en alguns d'aquests aspectes. I això fet amb un respecte de la unitat de conca; «unitat de conca» és un concepte tècnic, però a nosaltres ens sembla que no és incompatible que dins el territori de Catalunya sigui la Generalitat la que actuï sobre determinats instruments. Creiem que la millor manera de fer això és a través de la negociació corresponent, i també, per últim, plantejar la problemàtica de les conques no internes, com Garona, Valira i Querol; és a dir, les conques dels rius que no són conques internes en un sentit estricte, que no són conca de l'Ebre i que, estranyament, estan sota l'aixopluc de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre. En aquest sentit, creiem que sobre aquestes matèries també la Generalitat hauria de tenir una major capacitat d'acció.

Per tant, jo crec que el text es defensa sol; nosaltres creiem que aquest text ha d'ajudar el Govern a tenir una posició molt més ferma en la negociació d'aquests aspectes, tenint en compte que molts d'aquests aspectes ja estan recollits en les al·legacions que va presentar el Pla Hidrològic de les Conques de l'Ebre, i, per tant, senyor president, senyors diputats, demanem el vot a favor d'aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Com que no s'ha presentat cap esmena a aquesta Moció, passem directament a la intervenció dels grups, per ordre de menor a

major. El primer grup que intervindrà serà Iniciativa - Els Verds; té la paraula el diputat senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup d'Iniciativa - Els Verds està d'acord amb la Moció sobre la capacitat de regulació dels rius de Catalunya, bàsicament perquè la Generalitat pugui tenir una major participació en la gestió de regulació dels rius de les conques no internes, malgrat que aquesta Moció no especifiqui quin és aquest grau de participació de la gestió. A més a més, creiem que aquesta gestió ajudarà també o serà un instrument més per a planificar més clarament el territori.

Però creiem que hi ha d'haver un canvi en la gestió dels recursos hidràulics que porta a terme el Govern de la Generalitat, que fins aquest moment s'ha caracteritzat per incrementar els recursos disponibles d'aigua potable sense mirar si hi havia alternatives més barates i ecològicament més avantatjoses —el pantà de Rialb n'és un exemple—; també s'ha caracteritzat per impulsar una política de transvasaments a l'àrea de Barcelona. Les propostes de portar aigua des de l'Ebre i del Roine en són també un exemple, i també s'ha caracteritzat per invertir en la portada de nous cabals, fent pagar les inversions als usuaris a través del cànon d'infraestructura hidràulica.

En definitiva, una política de gestió que es basa, mitjançant tot un seguit d'estudis, a demostrar que faltaria aigua, encara que aquests estudis són del tot erronis. A més, també es mostra, en l'última Comissió de Política Territorial, que el Govern també es vol oposar a una moratòria de camps de golf, que són unes instal·lacions que utilitzen o que consumeixen una gran quantitat d'aigua.

Nosaltres —i amb això acabo— creiem que en la gestió de les conques s'han de tenir en compte els principis ecològics de la sostenibilitat, que es concretarien a possibilitar polítiques que fomentin l'estalvi de l'aigua, la racionalització del consum, en definitiva, fomentar l'ús eficient de l'aigua.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Senyor president, senyores i senyors diputats, des del punt de vista del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la Moció que ha presentat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió és insuficient per la importància de la problemàtica tractada en la interpellació. Certament, hi intervenen molts elements, en les crescudes d'aigua, en les grans avingudes que es produeixen quan hi han pluges, en els rius, i la Moció només incideix sobre un element, per bé que és important, que és la necessitat de millorar la gestió des del Govern de Catalunya.

Nosaltres votarem a favor d'aquesta Moció perquè considerem positiu que hi hagi aquest punt, per bé que, com he dit al principi, trobem a faltar que hi hagin també referències a la gestió global de la xarxa hidrològica del nostre país, i que hi hagin referències també sobre totes les infraestructures que afecten els cabals ecològics dels rius i de la regulació dels rius.

Tot i així, com que la Moció posa èmfasi en la necessitat que hi hagi una negociació entre el Govern central i el Govern de la Generalitat per a mirar d'aconseguir més competències per part del Govern de la Generalitat i poder, d'aquesta manera, contribuir a una millor gestió dels recursos hídrics que passen pel nostre territori, nosaltres hi votarem favorablement.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Barios.

El Sr. Barios i Ortiz

Senyor president, senyores i senyors diputats, després de les intervencions que m'han precedit en l'ús de la paraula, defensant tots plegats la millora de la gestió dels recursos hídrics de les conques no internes de Catalunya, el Grup Parlamentari Popular, abans de posicionar-nos, creiem necessari exposar els raonaments, no tan sols polítics, sinó també tècnics, per tal de millorar la política hidràulica de Catalunya.

La laminació de grans volums d'aigua distribuïts en el temps per a evitar inundacions només es pot portar a terme amb una capacitat d'embassament suficient, mitjançant una infraestructura de pantans de regulació. Saben quina és la capacitat de regulació del riu Segre? Només és del 10%. És a dir, de tota l'aigua que circula pel riu Segre durant tot un any, només hi ha una capacitat d'embassament d'un 10%, quantitat aquesta totalment insuficient per a poder prevenir inundacions. La capacitat mitjana de tota la conca de l'Ebre és del 40%; hi ha rius, com la Noguera Ribagorçana, on la capacitat de regulació és del 100%. És clar que en el cas del riu Segre, encara que hi hagi una bona gestió, difícilment es podran evitar inundacions com les dels anys 82 i 95, que l'altre dia el diputat senyor Gavín esmentava. Amb la construcció del pantà de Rialb, aquest problema quedarà sensiblement reduït, ja que s'arribarà a una capacitat de regulació del 40%.

La Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, fundada l'any 1926, va ser i quedà estructurada, fonamentalment, per uns conceptes tècnics de conca hidràulica. Afecta nou comunitats autònomes i divuit províncies, per la qual cosa la complexitat i la magnitud de la gestió que requereix és evident i clara, sobretot en casos crítics de grans avingudes. En el supòsit que les nou comunitats autònomes esmentades gestionessin directament la seva política hidràulica, haurien de crear-ne una que aglutinés la gestió de forma conjunta; és a dir, la confederació hidrogràfica de la conca.

La política de gestió i regulació dels cabals dintre de la conca hidrogràfica de l'Ebre, com tots vostès deuen saber, està estructurada per unes juntes d'explotació i per unes comissions de desembassament, integrades

per membres de diferents procedències, com són comunitats de regants; companyies elèctriques; el Ministerio de Agricultura, Pesca y Alimentación, de Madrid; obres públiques, industrials, etcètera. En aquestes juntes d'exploració i comissions de desembassament és on es defineix la política de regulació, aquí és on es defineix la política de regulació i d'aprofitament dels cabals de les conques.

Per tot l'exposat anteriorment, el nostre Grup Parlamentari manifesta la seva conformitat amb el text de la Moció avui a debat, així com la necessitat que el Govern de la Generalitat tingui una major participació i sigui decisiva en la gestió i la regulació dels rius de les conques no internes. I, per tal d'aconseguir-ho, suggerim, com a primera mesura, que es puguin nomenar representants del Govern de la Generalitat, de ple dret, a totes aquelles juntes d'exploració i a aquelles comissions de desembassament que ens afectin, donat que actualment només està representat en l'assemblea d'usuaris i en la junta de govern, el Govern de la Generalitat, participació aquesta que considerem insuficient per a incidir adequadament en la política hidràulica de les nostres terres.

Així mateix, creiem necessari també que la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre notifiqui de forma obligatòria i prioritària a les delegacions territorials de la Generalitat els casos crítics de grans avingudes o de la informació que es cregui convenient.

Ja per acabar, voldria dir que el Grup Parlamentari Popular no considera adient un traspass de competències ni una delegació de funcions i que, a hores d'ara, el procediment més adequat per a una bona gestió i regulació de les nostres deus és participar de forma decisòria a les juntes d'exploració; participar, també, de forma decisòria a les comissions de desembassament i, com no?, en la creació d'un mecanisme de caràcter interinstitucional per tal de millorar la infraestructura dels pantans de regulació que ens afecten.

És per tot això que el nostre Grup parlamentari donarà suport a la Moció presentada, amb les matisacions anteriorment exposades.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per últim, intervindrà el diputat del Grup Socialista senyor Nadal. Ho fa des de l'escó? *(Pausa.)* Moltes gràcies.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Sí, moltes gràcies, senyor president. El Grup Socialista votarà favorablement també la Moció presentada pel Grup de Convergència i Unió, perquè és una moció que

el que planteja és el manteniment de la unitat de conca; és a dir, la conca de l'Ebre gestionada, doncs, per la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre..., es manté la seva unitat, però el que demana és una major intervenció del Govern de la Generalitat en determinats aspectes de la gestió d'aquesta conca, sobretot d'aquells rius que tenen un àmbit de recorregut estrictament català. Per tant, a nosaltres ens sembla que és una moció que cal votar favorablement i entusiàsticament, més en funció de la Moció que acabem de votar anteriorment sobre el tema de les transferències.

També aprofitar, diguem-ne, aquesta intervenció, molt ràpidament, per reclamar que aquest Parlament torni a constituir un grup de treball, potser no una comissió d'estudi, però sí un grup de treball, sobre la problemàtica de l'aigua a Catalunya, que contempli els aspectes globals d'aquesta problemàtica de l'aigua que fa molt de temps que estem treballant en el Parlament però que mai arribem a les conclusions que tots creiem necessàries: la gestió del cicle de l'aigua com una cosa unitària, la fusió de les juntes de sanejament i la Junta d'Aigües, resoldre els problemes del rebut de l'aigua, l'aprofitament de les aigües residuals, l'aprovació definitiva dels plans hidrològics de les conques internes i de l'aportació de Catalunya al Pla hidrològic de l'Ebre. Cal, per tant, crear aquesta Comissió, que jo diria que no hauria de ser una comissió parlamentària, sinó una comissió de treball dels parlamentaris de Catalunya.

Estem d'acord amb la proposta del Grup de Convergència i Unió, que toca un aspecte molt parcial de la problemàtica de l'aigua, però esperem que tots plegats ens posem d'acord per fer aquesta comissió de treball.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Seguidament, passem a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb la Moció, que es posin dempeus?

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors diputats i les senyores diputades que s'absenguin?

La Moció ha sigut aprovada per la unanimitat de les diputades i els diputats presents en l'hemicicle.

I, no havent-hi més assumptes a tractar, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de nou del vespre i sis minuts.